

SOCRATIS PARÆNESIS,

HOC EST,

Præcepta de officiis, seu honestis moribus
adoleſcentum, ad Demonicum.

Eiusdem Oratio, ad Nicoclem, de Regno.
Cyprieti expositio admonitoria ad Iusti-
nianum Imperatorem.

de Regno ex Diotogeno, item & ex Ec-
phante.

Prociſtiſti ſententia adverſus molles &
negligentes.

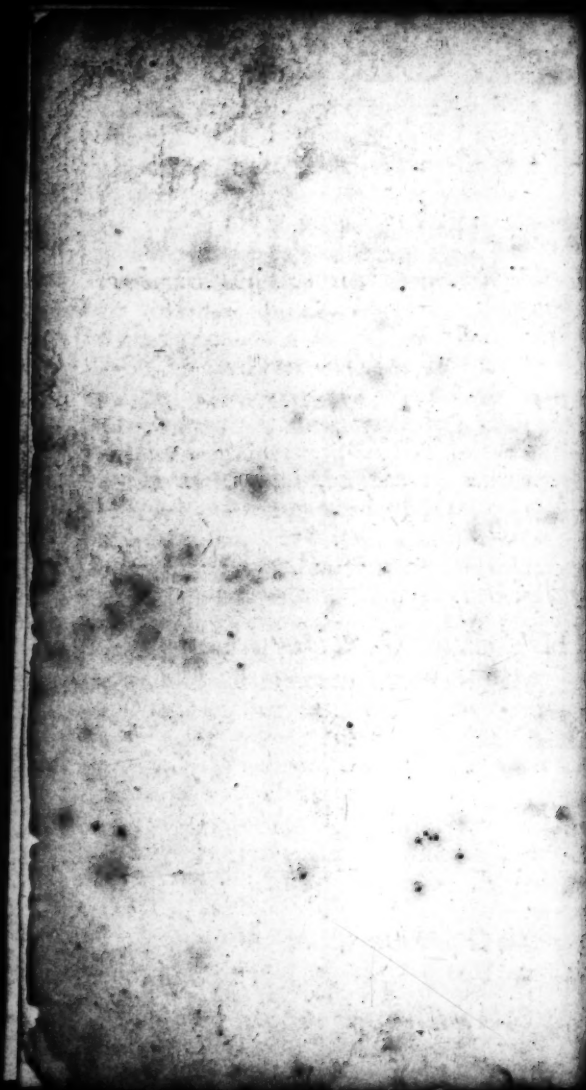
Hæc omnia Græcè cum La-
tina interpretatione.

ſententia ex diverſis auctoribus coll. Et
in alphabeticum ordinem digeſta.

moribus, ex Seneca & aliis.

L O N D I N I,

ſis J. Redmaynꝝ, pro Societate
Stationarum. 1680.

A
I

or
ß
vir
ng
lib
nes
am
cy
ian
ut
fin
mit
lor
bu
at
on
Et
ne
te
ai
ju

ARGUMENTUM PER HIERON. WOLFIIUM.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ. *Προλογος* exponitur *προμνηστικός*, *προ-*
διδάσκων, *προειρητικός*, id est, confi-
 dum, admonitionem, castigatio-
 nem. *παρακλτικός* adhortationem
 significat, ut si quis adolescentem
 ad virtutem amplectendam sibi
 ut atque excites, sed *παρακλτικός* majus quiddam
 est & utilius, quum etiam ostenditur, qua ratione
 virtutis compos fieri possit, quā viā sit ad virtutem
 ingrediendum. Scopum igitur & propositum huius
 libri est, ut adolescentium animas ad honestas actio-
 nes exhortetur atque instigat: quo vitam con-
 stantem suaviter & commodē, sed etiam cum laude
 & gloria transigant. Omnino pueri ediscendū
 sunt haec dulcissima ac saluberrima praeceptiones,
 ut in omni vita in conspectu atque in praeceptis
 sint. Neminem profectō labori illius unquam ter-
 minebis. Opera pretium etiam fuerit, causas singu-
 lorum praeceptorum exquirere, atque eadem simili-
 bus sententiis & exemplis poetarum, historicorum,
 atque adeo vita communis illustrare. Sed hoc
 omnium utilissimum erit, considerare quoties san-
 ctissimam doctrinam vel imprudens, vel petulanter
 neglexeris, quoties & quā graves incogitantia
 temeritatēque pœnas dederis. Itā fiet, ut non tan-
 tūm de aliorum dictis, factis & casibus prudentius
 judices, ipsūque libellum rectius intelligas, sed

in omni vita sapientiam cum probitate conjung
studeas, inscitiam & dedecus abomineris. Ne
autem hic vel ordo, vel numerus magnopere est
quirendus. Coacervantur enim praecepta, in
quidem omnino temere, sed minus tamen accurate
quàm sit in libello Ciceronis de Officiis, aut Ar
istotelis disputatione de moribus, neque semper pro
positiones adjiciuntur, sed quae inter meditando
& scribendum incidunt, pro auctoritate & au
thoritate Isocrasti in medium afferuntur. Opus hoc
dicatum est Demonico cuidam Hipponici, non,
opinor, civis Atheniensis, qui Callia pater
filio, sed alicujus exteri, qui vel Eugera Oppi
dum vel alteri alicui regi paruit. Est enim inter alia
hoc etiam insertum, ut Demonicum ad regis imita
tionem sese componat, id quod Athenis locum ha
bere non potuisset. Tzetzes hunc Demonicum Eu
gera filium facit his verbis: Δαίμονι & 'Ευα
γέρῳ, υἱὸν τοῦ Δαίμονος καὶ τῆς 'Ευαγέρας, ἢ καλῶς ἢν Δαί
μονος, καὶ τῆς 'Ευαγέρας, hoc est, post obitum
Eugerae, ad ejus filium Demonicum praeceptiones
multas scribit. Quod an verum sit, ipse videtur
ego magis Isocrasti credo, qui Hipponicum Demo
nici patrem facere videtur.

(1)

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

ᾠδὴς

ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ

λόγος παραινετικός.

SOCRATIS

Ad

DEMONICUM.

Paraneticus sermo.

ΕΝ πολλοῖς μὲν, ὡς
Δημόνικα, πολὺ
ταῖς εὐρήσιμον ταῖς
ἀπαιδεύων γνώμας,
αἱ δὲ τῶν φαύλων δια-
φέρουσι πολὺ ὅτι μαζι-
αῖς διαφορὰν εὐλήφα-
τον ταῖς πρὸς ἀλή-
θειαν διανοήσεις· οἱ μὲν
τῶν φίλων παρέχοντας
τὸν πρῶτον· οἱ δὲ,
μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀ-
ληθείας καὶ τῶν μὲν τῶν
ἐκ τῶν φαύλων διανοή-
σεων ἔχοντες διέλυσ-
ται δὲ τῶν ἀπαιδεύων
γνώμας ὡς ὅτι πᾶς
ὁ ἄνθρωπος ψεύδεται.

Cum multis, De-
monice, in rebus
multum interesse vide-
as inter bonorum rati-
ones & improborum cog-
itationes: tum in fa-
miliaritatibus longè ma-
ximum discrimen ap-
paret: nam alteri ami-
cos, dum adsunt tan-
tum colunt: cum alteri
etiam longè remotos a-
ment: ac improborum
quidem necessitudines
paulo momento pere-
unt: bonorum autem
amicitias nulla tempo-
ris longioquitas dele-
vit.

verit. Quum igitur iis
 qui gloriam expeterent,
 & liberalibus artibus
 studerent, bonos, &
 non improbos imitan-
 dos censerem: hanc o-
 rationem dono tibi mi-
 si, quæ & amicitia no-
 stræ pignus esset, & meæ
 cum Hipponico fami-
 liaritatis signum. Ut
 enim vel familiaris, sic
 & amicitia paternæ li-
 beris capienda est hæ-
 reditas. Ac nobis &
 fortunam suffragari, &
 ipsum tempus optula-
 ri video. Nam & tu
 erudiri cupis, & ego in
 illis erudiendis elabo-
 ro: tu adhuc sapien-
 tiæ studes, ego sapien-
 tiæ studiosi viam com-
 monstro. Etsi autem
 illi qui ad amicos exhor-
 tationes scribunt, rem
 certe præclaram susci-
 piunt: non in eo ta-
 men versantur, quod est
 in sapientiæ studio præ-
 stantissimum. Qui ve-
 rò adolecentibus tra-
 dunt ea, non quæ in

ἡγεῖσθαι ἐν πρί-
 ταις δόξαις ὁρεσώμεθα
 παιδείας ἀντιποιούμεθα
 τῶν σωδαίων, ἀλλὰ
 τῶν παύλων ἐν μὴ
 ἀπίσταλχά σοι τὸν
 λόγον δῶρον, τεκμα-
 ρὸν αὖτ' ὅτι οὐδὲν ἡμῶν
 λίσσεται, συμψῆσαι δ' ὅτι
 Ἰππώνικον συνηδὲ
 Πρέπει γὰρ τὸ πᾶν
 ὡς περ τῆς ἐστίας,
 καὶ τῆς φιλίας τῆς πα-
 τερῆς κληρονομεῖν.
 ῥῶ δ' ἐν τῷ πύχλῳ
 μὴ συναλαμβάνονται
 τὰ περὶ τὰ καὶ ἐν
 ἀγωνιστικῇ. Σὺ
 γὰρ παιδείας ἐκδοῦν
 ἐξοὶς τῆς παιδείας
 λίσσεται, ἐπὶ χειρὶ καὶ
 ἀκτινὶ φιλοσοφίας.
 γὰρ δὲ τὸν φιλοσο-
 φίας ἐπαγορεύω.
 αὖτ' ἐν τῇ πύχλῳ
 τῇ φιλίας τῆς πα-
 τερῆς λόγους συ-
 ψουσι, καὶ αὖτ' ἐν
 ἐπὶ χειρὶ σὺν, ἐν
 εἰ γὰρ τὸ καὶ ἐν
 φιλοσοφίας δια-
 σπῆται. Οὗτοι δὲ τοῖς
 τίς ἐστιν αὐτῶν.

3

dicendi exercitatione & oratoria facultate eos accuant, sed quæ ad naturale decus honestatis conforment: cò plùs, quàm illi fructus adferunt auditoribù: quòd, ut alteri ad eruditionem verborum duntaxat hortantur, sic alteri etiam mores eorùm corrigunt. Nos igitur non arreptâ hortatione, sed conscriptâ preceptione, tibi consulturi sumus, quæ res adolescentibus expetendæ, quæq; facta fugienda sint: & quorum hominum consuetudine uri, & quo pacto vitam insinuere debeant. Nam qui hæc viræ quasi iter ingressi sunt, hi soli verè virtutis compotes fieri poterunt: quâ nulla possessio neq; splendidior est neq; constantior. Nam forma quidem, aut ætate consumitur, aut morbo deflorescit: Divitiæ verò, virtutum magis, quàm virtutis minister

sunt: cum quæ dignavit
 facultatē offerunt, tum
 quod adolescentes ad
 voluptates invitant. Jam
 vires corporis cum pru-
 dentia conjunctæ, sanè
 profunt: sed sine hac plus
 iis ipsis nocent, penes
 quos sunt: & ut corpora
 pugillum ornant, sic te-
 nebras curationi mentis
 obducunt. Virtuti autē
 possessio, in quorum ani-
 mis sincerè unà cum æ-
 tate accreverit, sola nec
 in senectute deserit, &
 optibus præstantior, &
 nobilitate utilior. Nam
 quæ alii efficere non
 possunt: eas facit, ut ob-
 tinere possint quæ mul-
 titudini horrenda viden-
 tur, magno animo subiti-
 de fidam in vitio conit,
 laborem laudi sibi ducit.
 Quæ quidem faciliè tum
 ex Herculis cecramini-
 bus: tum è Thesei ope-
 ribus perspicui possunt:
 quorum factis, normā
 virtutis directi mores,
 tantum gloriæ decus
 impresserunt, ut nulla

δέν· ἔξυσται μὲν
 ῥα θυμὸς παρὰ τοὺς
 ζων, ὅτι ὅ τὰς ἡδονὰς
 τοῦ νῦν παρὰ τοὺς
 ῥαὶ μὲν μὲν μὲν
 νήτεως ἀφελήσιν, ὅτι
 δὲ ταύτης πλείων
 ἔχοντες ἐβλάψεν·
 τὰ μὲν σώματα τῶν
 σκέντων ἐκόπηται,
 ὅ τῃς ψυχῆς ὁπρὶν
 αἰς ἐπιπλοῦνται.
 ὅ τῃς ἀρετῆς κλῆρον
 οἷς ἀν' ἀκιδήλως
 ἢ διαρρέουσιν σωαυ-
 τῶν, μόνῃ μὲν συγ-
 σκεῖ· πλὴν ὅ τῃς
 χρησιμότητος δὲ ἐν-
 νείας ὅτι. Τὰ μὲν
 ἄλλοις ἀδυνάτα, δὲ
 νὰ τὰ καὶ διδασκῶσα·
 δὲ τὰ πλείονι φοβε-
 ραυτά· ὅ τῃς ὑπο-
 σκεῖ· καὶ τὸν μὲν οὐκ
 φόρον, τὸν ὅ πόνον
 πῶνον ἢ γὰρ μὲν· ῥα
 δὲ ὅ τῃς καὶ ταύτης
 δέν ὅ τῃς ἐκ τε τῶν
 ῥα καὶ ἀθλῶν, καὶ
 θησιῶν ἔργων· οἷς ἢ
 τῶν ἀρετῆς πλείων
 τὸν ἐνδοξίας χάρακα
 ἐκ τοῖς ἔργοις ἐπί-
 λη

Ad DEMONICUM.

ὅτε μὴ δὲ ἄπαν-
 τος χρόνον διδάσκει λή-
 λω ἐμποιῇσι καὶ οὐκ ἐ-
 ροῖς περὶ αἰσθημάτων. Οὐ
 γὰρ ἀλλὰ καὶ τὰς τῶ
 πατρὸς παραδείσεως ἀ-
 γαθὰς ἀμνηστίας, οἰκεῖον καὶ
 ἀγαθὸν ἔχεις παρὰ δειψίμα-
 ρον καὶ ἐμὴν ἀσχημάτων.
 Οὐδὲ γὰρ ὁλιγοτρόπων τῶν
 ἐργῶν, ἔχεις ῥαθυμίας
 διὰ τὴν εὐεχίαν καὶ βίον· ἀλλὰ
 τὸ μὲν σῶμα τοῖς πό-
 τοις ἐγύμναζε, τῇ δὲ
 ψυχῇ τοῦ κινδυνεύει οὐ-
 πίωμεν. Οὐδὲ καὶ παρὰ
 τὸν παρακράτους ἡγάπα
 καὶ ἀπὸ λαοῦ μὴ οὐκ
 παρόντων ἀγαθῶν ὡς
 ἀντιπρὸς, ἐπιμελεῖτο καὶ
 ὑπαρχόντων ὡς ἀντι-
 παρὸς. Οὐδὲ ταπει-
 νῶς διώκει τὸν ἑαυτοῦ
 βίον ἀλλὰ φιλόχελος
 τε ἦν, καὶ μεγαλοπρε-
 πής, καὶ τοῖς φίλοις κοι-
 νός· καὶ μάλλον ἐ-
 δαίμαζε τοῦ πλεί-
 οντος ἀπολαύοντος, ἢ
 τοῦ τοῦ ἡμέτερου περὶ
 χανταί. Ἡγεῖτο γὰρ
 εἶναι τοῖς ἐπιεικῶς
 πολλὰ καὶ εὐχέλων φύσιν,

secula res eorum ge-
 stas oblivione delere
 possint. Atque adeo,
 siquod vitæ institu-
 tum patris tui fue-
 rit, recordēte, dome-
 sticum & illustre ha-
 bebis. exemplum eo-
 rum, quæ à me di-
 cuntur. Nec animi sic
 exegit ætatem, ut vel
 virtutem negligeret,
 vel ignaviæ se de-
 deret; sed & corpus
 laboribus exercuit, &
 animum ad pericula
 paratum habuit. Ne-
 que pecuniam supra
 modum amavit; sed
 & bonis suis usus est
 ut mortalis, & rem
 familiarem curavit ut
 immortalis. Neque ve-
 ro vitam abjectè insti-
 tuit: sed & splendidus
 fuit, & magnificus, &
 benignus in amicis,
 ac sui audaces plu-
 ris fecit, quam gene-
 re sibi propinquos. Ad
 amicitiam enim con-
 stituendam longè plus
 esse virium in natura,

ISOCRATES

quàm in lege : in moribus, quàm in genere : in voluntate, quàm in necessitate, judicabat. Deficeret nos omne tempus, si omnes illius actiones enumeraremus : sed illas accuratius alia explicabimus : nunc specimen Hipponici naturæ exhibuimus, quod tanquam exemplar in vita degendi propositum tibi esse debet : ut mores illius pro legibus habeas, paternaq; virtutem admireris & æmuleris. Nam cum pictores pulchras animantes exprimant : liberis turpe fuerit, parentes virtute præstantes non imitari. Quare persuasum habito, nulli pugili tantam esse præparationem adhibendam contra suos adversarios, quàm tibi currendū sit, ut in hoc certamine laudis, sis patri tuo par. Nequaquā autem fieri potest, ut quisquam hoc in animum inducat suum, ut multis

νόμῳ, καὶ πρόπον γὰρ καὶ ὁρῶντες ἔχουσιν αἵματι. Ἐπικίπτοι δ' ἡμᾶς ὁ πᾶς χερὶν οἱ πῖσας τὰς ἐκείνης ἀφαιρῶντες καὶ δαειδόμενοι αἵματι· ἀλλὰ τὸ μὴ ἀκρεῖς αὐτῶν ἐν ἡρώεσι κρυφῶς δηλώσασθαι. Δείγμα δὲ τὸ Ἱπποκρίτου φύσεως καὶ ἔξενωόχαιον, ὅθεν δὲ ζῶν σὺ ὁσὸν περὶ παρὰ δειψίμα, νόμον ἔχοντος ἐκείνου πρόπον ἡ γησάδων, μιμητὴς ὃς ἐν ζήλωτι καὶ πρῶτος ἀρετῆς ἡρώων. Αἰχρὸν γὰρ τοῦτο γρηφῆς ἀπειρῶν ζῆν τὰ χαλὰ τῶν ζώων, τοῦ ὃ παιδίας μιμητῆς τοῦ σπουδαίου τῶν γονέων. Ἡ γὰρ ἀμνηστὶς τῶν ἀδελφῶν ἔγωγε προσήκων ὅτι πρὸ ἀνταγωνιστῆς ἀσκήσας σὺ σκοπεῖν. Ἐπεὶ ἐσθλὰ καὶ ἡρώων τὸ πατρὸς ὅτι τῶν μαστῶν. Οὕτω γὰρ γινώσκω ἡμῶν περὶ διαπαιδείας, ὃ μὴ πολλὰ

Ad DEMONICUM

καλῶν ἀκροαμάτων
πεπληρωμένον. Τὰ μὲν
δὲ σώματα πῶς συμμέ-
τροις πόνοις ἢ ὅ ἴ-
σως τοῖς σπουδαίοις λό-
γοις αὐξῶν πέφυκα.
Διότι ἐγὼ σοὶ περὶ
ταύτης σωτήριως ὑπο-
δείξω, δι' ἧν ἂν μοι
δοκῇς ὀπιτηδευμάτων
ἀποστῆσαι πρὸς ἀρετὴν ἐ-
πιδύναμι, καὶ παρὰ τοῖς
ἄλλοις ἀπάσῃ ἀνθρώ-
ποις εὐδοκῆῃσαι.

Πρῶτον μὲν ἔν ἐν-
σίβει τὰ πρὸς τοῦ
Θεῶς, μὴ μόνον εὐχε-
σθαι καὶ τοῖς ὅροις ἐμ-
μέναν. Ἐκείνο μὲν γὰρ
ὅ ἴσως χημάτων ἐν-
πείρας σημεῖον τὸ τοῦ
τῆς αὐτοῦ τρόπων χαλο-
καγαθίας τιμῆσαι.
Τίμα τὸ δαιμόνιον αἰεί
μιν, μάλιστα ὅ μὲν πῶς
πόλλως ἔγω γὰρ εὐχέαις
αἶμα τε πῶς Θεοῖς θυ-
ειν, καὶ τοῖς νόμοις ἐμ-
μέναν.

2. Τοιαῦτος γὰρ πε-
ρὶ τοῦ γονεῖς, οὓς ἂν

& bonis praeceptis furie
refertus. Nam ut mo-
deratis laboribus cor-
pora : sic honesta do-
ctrinā mentes augeri
solent. Ego itaque te
breviter monere cona-
ber, quibus studiis ma-
ximas ad virtutem pro-
gressiones facturus, &
ab aliis omnibus laudem
& gloriam consequutu-
rus esse videaris.

IN primis igitur Deos
immortales religio-
se colito : non sacrificia
modo faciundo, sed ju-
rejurando etiam con-
servando. Nam illud
amplius pecuniae indici-
um est : hoc, morum in-
tegritatis argumentum.
Venerare numen cum
alias semper, tum ma-
ximè quom sacra publi-
cè fiunt : Sic enim ap-
parebit, te simul & ois
immolare, & legibus ob-
temperare.

2. Talem erga pa-
rentes te praebe, quales
in

In te liberos esse tuos optares.

3. Eas corporis exercitationes amplectere, non quæ ad robur, sed quæ valetudini profint. Quod ita consequere, si laborare desinas, dum adhuc laborare queas.

4. Neque petulantem risum atque, neque audacem orationem proba. Nam alterum stultitiæ est, alterum insanitiæ.

5. Quæ factu sunt turpia, re dicto quidem à cora esse pura.

6. Assuefac te, ut sis vultu non torvo, sed le- vero. Nam illud insolentiae, hoc prudentiae tribuetur.

7. Existima te maxime decere modestiam, verecundiam, iustitiam, temperantiam. His enim virtutibus omnis adolescentiæ disciplina continetur.

8. Si quid unquam turpe admiseris, re pe-

εἰξαίω πρὸς σὺν τὸν γὰρ ζε
νέειν τὸν σὺν τὸν πῶ
δας.

3. Ἀσκήσῃς πρὸς τὸν
σῶμα γυμνασίων, μὴ
τὰ πρὸς τὸν ῥόμῳ δὴ
τὰ πρὸς τὸν ὑμῶν συμ
φέρειν. Τέτρε δὲ ἀ
ὅτι τὸν ἰσχυροῖς, εἰ λήγῃ
ἔσθ' ἰσχυρῶν, ἔτι πονῶν
διωδμήν.

4. Μήτε γέλωτα
πρὸς τὴν σέργα, μήτε
λόγον μὲν θράσους ἀπο
δέχῃς τὸ μὲν γὰρ ἀνό
ητον, τὸ δὲ μανικόν.

5. Ἀποῖν αἰσχροῖς
πάντα νόμιζε μὴδὲ
λέγειν ἔτι καλόν.

6. Ἐδίζεσθαι τὸν ἔ
μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ
σώϊον· δι' ἐκείνο μὲν
γὰρ αὐτὸς δίδως, διὰ δὲ τὸ
φρόνιμος ἔστι δόξεις.

7. Ἡγῶμαι μάλιστα
αὐτὸς ἀρετὴν κοῦμοι
αἰσχυρῶν, δικαιοσύνης
σωφροσύνης. Τέτοις
ἀπαντοῖα κρατεῖται
τὸ ἔσθ' ἰσχυρῶν ἢ τὸν

8. Μὴδέποτε, μὴδὲ
αἰσχροῖς ποιήσας,

Ad DEMONICUM.

9

ὅν γε ἄλλος λήσων· καὶ γὰρ, ἂν
παύσῃς ἄλλας λάθης, σαρ-
καὶ γε σωσιδότης.

9 Τὸν μὲρ Θεὸν φοβῆ-
10. Τὸς δὲ γονεῖς
μα.

11. Τὸς ὃ φίλους αἰ-
δύμεν.

12. Τοῖς ὃ νόμοις
πείθεσθαι.

13. Τὸς ἡθοναὶς θή-
λως, πᾶς μὲν δόξης.
τέρψις γὰρ σὺν τῷ κα-
λῷ μὲν, αἰετον· ἂν δὲ ὃ
τέτε κακίστον.

14. Εὐλαβεῖς πᾶς
δυσκολὰς, καὶ ἂν ψαυθεῖς
ὄσων· οἱ γὰρ πολλοὶ ἔ-
δω' ἀκρίθειαν ἀγνοῦ-
σι, πρὸς ὃ τὴν δόξαν
ἀποβλέπουσιν.

15. Ἀπαντα δοκεῖ
ποιεῖν, ὥς μηδένα λή-
σων· καὶ γὰρ ἂν παρὰ
τῆς κρύψεως, ὕστερον
ῥηθήσῃ.

16. Μάλιστα δ' ἂν
εὐδοκίμοις, εἰ φαίνοιο
ταῦτα μὴ πρᾶξιων, ἀ-
πὸς ἀλλοις ἂν πρᾶτ-
τασιν ἐπιτηδῆς.

17. Εἰς ὅς φιλῶμα-
θαί, ἐξ ὧν πολυμαθής.

rato fore etiam. Nam
ut alios id celes, at ipse
tibi eris conscius.

9. Deum time.

10. Parentes hono-
ra.

11. Amicos verere.

12. Legibus obtem-
pera.

13. Eas sequere vo-
luptates, quæ gloriam
pariant: Nam oblectatio
conjuncta cum honesta-
te, res est optima: sine
hac, pessima.

14. Cave crimina-
tiones, etiam falsas. Vul-
gus enim, cum verita-
tem ignoret, ex opinio-
ne famâque judicat.

15. Omnia te ita fa-
cere puta, quasi nemi-
nem sis celaturus. Et si
enim quippiam occul-
taris in præsentia, post
tamen innotescet.

16. Existimationem
maximè colliges, si ea
te non facere appareat,
quæ ab aliis facta re-
prehenderes.

17. Si cupidè didi-
ceris, multa disces.

18. Quæ

18. Quæ scia, exercitationis diligentia inveni-
re. Quæ non didicisti,
artium cognitione ad-
jungito. Equè enim
turpe est, auditam mi-
lem orationem non dis-
cere, ac boni quippiam
datum ab amicis non
accipere.

19. Quicquid otii
dabitur, id in audiendæ
doctrinæ studio consu-
mito. Sic enim fiet ut
quæ magnis aliis labo-
ribus invenire, tu faci-
le perdiscas.

20. Audivisse multa,
præstare puta, quàm
pecuniæ multum coe-
gisse. Nam hæc faciliè
amittitur: illa perpe-
tuo durat. Solius enim
sapientiæ possessio est
immortalis.

21. Nè te pigeat lon-
gæm sic viam ad eos,
qui se aliquid utile do-
cturos præstentur. Cum
enim mercatores, rei fa-
miliaris augendæ gra-
tia, tanta maria trans-

18. Ἄ μὲν οὖν ἐπὶ
συν, διαφύλαττε τὰ
μελέτῃς, ἀλλὰ μὴ
μὲν δὲ πρὸς τὰς
ἐκείνους τὰς ἐπιστήμας
ὁμοίως ὅτι αἰχρὸν
κίαντα χεῖρησιν ἀ-
γοῇ μὴ μάταιον,
διδόμενον πρὸς ἀγαθὸν
παρὰ τοῦ φίλου
λαβεῖν.

19. Κατανάλισκε
ἐν τῷ βίῳ χρόνῳ
τὸ τῶν λόγων φιληκοῦν
ἔτι τὰ ὅτι πρὸς ἄλλους
χαλεπῶς ὁρμηθῆναι
συμβήσεται σοὶ ῥαδίον
μὰ δάνειν.

20. Ἢ γὰρ τὸ ἀκού-
μάτων πολλὰ πολλὰ
εἶναι χεῖναιτων κρείττερον
τὰ μὲν δὲ τὰ χεῖναι ἀπὸ
λείπειν τὰ δὲ πάντα
χεῖναιτων ποταμῶν. Σο-
φία δὲ μόνη οὗτοῦ κτῆ-
μάτων, ἀθάνατον.

21. Μὴ κατακνήσῃς
κράν ὁδοῦ παραβῆδον
τοῦ διδάσκοντι τὸ χεῖ-
ναιτων ἐπιγυροῦν
ναι. Αἰχρὸν δὲ τοῦ
ἐμπορίου τὸν χρόνον
ἀλγὺν διαφέρειν,

Ad DEMONICUM. 11

τὸ πλεῖον ποιῆσαι ἥ
ἀρχαῖον ἐστὶν· πρὸς
αὐτὸς μὴδὲ τὰς χεῖρας
πρὸς αὐτὸς ἀποδοῦναι,
ἢ τὸ βελτίον καὶ τὸ κατὰ
τὸν νόμον διδόναι.

22. Τὸ μὲν τὸ πρῶτον
ἐν φιλοπονησίᾳ.
ὡς ἡ ἀρχὴ ἐν φιλοπονησίᾳ.
Ἐστὶν ἡ φιλοπονησί-
α μὴ τὸ πρῶτον
ἐν πρῶτον ἀπὸ τῆς
ἐν φιλοπονησίᾳ ἡ τὸ τοῖς
ὅροις αὐτοῖς ὁμοίως
ἐν γὰρ ἐν.

23. Ἡ δὲ μὴ ἔχει
ἐν ἀπὸ τῆς, ἡ δὲ
ἐν βελτίστοις. Οὐτὼ
ἐν τοῖς μὴ ἐκ ἀπὸ τῆς
ἐν, τοῖς ἡ φίλῳ γὰρ
ἐν.

24. Τὰς ἐν τῷ
ἐν πρῶτον τοῖς
ἐν τοῖς, μὴδὲ μακρὰς,
ἐν τῷ αὐτῷ πρῶτον.
ἐν τῷ αὐτῷ πρῶτον.

25. Εὐμενὴς ἐν τῷ
ἐν τῷ ἐκ τῷ
ἐν τῷ ἐκ τῷ
ἐν τῷ ἐκ τῷ
ἐν τῷ ἐκ τῷ.

26. Ἐν τῷ
ἐν τῷ ἐκ τῷ
ἐν τῷ ἐκ τῷ
ἐν τῷ ἐκ τῷ
ἐν τῷ ἐκ τῷ.

mitant: turpe fuerit
adolescentes, excolendi
ingenii causa, nec ter-
restre iter velle susci-
pere.

22. Moribus tuis ad-
sit affabilitas, verbis ur-
banitas. Est autem af-
fabilitatis, obvius salu-
tare: urbanitatis, comi-
ter eos appellare.

23. Comis in omnes
eris, sed optimorum fa-
miliaritate uteris. Sic
aliorum inimicitias vi-
tabis, aliorum tibi ami-
citiā conciliabis.

24. Ne sæpius eor-
dem neque verbosius ill-
dem de rebus alloquare.
Est enim rerum omni-
um satietas.

25. Exerce te volun-
tariis laboribus, ut etiam
necessarios perferre pos-
sis.

26. Dabis operam
ut rebus omnibus im-
petes, quibus animum
servire

ἐν ὁμοίᾳ συμφορᾷ
 ἵς παρ' ἑαυτοῖς σιωπᾷ
 ἵ τε τὸ λέγοντι, καὶ
 ἵ τοῖς ἀκούοντι.

30. Ὁρῶν ἀπακτὸν
 ὁσδὲ χυθὶ ἀπὸ προ-
 ἵσεως ἢ σεαυτὸν αἰτίας
 ἵ ἄπαλυνον, ἢ οἱ-
 ἵς ἐκ κινδύνων δια-
 ἵζων. Ἐνεκα δὲ χη-
 ἵτων μνησθῆναι θύον
 ἵόσης, μνηδὶ ἂν ἐννο-
 ἵν μίλλης· δόξεις γὰρ
 ἵς μὲν ὅτι ποικίλῃ, τοῖς
 φιλοχρημάτως ἵχειν.

31. Μνησθῆναι φίλον
 οἶν, πρὶν ἂν ὀξυτά-
 ἵς πῶς κίχῃ· πρὶς
 ἵπτερος φίλοις· ἵλ-
 ἵς γὰρ αὐτὸν καὶ πρὶ
 ἵλήσας τοῦτον,
 ἵ καὶ πρὶ ἐκείνους
 ἵονε.

32. Βραδείως μὲν
 ἵλ· χίνα, χυθὶ μὲν
 ἵ πειρὰ διαμένειν. Ὁ-
 ἵως γὰρ αἰσθῶν, μνη-
 ἵνα φίλον ἵχειν, καὶ
 ἵλας ἐταίρος μεταλ-
 ἵειν.

33. Μὴ τε μὲν βλά-
 ἵς πειρὰ τῶν φίλων·
 ἵ τε ἀπειρῶν τῶν

las taceri æquè expedi-
 at etiam illis qui audi-
 unt, ac ibi dicenti.

30. Jurjurandum; si
 postulabitur, duabus de
 causis dabis: vel ut te-
 metipsum turpi crimine
 liberes: vel ut amicos è
 periculis eripias. Pecun-
 iæ verò causâ per nul-
 lum Deum jurabis,
 etiam si liquidò id face-
 te possis: nè aliis per-
 jurus, aliis avarus esse
 videaris.

31. Amicitiam cum
 nemine jungito, priusq̃
 quam exploraveris, quo-
 modo prioribus amictis
 fuerit usus. Sperabis
 enim, eum in te quoque
 fore talem, qualem erga
 illos se præbuerit.

32. Sensim amicitiam
 contrahito, contractam
 perpetuò conservare
 studeto. Nam subinde
 mutare familiaritates,
 æquè turpe est, ac ami-
 cum habere neminem.

33. Neque cum da-
 mno mores amicorum
 periclitare, neque so-

14. ISO CRATES

daltum animos velis ἐπαίρων δέλε. Τῦπ
ignorare. Quod ita ποιήσεις, ἀν μὲν δ
facies, si egēs te simu- μὲν, πὲρ δὲ οὐδὲν
lāris, non egens. Com- ποιῶ. Περὶ τῆς
municato cum eis res αἷς ἀπορρήτων ἀνα
non arcanas, tanquam νε. Μὴ τυχεῖν μὲν
arcanas Nam & de- ὑδὲν βλαβήσῃ· τυ
ceptus nihil detrimenti δὲ, μάλλον ἢ τε
capies : & voti compos αὐτῆς ὁπσις.

34. Amicos cū in
vitæ calamitate, tum
in periculorum societate
cognosces. Nam ut
aurum igni exploratur,
sic amicorum fides rebus
adversis declaratur.

Sic autem rectissi-
mè tractabis amicos, si
non expectes dū te
rogent sed uti dū, cū
tempus postulat, eis
opem feras. Non minùs
turpe ducas, superari
beneficiis amicorum,
quàm vinci maleficiis
inimicorum.

35. Hos amicos proba,
quibus non tantū
mala tua doleant, sed

34. Δοκίμαζε τ
φίλους ἢ τε ἢ σφ
βίον ἀπώχαι, καὶ ἴ
τοῖς κινδύοις κοινω
αι· τὸ μὲν γὰρ χρυσὸς
τῆς πυρὸς δοκιμάζοι
τοῦ δὲ φίλους ἐν ἴ
χρίαι διαγιγνώσκου
"Οὕτω δ' ἀν ἀε
χρήσῃ τοῖς φίλοις,
μὴ περιμένῃ τις π
ὑπομένῃ δειψοῖς, ἀ
αὐτὶ παράγγελται ἐ
καθεῖς, αὐτοῖς βοη
"Ομοίως αἰχρὸν νόμ
τῆς ὁχρῶν νικᾷ
κακοποιῖαις, καὶ
φίλων ἢ τῆς αὐτῆς
μοῖαις.

35. Ἀποδείχ
ἐπαίρων μὴ μόνον
δὲ τῆς κακοῖς ἀ
εἶναι.

qui etiam bonis tuis
non invident. Multi
enim, ut rebus amico-
rum adversis dolent, ita
secundis invident.

36. Absentium amicorum mentionem fac apud praesentes, ut nec ipsos absentes neglecturus esse videaris.

37. In vestitu fac
ornatum probes, luxum
repudias. Habet autem
ornatus magnificenti-
am, luxus redundan-
tiam.

38. Ama bonorum
non ingentem cumu-
lum, sed moderatum
fructum.

39. **H**os, qui amplifi-
candæ rei student,
quum partis sui nesci-
ant, contempto. Isti
enim idem ferè acci-
dit, quod ei qui bonum
paravit equum non satis
equitandi peritus.

40. Da operam, ut
divitibus

divitiarum & usui & fructui
tibi sint. Sunt autem
illi qui frui sciunt, usui :
illis verò qui uti sciunt,
fructui.

41. Rem familiarem
duabus de causis magni
fac: tum ut magnam
multitiam sufferre, tum ut
bono amico ferre opem
in calamitate possis.
Quod autem ad ceteras
vitæ rationes attinet,
non supra modum eam,
sed mediocriter amato.

42. Illis quæ adsunt
contentus esto: quære
tamen res meliores.

43. Nemini calami-
tatem exprobres: Nam
fortuna communis est:
futurâque provideri non
possunt.

44. Bonis benefacito:
Præclarus enim the-
saurus est, beneficium
apud bonum vicum
collocatum.

45. Si de malis bene
mereberis, idem tibi
usu veniet, quod illis qui
alienos canes pascunt.

τον, χρήματα καὶ κτή-
ματα κατασκαδίζονται.
Ἔστι δὲ χρήματα μὲν
τοῖς ἀπολαύειν ὀφεί-
μενοις κτήματα δὲ, τοῖς
χρησθῆναι δυναμένοις.

41. Τίμα τὴν οἰκίαν καὶ
χρηστὰς ὑπάρχοντα διού-
σαν, ὅτι τε ζημίαν μὲν
γάλῳ ἐκπίπτει καὶ
φίλῳ σπουδαίῳ δύναται
χρηστὴ βοηθῆσαι. Περὶ
δὲ τῶν ἄλλων βίον μετρίως
ὑπερβαλλόντως, ἀλλὰ
μετρίως αὐτῷ ἀγαπᾶται.

42. Στέρηται μὲν τοῦ
παρόντος, ζητεῖ δὲ τὸ
βελτίον.

43. Μηδενὶ συμφο-
ρὰν ὀνειδίσεις· κοινὴ γάρ
ἡ τύχη· καὶ τὸ μέλλον
ἀόρατον.

44. Τὸς ἀγαθὸς ἵνα
ποιῇ· καλὸς γὰρ θεσμός
ἐστὶ περὶ ἀνδρείας ἀπο-
δοῦναι χάρις ὁφειλομένην.

45. Τὸς κακὸς ἵνα
ποιῶν, ὁμοίαν πείρα-
σιν τοῖς τοῖς ἀλλοτείοις
κυνῶν σιτίζουσιν. Βασί-

ἡ τε γὰρ καὶ διδόν-
 τις καὶ τὸν πλοῦ-
 τὸν ὑλακτῆσιν· διὰ τε
 ταῦτα καὶ ὁφελῶντας,
 ὅπως αὖτε καὶ βλάπτουσιν
 διὰ τὸν πλοῦτον.

46. Μὴ οὖν τοὺς κο-
κιδόντας, ὡς καὶ τοὺς
ἀπαίδευτους. Ἀμφοτέρω-
θεν γὰρ πνεύματιντες, τοὺς
ἀδιδόντας ἀδικῶσιν.

47. 'Εάν ἀποδέχη
 φίλων τὸν πρὸς
 φαυλότατον σου χα-
 ομένους, ἔκξεις ἐν
 βίῳ τὸν πρὸς τὸ
 λητῶν ἀπὸ χθαινομέ-

48. Γίγνεσθαι τοῦ
ἀποστόλου οὐκ ὁμολογῶντες,
ἀλλὰ καὶ σιωποῦντες.
ὅτι μὲν γὰρ ἡ ἑσπερία
ἡμέρα ὄγκον μόλις ἀν

ὁμοιοῦσι καρτερήσαντες
 ἢ ὁμιλητικὸν πρὸς
 ἀπαιτίαις ἡδύως ὑ-
 φέρουσιν. Ὁμιλητικὸς
 ἔστι. καὶ δύστροπος ὢν,
 καὶ δι' ἀδυναμίαν.

ρος σου τα φιλοει-
 ρηθησιν σου τας
 ρησιν σου τας
 ρησιν σου τας
 ρησιν σου τας

Nam & hi æquè alla-
trant eos qui dant, quàm
quoslibet: & improbi
non minus eos qui bene
de ipsis merentur, quàm
eos qui eis nocent, sed donec

46 Affentatores non
minus oderis, quā
impostores. Nam utriq;
lædunt eos, qui fidem
illis habent.

47. Si eos amicos complecteris, qui tibi nequissimis in rebus gratificantur per omnem aetatem nullos habebis qui tuum odium propter res optimas suscipiant.

48. *Comis erga eos esto, qui te conveniunt, non superbus. Nam fastidium & arrogantiam, vel servi dominorum agere ferunt: comitas vero grata & jucunda est omnibus. Sunt autem comitatus officia, non contentiosum esse, non morosum, non omnibus in rebus adversatorem: familiarium iracundiam non asperè resistere, quamvis*

quāvis iniuste irascen-
tur, sed eis cedere, dum
commoti sunt: ac ubi
deseruerit ira, eos
objurgare: non in ri-
cuis serias res agere,
neq; seriis in rebus iugis
gaudere: Intempestiva
enim ubique molesta
sunt: Non ingratis
inire gratiam, quo vitio
multi laborant: qui et si
amicis obsequuntur,
gravatim tamen id
faciunt: non facile
incusare, nam odiosum
est: non ad reprehen-
dum esse proclivem,
nam iratos facit.

49. Convivorum
vitare sodalitates, con-
sulissimum certe fuerit.
Sed si quando tempus
postulaverit, surgito ante
obrietatem. Cum enim
vino mens corrupta
fuerit, idem ei quod
curribus evenit, e
quibus aurigae sunt
excussi. Nam ut hi
temere feruntur caren-
tes gubernatoribus, sic
animus in multa deli-

αν ἀδίκως ὀργιζέ-
ται, καὶ οὐκ ἀλλο-
τρίοις λόγοις ἀν-
τιφωνεῖ, παρὰ μέτρον
δ' ὀργῆς, ἐκπαλίσ-
θη. Μηδὲ πρὶ τὰ γὰρ
σπουδαῖον, μηδὲ
τὰ σπουδαῖα τοῖς γα-
ροις χαίρων· τὸ γὰρ
εἶναι πωλεῖται λυπη-
ρὸν. Μηδὲ τὰς γὰρ
ἀχαρείσας χαρίζε-
σθαι, πᾶν χυσιεὶ οἱ τοῖ
ποιῶντες μὲν οὐκ, αἱ
δὲ τὰς φίλοις ἐν
γυῖσι. Μηδὲ οἱ
ὄν, βαρὺ γάρ
φιλεπιδιμητὴς, πα-
ντοκὸν γάρ.

49. Μάλιστα
ἐυλαβεῖ τὰς ἐν
σπότοις σωμασίας·
ποτὶ σοὶ συμ-
μερὲς, ὁ δὲ αἰσασ-
μένος. Ὅποι γὰρ
ἴσθαι ἀντι-διαφ-
τ' αὐτὴν πῶς
ἀρμυρὰ, τὰς
ὑπὸ χυσιεὶ ἀποβα-
λῆται. Ἐκ τούτου
οἱ φίλοι
ἐν γυῖσι πᾶσι
τοῖς φίλοις πᾶσι

Ad DEMONICUM.

3. διαφθαρείς τ' ετα impellitur, mente
subversa.

50. Ἀδύναται μὲν 50. Impotentialitatem
specta, magnitudine
animi: mortalitatem;
moderato rerum usu.

51. Quantum enim
ditio inscitiae patet,
ex eo perspicies, quod
omnes ē ceteris impro-
be factis fructum all-
quem caplunt: hac
verò sola detrimentum
etiam injungit. Nam
sape isti, quem offen-
dere verbis, ei re ipsa
poenas dederunt.

52. Cum quibus
amicitiam tibi consti-
tutam esse vis, de illis
honorifice loquitor illa
audientibus, qui resun-
ciaturi sint. Princiolum
enim amicitiae est lau-
datio, vituperatio in-
micularum.

53. Cum deliberas, ē
præteritis exempla pero-
rerum futurarum. Nam
quæ obscura sunt ē
manifestis facillime
judicantur.

55. In

54. In deliberando
tardus esto, in exequen-
dis deliberatis celer.

55. Exiffima nihil
tribui melius, à Diis
quidem, prosperâ tortu-
nâ : à nobis ipsis autem,
sapienti consilio.

56. Quas res apertè
dicere vereberis, & ta-
men cum amicis aliqui-
bus communicare cupi-
es, tanquam de re alie-
na orationem instituito.
Sic & eorum sententiam
intelliges, nec te ipse a-
pries.

57. Sed cum alteri-
us consilium in tuis ne-
goriis experies, confide-
rabis in primis, quomo-
do res suas administrâ-
rit. Nam qui suum ne-
gorium malè gessit, nun-
quam bene procurabit
alienum.

58. Sic autem ad ca-
piendi consilii pruden-
tiam maximè invitabe-
ris, si quæ da omnia teme-
ritatem sequantur, co-
gitâlis. Nam & vale-
tudinem diligentissimè

54 Βυλόμενός ἐστι
δὴν· ὅπῃ τέλει ἢ
χέως τὰ δοξαζέται.

55. Ἡγὺς χρὴ
σον εἶναι παρὰ
θεῶν ἐντυχίαν, πρὸς
δὲ ἡμῶν αὐτῶν ἐν
λίαν.

56. Περὶ ὧν ἀνὰ
οὐκ ἄνευ παρρησιασάμενος
βέλη δὲ πᾶσι τῶν φίλων
ἀνὰ κοινὸν ἀποδιδόναι, καὶ
τοῖς λόγοις ὡς περὶ ἀλλο-
τρίων λόγου ὡς περὶ ἑαυ-
τοῦ πρὸς τῶν ἀλλοτρίων ἵε-
μεν αἰδιόση, καὶ σταυροῦ
ἐκ καταφανῆ ποιήσεται.

57. Ὅταν ἢ
τῶν σταυρῶν μέλλης τι
συμβεβηδέως, σκόπευε
πρὸς τὸ πῶς ἑαυτὸν
ἀντὶ διώκησιν. ὁ
κακῶς διακονθεὶς ἑαυ-
τῷ ἰδίῳ, ἔστι ποτε καὶ
ἀλλοτρίῳ βυλόμενος ἐπὶ
ἀλλοτρίῳ.

58. Οὐ πῶς δὲ
μάλιστα βυλόμενος
ἐξυπακούεις, εἰ
συμπορεύῃ τις ἐν
ἀβελτίᾳ, ὅπῃ βλάψεται
καὶ γὰρ τῆς ὑγίαι-
νης πλῆνους ὁππότε

ὁ δὲ ἄνθρωπος, ὅταν τὰς λυ-
ταῖς ἐκ τῆς ἀφρώ-
ἀναμνησθῶμεν.

59. Μιμῶ τὰ τῷ βα-
σιλεὶ ἡδὴ, καὶ δίκῃ καὶ
ἐκείνων ἐπιτηδεύ-
οντες. Δόξας γὰρ αὐτὲς
ἐκείνων καὶ ζηλοῦν.
ὅτι σοὶ συμβήσεται
καὶ τὸ πρὸς πλῆθει
ἐκείνων ἐυδοκμεῖν, καὶ
ἐκείνων ἐυνοῖαν
ἐκείνων ἔχειν.

60. Πείθεσθαι μὲν καὶ
νόμοις τοῖς ὑπὸ τῷ
βασιλεὶ καὶ νόμοις ἰ-
σχυροῦσι μὲν τοῖς νό-
μοις τῷ ἐκείνων
ἐκείνων. Ὡς περὶ γὰρ τὸν
ἐκείνων πολι-
τικόν, τὸ πλῆθος
ἐκείνων ἔτι καὶ
ἐκείνων καὶ τῷ
ἐκείνων, πρὸς βασιλῆα
ἐκείνων θαυμάζειν.

61. Εἰς ἀρχὴν κα-
τασκευάζει, μηδενὶ χρῶ-
μεν ὅτι τὰς διότι-
ας ὅτι ἂν ἐκεί-
νων, σοὶ τὰς
ἐκείνων.

62. Ἐκ τῶν κοινῶν
ἐκείνων ἀπαλλάττει

curamus, cum agitati-
onum molestias recer-
damur.

59. Regum mores
imitare, & ad eorum
studia te confer: ut eos
probare & æmulari vi-
dearis. Unde fiet, ut &
populus de te melius
existimet, & tu illo-
rum benevolentiam er-
ga te confirmes.

60. Legibus regis
cum ipsis obtempera,
rum voluntatem eorum
firmissimam esse legem
ducito. Quemadmo-
dum enim in populari
degenti republica mul-
tudo colenda est: sic
& eum qui in imperio
regem confedit, regem
admirari oportet.

61. Magistratum ad-
eptus, nullius improbi
ministerio in obeundis
negotiiis ultor. Nam
quicquid ille delique-
rit, id tibi imputabitur.

62. A publicis fun-
dionibus discide non

locupletior, sed laudatior. Gloria enim & laus rectè factorum magnis opibus est præferenda.

63. Nullius improbi negotii vel adiutor, vel patronus esse velis. Nam & reipsum eadem facere purabunt, quæ ab aliis facta defenderis.

64. Sic te parato, ut aliis plus possis : & æquo tamen jure cum cæteris vivito : ut te justitiam colere apparear, non ex imbecillitate, sed propter æquitatem.

65. Paupertatē cum justitia conjunctam opibus male partis anteponito. Nam justitia pecuniis eo præstantior est, quod hæ viventibus tantum profuit, illa etiam defunctis gloriam parit : hæ vel malis hominibus contingunt, illam improbi nullo consequi modo possunt.

66. Neminem eorum qui lucris injustis

μη πλεονέκτης, ἐνδοξότερος· καὶ χρημάτων καὶ οὐ παρὰ τῆς πλείονος.

63. Μηδενὶ ἄλλῳ παρὰ γὰρ, παρίστασε, μή τι ηγορεῖ. Δόξεις γὰρ τοὺς τοιαῦτα περὶ οὐδ' ὅτι εἰς τὰ τοῖς ἀλλοῖς παρὰ τῆς βοήθειας.

64. Πάρεσθαι σιαντὸν, πλεονέκτητον, ἀδίκον, καὶ τὸ ἴσον ἔχειν δόξης ὁρῶντες ὅτι οὐδ' αὖτε, ἀλλὰ δι' ὁπείκειν.

65. Μᾶλλον οὐκ ἐν δικαίᾳ πνίγηται πλεονέκτητον ἀδίκον καὶ χρημάτων δικαιοσύνης, ὅσον ζῶντας μόνον ἀλλ' ὅτι καὶ τελευτήσαντας παρὰ τὴν δικαιοσύνην μὲν τοῖς λοιποῖς μέτεστι, ταῦτα τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸν ὁπείκειν.

66. Μηδὲνα οὐδ' ἐξ ἀδικίας

των, ἀλλὰ μᾶλλον
δέχου πρὸς τὴν δι-
σύνῃς ζημιωθῆναι.
ἡδονῆς, ἀλλὰ πλεον-
εσθῆς, ἀλλ' ἐν ἐλπίσι
συνδύαται ὁ φρένας

67. Πάντων μὲν
μᾶλλον ἢ τοῦ καλοῦ
καὶ τοῦ κακοῦ, μάλιστα δὲ τῶν
ἐν τῇ φρονήσει ἀ-
μετά. Μέγιστον γὰρ ἐν
τοῖς ἀνθρώποις σῶ-
ματι.

Περὶ τὸ μὲν σῶμα
φιλόπονον, ἡ δὲ ψυ-
χή φιλόσοφος, ἵνα τὸ
ἐκτελεσθῇ δύστην τὰ
ἀνθρώπων, ἡ δὲ φρονέουσα
τὰ συμφέροντα.

68. Πάντες, πᾶν μέλ-
λος λέγειν σφύττερον
τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς.
ἄλλοις γὰρ ἢ γλῶττα
ἐκτελεσθῇ ἡ διαίτα.
70. Νίκαται μὲν δὲν
ἡ ἀνθρώπων βί-
α. ὅτι γὰρ ὅτι ἐν-
τὸν τὸν φρένα, ὅτι
ἐν τῇ ψυχῇ.

distantur emulare: sed
eos plaris facito, qui ob
justitiæ studium detri-
mentis efficiuntur. Nam
justi, si nullâ re aliâ in-
justis præstant, spe certè
bonâ sunt superiores.

67. Cum omniâ rei
quæ ad vitâ degendâ at-
tinent, cuiâ suscipito: ut
ingenio excolendo vel
maximè intentus esto.
Maxima enim res in re
minima, est bona mens
in corpore humano.

68. Da operam, ut
& corpore sis laborioso,
& animo studioso: ut al-
tero perficere queas de-
creta, altero prospicere
scias profutura.

69. Quicquid dictu-
rus es, prius cum animo
tuo reputa. Multi enim
sunt, quorum lingua co-
glutinationi anteverrat.

70. Nihil verum hu-
manarum esse firmum
existimo. Sic fiet ut nec
in rebus secundâ sententiâ
exultes, nec in adversis
constiteris,

71. Duo loquendi temp'ra constitue: alterum de rebus tibi planè cognitis: alterum de his quæ necessariò sunt dicenda. In his enim solis silentium antecellit oratio: in aliis verò tacere satius est quàm loqui.

72. Et gaudere debes rebus secundis, & moderatè ferre dolorem calamitatum: sed utriusque dissimulato. Cum enim domi opes occuleremus, absurdum fuerit aperto animo obambulare.

73. Magis cave reprehensionem quàm periculum. Nam ut vitæ sine improbis, sic bonis viris ignominiosa vita formidolosa esse debet.

Opera in primis dato, ut in tuto vivere queas: sed si quando tempus inciderit, ut pericula sint adeunda, periculis è bello evadere: tunc cum

71. Δύο ποιῆς τῷ λέγειν, ἓ μὲν διὰ σαφῶς, ἃν ἀναγκῆον ἐν τοῖς λόγους τῆς συγῆς πῶν ἐν δὲ τοῖς ἀμνηνον συγῶν γειν.

72. Καίρε μὲν ὅτι συμβαίνεισι τῷ ἀγαθῷ καὶ λυπῇ μετρίως τοῖς νομομένοις τῷ καὶ γινεσθῇ τοῖς λοις μὴδ' ἐν ἐπὶ κατὰ δόλον. ἀποπύω μὲν ὅτιαν ἐν κρίαις ἀποκρίπην δὲ διάνοιαν φανερῶντα ἀεὶ πατοῖν.

73. Μᾶλλον ἐβῆ λόγον ἢ κίνδυνον. οὐδὲ τῷ μὲν παύλοισι τῷ βίῃ τελευτῶν, ἢ ἀποδαίοις πύω ζῶν ἀδελφῶν.

Μάλιστα μὲν ζῶν καὶ πύω ἀσφαλῶς ἴδαν δὲ πύω συμβαίνει κινδυνεύειν πύω ἐκ τῶν μετὰ σφαιρίων μὴ

ποίη
 ν, ἡ δὲ
 αἰσθάν
 ον οὐκ
 ὁμόνως
 ἦς καὶ
 ἰς ἀλλ
 ν ἡ
 νιμὲ.

[illegible]

laude & gloria, non cum
infamia & dedecore.
Nam factum omnes
quasi epi is condem-
navit: mortem autem
honestè appetitam na-
tura peculiare præstan-
tium virorum munus
esse voluit.

Neque vero mirari debes, multa ex his quæ diximus, isti ætati ruz non convenire. Nam id me quoque non præterit: sed propositum mihi fuit, una eademq; operâ, & de præsentis vitæ ratione consilium promere, & quid in posterum tibi faciendum esset denunciare. Nam usum quidem horum facile intelliges: fidelem autem & benevolum monitorem haud temere invenies. Nè igitur cætera ex aliis tibi quærenda essent, sed ut hinc omnia velut è penu depromeres: nihil quo tibi consulere possem prætereundum esse doxi. Magnæ

autem Deo gratias
agam, si me spes de
te concepta non fe-
sellerit. Nam ut ple-
rosque alios cibis ju-
cundissimis potius, quam
saluberrimis delectari;
sic etiam ad eos sese
amicos adungere cer-
nimus, qui unâ de-
linquunt, non ad eos
qui vitia reprehendunt.
Te verò contrarium
statuisse existimo, ar-
gumento industriae tuae
in aliis disciplinis ad-
ductus. Nam qui ipse
sibi optima quæque
imperavit: cum con-
sentaneum est, etiam
alios ad virtutem ex-
hortantes amplecti.
Maximè autem ad
studium honestarum
verum incitaberis, si
animadverteres, eas ve-
rissimarum voluptatum
esse procreatrices. Nam
in socordia quidem,
luxurizque amore,
molestiæ statim volu-
ptatibus adhærescunt.
Virtuti autem studi-

διαμέρτοιμι τῆς
ἡεῖχων σφί σὺ τῶ
νω. τῆς μὲν γὰρ
τοῦ πλείους δὴρήσ
ὥστε τῆς σφίσι
ἡδύστοις μάλλον,
ὕμνηγοτάτοις χα-
ται, ἔγωγε καὶ τῆς
τοῖς σωφροσύνης
πλησιάζοντας, ἀ-
τοῖς νεοτέτοι. Σὺ
μὲν τὴν ἀντίον τῶ
ἐργάζεσθαι, τὴν
χεῖναι τῆς σφί
ἀλλὰ σε πῶς
φιλοπονία. τὴν γὰρ
τὴν βέλτεσθαι σφί
ὁππότερον, τὴν
κὸς καὶ τῆς ἄλλων
ὁππότεν ἀρετῶν
καλῶντας ἀποδίδ
Μέγιστα δ' αὖν πῶς
ιωθεῖς, ὁρὲν χεῖναι
καλῶν ἔργων, εἰ
μάδοις, ὅτι καὶ τῶ
γὰρ τὰς ἐν τέτοι
αἷσα γνησίως ἐχρ
μὲν γὰρ τὴν βέλτεσθαι
τῶν πλεονεξίας
σφί, ἐνδὺς αἰ λυ
ἡδοναῖς παραπα
Τὸ δὲ σφί τῶ
φιλοπονίαν, καὶ σφί

dium, & sobrium vitæ institutum; semper oblectationes sincere, a quæ etiam constan-
tiores gignit. Nam illic principio gavisi, post-
doles; hic post mole-
lestias voluptates capi-
mus. In omnibus autem
rebus non tam principii solemus meminisse, quàm sensu finis affici.
Nam peraque in vitæ non propter res ipsas agimus, sed propter ea quæ consequuntur elaboramus. Illud item cogites velim: Plebeis quidem hominibus quidvis licere; (nam tale statim initio vitæ suæ fundamentum fecerunt) præstantibus vero negligere virtutem concessum non esse: aut fieri certè non posse, quin a multis reprehendantur. Omnes enim non tam oderunt flagitiosos: quàm eos qui virtutis professi sunt; re nullâ vulgo antecellunt: nec id injuriâ. Nam cum eos
4 improbemus,

improbemus, qui verbis tantum fallunt: quanto magis eos nequam homines dicemus, qui nullum in tota vita suæ dignitatis gradum retinuerunt. Ac ejus generis homines non in semetipsos tantum esse injurii, sed & fortunæ proditores rectè existimantur: quæ cum eis & opes & gloriam & amicos in manus dederit, ipsi parta felicitate indignos sese præbeant. Quod si fas est mortali, voluntatem Deorum conjecturis indagare: eos etiam in conjunctissimis perissimum demonstrasse arbitror, quomodo & adversus homines improbus, & erga bonos viros essent animati.

Nam cum Jupiter (ut arcane literæ tradunt, & omnes credunt) Herculem Tantalumq; genuisset, alterum ob virtutem immortalitate donavit, alterum propter improbitatem maximis

ὅπερ γὰρ καὶ τῶν
μόνον ἡ δὲ δομένη
δοκιμαζομένη, ἥπερ
τῶν βίων πωτὴ ἐλατ
μένους ἢ φαύλους ἐστὶ
συνεῖν; διχρῶς δὲ
καὶ τοῖς τοῖς ὑπο
βοιμῶν, μὴ μόνον
ἐκ τῶν ὁμῶν τῶν
ἀλλὰ καὶ τῆς τύχης
προδοῦντας· ἢ μὴ
αὐτοῖς ῥηήματα
δοξάν καὶ φίλους ἐοικ
εῖν τοῖς ὅς, σφᾶς αὐ
ἀναξίως τῆς ἀπο
χρήσεως ἐκδομῶν
κατέστησαν. εἰ δὲ
διηκῶν ὅτι ταῖς ἡ
σοχαῖ παρὰ διανο
ήγουμεν καὶ κείνους
ταῖς δοκιμοῦντες
λίσσονται διελῶσαι,
ἐχρησθῶν τῶν φ
λας, καὶ τῶν ἀποδο
σθῶν ἀνθρώπων.

Σὺ δὲ γὰρ Ἡρακλ
καὶ Τάνταλον ῥηήματα
(ὡς οἱ μυῖδοι λέγουσι,
πάντες περὶ αὐτοῦ)
διὰ τῆς ἀρετῆς ἀθάνα
τον ἐπέποιον· τῆς δὲ
κακίας ταῖς μεγίσ
τιμωραῖς ἐπόλαον.

suppliciiis affectit. Decet igitur in hac exemplis intuentes, virtutem & honestatem expetere: nec ea servare duntaxat quæ nos diximus, sed & poetarum optima quæque discere: & ea legere, quæ alii viri sapientes utiliter præceperunt. Nam ut apes omnibus quidem insidere floribus, de singulis autem utilia carpere videmus, sic eruditionis etiam comparanda. studiosos, nullus vel esse rudes, sed undique utilia colligere decet. Vix enim hæc ipsa diligentia naturæ nostræ pravitatem superabimus.

B & ARGU

ARGUMENTUM

HIERON. WOLFII

In secundam Orationem.

UT superior Oratio adolescentiam, vitam privatam in genere format; ita hac, ad instruenda Respublica praecepta complectitur. Nicoclem enim Euagora filium, Salam nūq. Cypri regem hortatur, ac saluberrimis praeceptis instruere ad regnum clementer & feliciter administrandum. Repetuntur ex Paranesi nonnulla, sed alia verba & hic etiam pleraque sunt, quae paucis mutatis privatos homines facillimè transferantur. fortasse praestat argumentum ab ipso auctore, Oratione de permutandis facultatibus expositum audire. Sunt autem ejus verba, quae quidem pertinent, hac:

Duarum igitur orationum partes quasdam audivistis. Volo autem etiam è tertia pauca recitare: ut planius intelligatis, omnes meas orationes ad virtutem & justitiam referri. Monet autem hac, quae jam legetur, oratio, Nicoclem, qui regnum Cypri eo tempore obtinebat, quomodo civibus sit imperandum;

Δυσὶν μὲν τοῖς λόγοις ἀκηκόατε· λομαὶ δὲ καὶ τῆς περικρατοῦ διαλθεῖν, ἵνα μάλλον ἐπὶ ᾧ ταφάντες, ὅτι πάντες λόγοι σεὶ ἀρετῶν διχαιοσύνης σωλῆσιν. Ἔστι δὲ μέγα ῥηθῆσθαι, Νικοκλή, κοπεῖν τῷ κατ' ὅσον τὸ χερόνιον βασιλείᾳ, συμβεβλῶν ὡς πολὺν ἄρχειν.

αὐτῶς ὅς τις ἀνθρώπων τοῖς
 γεγονόσιν. ὅτι
 ὅδ' ὅδ' τὸ λεγόμενον,
 μολογούμενον αἰὲς τοῖς
 πεποιημένοις, καὶ συγ-
 κλημένον ἔχουσιν. ἐκ δ'
 ἑκτὸς τὸν ἀντιπὸν διαλύ-
 εις ὅδ' ἀπὸ τῆς περὶ τῆς
 χρείας, ὡς ὅτι τὰ
 λεγόμενα πατάλα
 οἰήσας, περὶ τῶν διὰ
 τῶν ἑκτῶν ἔχουσιν ὡς
 συμβαλὼν φερέειν.
 ἑκτὸς δ' εἰς τὰ ταῦτα
 τοιοῦτον ἔχει. ὡς ὅτι
 ὡς, ἡ γὰρ ἐκ τῆς
 περὶ τῶν διὰ τῶν
 ὡς εἰναι μάλιστα ἂν
 περὶ τῶν, καὶ τὸ τῶν
 ἑκτῶν τὰ ἑκτῶν ἂν
 ὡς. διὰ τὸ αὐτὸν ὅς
 αὐτὸν περὶ τῶν καὶ
 αὐτὸν ὑμῖν δεῖξαι
 περὶ τῶν, ὡς ὅς
 εἰς τὸ λοιπὸν λόγων
 γεγενημένων, ἀλλ' ὡς
 τῶν μάλιστα περὶ
 ὡς ἡμῶν, ὡς
 ὡς οἰδίσται τοῖς
 οἰδίσται καὶ τοῖς διὰ
 ὡς πηλοῦσιν. φανή-
 σαι ὅδ' ὡς αὐτὸν
 ὡς δὲ καὶ τὸν αὐτὸν

Neque verò eodem
 modo scripta est, quo
 ex quæ jam lectæ sunt.
 Nam in illis quicquid
 dicitur, id cum supe-
 rioribus perpetua serie
 cohereret, ac devinctum
 est: in hac contrarium
 fit. Dissolutas enim &
 distinctas à prioribus
 præceptiones in capita,
 quæ vocantur, redigir
 ac omnia quæ suadeo,
 paucis explicare conor.
 Hac autem de causa id
 argumentum tractavi,
 quod exillimabam, mo-
 nendo, præcipiendoque
 me & ejus ingenio
 maximas utilitates alla-
 turum, & mores meos
 optime demonstratu-
 rum. Qua etiam de
 causa nunc vobis eam
 ostendere constitui, non
 quod inter cæteras
 optime scripta sit, sed
 quod ex ea rectissime
 cognosci queat, quo
 pacto & cum privatis
 hominibus, & cum
 principibus viris age-
 re solear. Apparebit
 enim,

enim ; me libere & è dignitate nostræ civitatis cum eo disservisse, nec divitiis illius nec potentie adulatum, sed & populi causam egisse, & ipsam gubernationem, quantum in me quidem fuit, quàm fieri posset lenissimam constituisse. Quod si cum rege agens, populo patrocinator sum : quanto magis in republica populari versantibus hortator ero colendæ multitudinis ? Ac in exordio quidem, & primo veluti limine orationis, reprehendo principes : qui, cum mentem excolere & exercere ingenium præter ceteros deberent, pejor instituti sint idiotis. Ea disputatione absoluta, Nicoclem moneo, ne socordie indulgeat, nève ià remissio animo sit ; quasi regnum tanquam sacerdotium suscepisset : sed ut spretis voluptatibus, animum rebus

ἀξίως διεκλεγμένῳ
 καὶ ἡ δὲ ἐκείνῳ πλῆθος
 ἔτε ἢ δυνάμειν διὰ
 πόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν
 ἀρχομένοις ἐπαμειβόμενοις
 καὶ παρασχεδάζων
 ὅσον ἡδυνάμειν ἢ πῶς
 τείαν αὐτῶν, ὥς ἵνα
 τε φραγοτάτιον. ὅταν
 βασιλεὺς διαλεχόμενος
 ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ
 γὰρ ἐποιέμεν, ἢ πῶς
 ἐν δημοκρατίᾳ ποῶν
 τὰ κοινὰ, σφόδρ' ἐπὶ
 παρὰ κλειδοσάμειν
 πλῆθος διεραπείων
 μὲν ἐν τῷ προσημῶν
 τοῖς σφόδρ' ἀσχετοῖς
 οἰς, ὅτι πῶς τοῖς μοναρχαῖς,
 ὅτι δὲ ὅν αὐτοῦ
 φρόνησιν ἀσχετοῖς μὴ
 λον ὅτι ἄλλων, οἱ
 χεῖρον πεπαιδευμένοι
 ἰδιώται. διαλεχθεὶς
 οὐδὲν τέλῳ, παραινῶ
 Νικοκλῆ μὴ ῥαθυμῶν
 μὴ δ' ὥσπερ ἐρωσὺν
 εἰληφότα ἢ βασιλείᾳ
 ἀμειλῶς ἔγωγε ἢ γινώσκων
 ἔχων ἄλλα ὅτι ἡδονῇ
 ἀμειλῶσαντα, σφοδρῶς
 τὸν νῦν πρὸς γυμναστικὴν
 ὁπλῆσιν ἢ καὶ τῶν
 περὶ τῶν

εἶδεν αὐτὸν, ὡς ἔχον
 εἰνδὴν νομίζον, ὅταν
 αὐτὸν καὶ χεῖρας ὅτι
 εἰς τὸν ἀρχόντα, καὶ
 καὶ ἀνοητοτέρους τοῖς
 ἐργασίαις, λέγων ὡς ὁσὲν
 ὅτι ἑρρωμένους ἐστὶν ὅτι
 ὅτι ἁλὼν ἀνοιαν ἀπὸ
 τοῦτο καὶ ἁλλοι
 αὐτὸν διανοίαν ἀσκήσει.

gerendis intendat. Illud
 etiam ei persuadere
 conor absurdissimam
 rem existimandam esse,
 si videat deteriores do-
 minari praestantioribus,
 & stolidiores imperare
 prudentioribus: atque
 affirmo, quanto magis
 aliorum inscitiam con-
 templerit, tanto magis
 fore, ut ingenium suum
 exerceat.

suscepto principatu, sine ullis monitoribus
 ætatem exigunt. Per-
 paucis enim ad eos
 patet aditus: qui verò
 familiariter cum eis
 vivunt, hi ad gratiam
 & dicunt & faciunt
 omnia. Itaque am-
 plissimam pecuniam, &
 potentiam maximam potiti,
 facultatibus his non
 rectè utendo effecerunt,
 ut multi dubitent,
 vitæ privatorum qui-
 dem hominum, sed
 moderatè se gerentium
 potius expetenda vi-
 ta, quam tyrannorum.
 Nam cum honores e-
 orum, & divitias,
 & imperia intuentur,
 omnes eos diis similes
 esse censent, qui soli
 rerum potantur. Cum
 verò timores & pericula
 considerant, memori-
 que repetentes vident, alios,
 à quibus minimè opor-
 tebat, interfectos, alios
 erga suos conjunctissi-
 mos delinquere coactos,
 aliis utrumque accidisse.

καὶ αὐτῶν, ἀνὶ δὲ τοῖς
 πολλοῖς διατελῶσιν, οἱ μὲν
 γὰρ πλείους τῶν ἀνθρώπων
 αὐτοῖς ὑποκρίνονται
 ζῆτον· οἱ δὲ σωφρόνως
 τοὺς χάριν ὁμιλοῦντες
 καὶ γὰρ τοὶ κύριοι γινώσκουσι
 μὲν καὶ χρηματίζονται
 πλείους, καὶ θρασυτέρως
 τῶν μεγίστων, διὰ τὴν ἀντι-
 καλῶς χρησθῆναι ταύτων
 ταῖς ἀφορμαῖς πεποιθότες
 ἔχουσιν. ὥστε πολλὰς ἀπο-
 φισσῆσθαι, πότερ' ἐν δόξῃ
 ἀξίον εἶναι τὸν βίον, καὶ
 τὸν τῶν ἰδιωτευόντων
 μᾶλλον, ὅτι καὶ οἱ θρασυ-
 τόντων, ἢ τὸν τῶν
 εὐγενέων, ὅτι καὶ οἱ
 γὰρ ἀποβλέψουσιν εἰς τὴν
 τιμὴν, καὶ τὸ πλεονέκτημα
 καὶ τὰς δυναστείας, ἰσχυροὺς
 δυνάμεις νομίζουσιν. οἱ δὲ
 τὸν ἐν ταῖς μοναρχίαις
 αἰετὸς ὄντας· ἐπειδὴ ἂν
 ἐνδυνάμωσι τὰς πόλεις
 βυς, καὶ τὰς κινδυνεύουσας
 καὶ διεξιέμελλας εὐρύσσειν.
 μὲν δ' ὅτι ἂν ἡκιστα ἐκείνων
 χεῖρ διὰ θάρσυνον, τὸν
 δὲ εἰς τὰς οἰκνοσύνας
 ἐξάμαρτ' ἵνα σώσῃ. καὶ
 μὲν τοῖς δὲ ἀμφοτέρωθεν

ταῦτα συμβεβηκό-
 πάλιν ὅπως ἔστι
 λυσιστελεῖν
 ἄλλον, ἢ μὲν τοῦτων
 ἀπορῶν ἀπίστος τῆς
 βασιλεύειν.
 ἡ δὲ ἀνωμαλία,
 τῆς παρεχῆς αἰτίον
 ὅτι τὴν βασιλείαν
 ἱερουσαλὴμ παρ-
 ἀνδρὸς ἐξ ἡγομίζε-
 ῖν, ὅτι ἀνδραπίνων
 ἐξ αὐτῶν μίσις ὄν
 ὅτι καὶ πλείονος πεινῶν
 βίβλιν διδιδόνον. καὶ ἔχ-
 ῶν μὲν ἐν ὁρᾷ, ὅτι
 ὅτι πῃς μάστιγι δου-
 ῶν, καὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ
 ἡσυχάζειν, πῃς ὅτι
 ἀπὸ τοῦ διαφείλειν,
 ὅτι αἰετῶν ἔργον
 συμβεβηκέν. καὶ ὁ-
 ὅτι ὅτι τῶν ἀμαρτιῶν
 καὶ σοφῶς, καὶ
 αἰετῶν διατρέχειν,
 αἰετῶν πεινῶν διελ-
 ῶν. ὅτι ὅτι ἐστὶ τὸ
 ἐξ ἑργαζομένων ἀξίον
 ὅτι ὅτι πῃς, καὶ ὅτι
 ὅτι τῶν ἀρχῶν σιω-
 ῶν. πολλὰ γὰρ καὶ ὅτι ὅτι
 ὅτι τῶν ποιημάτων, καὶ

se: rursus quovis modo
 vivere, melius esse pu-
 tant, quam in hujus-
 modi calamitatibus vel
 universæ Afrix domi-
 nari, Est autem hujus
 diversitatis & confusi-
 onis causa hæc: quod
 regnum tanquam la-
 cerdotium cujuslibet
 hominis esse putant:
 quod summum est re-
 rum humanerum, ma-
 joremque providentiam
 postulat. Ac singula-
 tim quidem quo pacto
 rectissime res admini-
 strari, utque & bona
 conservari, & mala ca-
 veri possint: eorum mu-
 nus est consulere, qui tibi
 semper adsunt. Genera-
 tim autem, quæ studia
 tanquam meta, tibi pro-
 posita esse debeant, &
 quibus in rebus versan-
 dum sit, ego recensere
 conabor. Utrum vero
 donum hoc argumenti
 dignitati, cum absolu-
 tum fuerit, sit responsu-
 rum; ab initio facile per-
 spici non potest. Multa
 enim

enim & numeris devota
 poëmate, & soluta
 oratione conscripti libri,
 dum adhuc in mentibus
 autorum inclusa tene-
 rentur, magnas sui ex-
 pectationes concitârunt:
 sed perfecta tandem, &
 aliis ostensa, longè
 tenuiorem, quàm pro
 concepta spe, gloriam
 consecuta sunt. Sed ta-
 men conatus ipse præ-
 clarus est, ab aliis præ-
 termissa conquirendi,
 & regis veluti leges
 præscribendi. Nam qui
 privatos homines insti-
 tuunt; hi solis illis pro-
 sunt. Si quis verò po-
 puli dominos ad virtu-
 tem excitârit, is utrisq;
 commodaverit, tum iis
 qui imperant, tum iis
 qui parent imperio;
 quod & illis principa-
 tus tutiores, & his Res-
 publicas leniores effe-
 cerit.

ὅτι κατὰ λόγον
 γραμμάτων, ἐπὶ
 αὐτῇ δianoίαις ὄν-
 τω πένοντων, μεγα-
 λὰς προσδοκίας πε-
 ραν. ὅτι τελευτήσαν-
 ται τοῖς ἄλλοις ἴσως
 χείνεια, πολὺ κα-
 λειότερα τῶν δὲ ξυ-
 γγελμάτων ἔλαβεν.
 μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ γὰρ
 χεῖρνα καλῶς ἐ-
 πὶ τῇ ζήτησιν καὶ παρα-
 λεμβήσας, καὶ νομο-
 τῆται τῇ μοναρχίᾳ.
 μὲν γὰρ τῶν ἰδιω-
 τῶν δόοντες, ὅτι
 μόνους ἀφελύσιν· ἐ-
 πὶ τῶν κρατύντων
 πλήθους ἐπὶ ἀρε-
 τῇ πρέσβειαν, ἀμ-
 πέρει ἀν' ἀφελύσιν·
 τῶν τὰς δυναστείας
 χοντες, καὶ τῶν
 αὐταῖς ὄντας τοῖς
 γὰρ ἀν' τὰς ἀρχαίς
 σοφιστέρας, τοῖς
 τὰς πολιτείας ὁρα-
 εῖς ποιήσιν.

ὁ δὲ τυχὼν τοῦ
 τιμῶν.

Πρῶτον μὲν ἐν σε-
 πείῳ, π τ βασι-
 λείῳ, τὸν ἔργον δεῖν.
 ἂν γὰρ τὸ κεφάλαιον,
 τὴν δυνάμιν ὅλον
 πρὸς γυμνασίῳ καλῶς
 παραδιδόντων ἐκ παλαιοῦ
 ἀποβλέποντες, ἀ-
 λειπνοὺς καὶ τοὺς ἄλλων
 ἐργῶν ἐργάζονται. οἷμαι
 ὅτι πάντας αὖ ὁμο-
 λογεῖται, προσήκον
 αὐτοῖς, πόλιν τε δι-
 ούχουσαι παῖδας, καὶ
 καλῶς πρὸς τὴν αἰσθη-
 σιν αὐτῶν, καὶ μεγαλύν-
 ουσιν αὐτῶν ποιῆται. τὰ
 ἄλλα τὰ κατὰ ἐκεί-
 νων ἐκείνων συμπίπτου-
 ντα, τῶν ἐν τῇ πόλει
 δεῖν. καὶ μὴ ἐκεί-
 νων γὰρ φαίνεται, ὅτι δεῖ
 αὐτὰ ταῦτα διανοησάμε-
 νους, καὶ τοὺς τῶν βα-
 σιλέων, μὴ ῥα δι-
 ούμεν, ἀλλὰ σκοπεῖν,
 πῶς φρονιμώτερον δι-
 ούσωνται ἢ ἄλλων.
 ἰδεῖται γὰρ, ὅτι τοιαῦ-
 τας ἔχουσιν τὰ βασι-
 λείας, οἷα περ αὖ τὰς
 αὐτῶν γυνάμεις παρα-
 δίδουσι. ὥστε ἐκεί-

Primum igitur con-
 siderandum est,
 quodnam sit regum
 officium. Nam si caput,
 atque id in quo totius
 rei vis est, probè consti-
 tuerimus: in ea intuen-
 tes, melius de cæteris
 quoque partibus dicturi
 sumus. Arbitror equi-
 dem constare inter om-
 nes, convenire eis, ut
 civitatem & calamitati-
 bus liberent, & res ejus
 secundas rueantur, &
 ipsam è parva magnam
 efficiant. Nam cætera
 quæ quotidie incidunt,
 horum causâ facienda
 sunt, & ad hæc referen-
 da. Illud autem perspi-
 cuum est, oportere eos,
 in quibus hæc facultas
 esse debeat, & qui his de
 rebus deliberaturi sint,
 non socordiae sese dare:
 sed providere, ut fiat
 aliis longè prudentiores.
 Constat enim, quem-
 admodum ipsi animos
 suos excoluerint, ita etiā
 eorum regna se esse ha-
 bitura. Quare nulli pu-

glli tam convenit corpus exercere, quam regibus ingenium suum. Nam celebratae ludorum universae nullam partem constituunt eorum praemiorum, pro quibus vos quotidie decertatis. Haec igitur considerantem, operam dare te decet, ut, quantum alios dignitate superas, tantum etiam virtute illis antecellas. Neque vero putabis, curam & studium in aliis prodesse rebus, ad augendam autem virtutem & prudentiam nihil habere virium, neque tantae infelicitatis homines condemnabis, ut, cum artes quaedam ad cicurandas bestias, & animos illarum excolendos invenerimus, ipsi nobis ad virtutem nihil asferre adjumenti queamus. Illud potius tibi persuadeas, institutione & cura

ἢ ἀδελφῶν ἔγωγε οὐκ ἔχω
ἡκεῖ τὸ σῶμα γυμνασίου
ζην, ὡς τοῖς βασιλεῦσι
τὴν ψυχὴν τὴν αὐτῆς
ἀπασιν ὃ δὲ αἱ παῖδες
ρεῖς, ἐν δὲ μέγας πιδίαι
τύπων ἢ ἀδελφῶν, ὅτι
ὦν ὑμεῖς παρ' ἐξέτα
ἀγωνίζεσθαι τὴν ἡμέραν
ὦν ἐνδυμένον ἄνθρωπον
προσέχειν τὸν νῦν, ὅτι
δὲ σὺν τῷ ἢ πρῶτῳ ἢ
λων προσέχεις, ποσὶν
ἢ ἢ ἀρεταῖς αὐτῶν
οἷσιν, ἢ μὴ νόμιζε
δὲ πρῶτον ἐν μὲν
ἄλλοις προσέχεις
σίμβω ἢ, ὅτι
βήτις ἡμᾶς ἢ
μωτέρως γίνεσθαι
μῖαν ἔχειν διὰ τὴν
μὴ δὲ παλαιῶν
ἀνθρώπων ποσὶν
δυσυχίας, ὡς ὅτι
τὰ θεία τέχνας
ρήγαδον, αἷς αὐτῶν
ψυχᾶς ἡμετέρας
πλείον ἢ ἀξίας πο
μῶν, ἡμᾶς δ' αὐτῶν
ἐδὲν ἂν ὅτι ἀρετῇ
ὠφελήσασθαι ἀλλ'
ἢ τῆς πρὸς αὐτοὺς
τῆς δὲ πρῶτης διὰ
μὴ

ris, eò diligentius ingenium tuum exercebis.

2. Hinc igitur eos auspicari decet, qui fungi officio volent: præiereæ & hominum & civitatis esse amantem. Nec enim fieri potest, ut vel equis, vel canibus, vel hominibus, vel villi denique rei quisquam rectè præsit, nisi delectetur illi quodum ei mandata est curatio. Populus curæ tibi sit, & omnia in eo posita esse putato, ut is imperio tuo delectetur. Notum enim est, & oligarchias & cætera imperia eò diuturniora esse, quo diligentius populum coluerint.

3. Sic autem bene imperabis, si neque vulgi petulantiz locum dederis, neq; alios populo insultare passus fueris: sed provideris, ut & honores optimo culq; mandentur, & cæteri nullis

σας, τοσούτω μάλλον
πλεονεκτήσειεν διὰ το
ἀσκήσεις.

2. Ἀρχεῖν μὲν οὐκ
ἐν τεύθειν χρὴ, πρὶν
μᾶλλον τῆς τι ποιήσεως
τῶν δέοντων. πρὸς δὲ
τοῖς φιλόδοξοις καὶ τοῖς
φιλόπολιν. ὅτι οὗτοι
ἴστανται, ὅτι κινῶν, καὶ
ἀνδρῶν, ὅτι ἀλλοτρίων
πράξεσσι καὶ ἀλλοτρίων
τεχνῶν ἀρχεῖν, καὶ οὐ
τῆς χάρις τῆς τι
αὐτὸν δεῖ ποιῆσαι
ὅτι μέλει αὐτοῦ
τῆς πλήθους, καὶ
παντὸς τοῦ κινῶντος
μὲν αὐτοῖς ἀρχεῖν
μνῆσθαι, ὅτι καὶ τῶν
γαρχῶν, καὶ τῶν ἀλλοτρίων
πολιτῶν αὐτῶν πρὸς
τοῦ χρέοντος διαμίνεσθαι
αἰπρῆς ἀνὰ δεινὰ καὶ
πλήθος διεξέρχονται.

3. Καλῶς δὲ διοικῶν
τῶν γῆσι, εἰς ἀνὰ μὴν
ὅχλον ὑβρίζειν ἐπιτρέψαι
μὴ τε ὑβρίζουσιν
οὐδὲ ἀλλὰ σκοπεῖν
ὅπως οἱ βέλτεροι
τῆς τιμῆς ἐξέουσιν, καὶ
δὲ ἄλλοι μὴ δύνανται
κατασκευάζειν.

καὶ δὲ τὰς

[illegible]

4. *Edicta & Instituta vitiosa loco move, & muta: operamq; in primis dabo, ut optimorum sis inventor; sed si id fieri nequit, imitare quæ apud alios rectè se habent. Leges quare in universum æquas & utiles, & inter se consentientes: atque etiam tales quæ & controversias civium quàm paucissimas, & & compositiones quàm fieri potest celerissimas efficiant. Hac enim esse oportet omnia legibus bene constitutis.*

1947-1948

210

inter se contrarias :
sed de iisdem quidem
rebus, semper eadem
decernito. Etenim &
deceret, & expedit,
regum de jure decreta
esse immutabilia, ut
probaras leges.

6. Urbem eodem
modo, quo paternā do-
mum administra, appa-
ratu splendido & regali,
ratione vestigallum ac-
curata : ut simul & illu-
stri laude celebreris, &
sumptus tolerare possis.

8. Ostenta magnifi-
centiam nullā re magui
sumptis, statimq; pec-
cuerā : sed cum his re-
bus quas diximus, tum
instrumenti atque supel-
lectilis ornatu, tum be-
nificentiā in amicos.
Nam quæ hoc modo
insumpseris, ea & tibi
ipsi firma stabilitaq; per-
manent, & posteris tuis
plures commoditates af-
ferent, quā pecuniæ
profusiones.

9. Religionem eam

τὴν οὐκ ἐπὶ χάριτι, ἀλλ' ἐπὶ
ἐνστάσει ἀλλήλων ἐστὶν ἡ
ἐν ταῖς πόλεσιν ὅτι καὶ τὰ
ἑαυτοῦ γινώσκει. καὶ γὰρ
πολλοὶ τῶν βασιλέων καὶ
πολιτῶν ἔχουσιν οὕτως τὴν
διανοήσασθαι, ὅτι τὸν πό-
τερος τὸν καλλῶς κειμήλιον

7. Διοίκεται τὴν πόλιν
ὡς οἰκίαν, ὡς τὴν οἰκίαν
πατρῶον δίκον, ὡς αὖ
μὴν ἐφ' ἡσυχασίας λαοῦ
ὡς καὶ βασιλείαν ἡγεῖται.
ὅτι καὶ βασιλεὺς ἀκέραιος
ἐν εὐδοκίᾳ ἀμείβεται τῇ
διανοίᾳ.

8. Τὴν μεγαλοπρεπὴς
πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς
μνημεῖα ὅτι πολὺν φιλαν-
θρωπῶν, ὅτι εὐδύς ἀντι-
τιθέμενον. ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν
τοῖς περὶ ἡμᾶς τοῖς
τῶν καλλῶν ὅτι κλημάτων
καὶ ὅτι φιλῶν ὅτι τῶν
ἐργασίας. τὰ γὰρ πάντα
αὐτὰ ὅτι ἀναλαβόμενα
τῶν αὐτῶν τέ σοι παρα-
μένει, καὶ τοῖς ὀφειλόμε-
νοις πλέον ὅτι ἀξιοῦν
ὅτι δεδωκεναι τῶν
ταλάντων.

9. Τὰ δὲ τῶν πό-

ΑΛΛΗ. ΑΛΛΟΙΣ ΜΕΤΕ ΣΑΤΟΝ ΑΒ. Α. ¹ ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ <

um, ad familiam perti-
nent regum bene impe-
rantium.

13. Per omnem æ-
tatem, tantam veritatis
præ te sorto reverentiā,
ut plus habeatur fidei
euz affirmationi, quàm
allorum dejectioni.

14. Cum omuibz
hospitibus urbem exhibe-
re tutam, & in contra-
ctibus æquam: ium in-
ter advenas eos maximi
facito, non qui dona tibi
advehunt, sed qui à te
expetunt. Nam si his
honorem habueris, apud
cæteros maiore gloria
eris.

15. Exime civibus
formidinem: neq; terri-
bilis illis esse velis, qui
nihil delinquunt. Nam
quo tu eos in te esse ani-
mo co: sueseceris, eodem
& ipse in illos eris. Ni-
hil per iracundiam a-
gitor, sed iram, cum tem-
pus postulabit, simulato.
Acrimoniam tuam pro-
ba, indagatione rerum

πόλιν; οἰκῶν
καλῶς βασιλεύον-
των.

13. Διὰ παντός
χρόνου τὴν ἀλήθειαν
τῷ φαίνεσθαι πρὸς
ὅσον πιστότερος εἶναι
σὺς λόγους, ἢ τῶν
ἄλλων ὅρκους.

14. Ἀπασι μὲν
ξένοις ἀσφαλίην ἔ-
στιν παρέχειν, καὶ ἐν
ταῖς συμβόλαις ἰσότη-
τος εἶναι πλείονος
ποιεῖν ἢ τὸ ἀφικνεῖσθαι
μὴ τὸν σὸν δόλον
οἱς ἀρῶνται, ἀλλὰ
πρὸς οὗ λαμβάνου-
νται τῶν τιμῶν ὁ λόγος
ἕντες, μᾶλλον πρὸς
ἄλλοις ἐνδοχίμους.

15. Τὸς φόβους
αὐτῶν ἢ τῶν πολιτῶν
μὴ βέλτεσθαι, ἀλλὰ
τοῖς μὴ δὲν ἀδικοῦ-
σιν ὅπως γὰρ εἴναι τὸν ἀ-
ρετὴς σταυτὸν δια-
κρίνει καὶ σὺ πρὸς ἐ-
κείνους εἶναι Πόσειδον
δὲν μετ' ὀργῆς
ἢ τοῖς ἄλλοις, ὅπως
καρεὶς ἢ. Δεινὸν δὲ
φαίνεσθαι, τῶν μὴ δὲ

αὐτὸν ἵνα γινώσκῃς ὅτι
 πρὸς τὴν πικρὰν ἐλάτῃν
 αὐτὸν ἵνα ἀμύνηται
 ἄρχικὸς εἶναι
 καὶ μὴ χαλεπότητι
 ἀλλὰ τῇ σφοδρᾷ κο-
 ρυφαίᾳ· ἀλλὰ τῇ πάν-
 τος ἡγεσίᾳ ἣς οἱ δια-
 κρίσεις, καὶ νομίζουσιν ὑπὲρ
 αὐτῆς αὐτῆς σωτηρίας αἰ-
 νου ὅτι βελούτοι.

16. Πολεμικὸς γί-
 νησιν ταῖς ὁπλισμαῖς καὶ
 ταῖς παρεσκευαῖς· οἱ
 πολεμικοὶ δὲ, τῷ μὴ δύναν-
 τὸ δίκαιον πε-
 ραίνειν. ὅπως ἐμίληται
 πόλεων πρὸς τὰς
 πόλεις, ὥς ὅτι ἂν τὰς
 πόλεις πρὸς σὺν τὸν
 ζῶντα. Φιλοσέκει
 καὶ πρὸς πάντων, ἀλ-
 λὰ πρὸς ὅν ἂν κερδή-
 σαι σοὶ μέλλῃ σω-
 τήν. Φαύλος ἦγε μὴ
 συμπερόντως ἡτ-
 τῆσαι τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ πρὸς μὴ
 ἀδίκους πειννομένους.

17. Μεγαλόφρονες
 γίνου, καὶ νομίζετε, μὴ πρὸς
 τοὺς ἐχθρούς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς
 φίλους τῶν οἰκιστῶν.

quæ geruntur omni-
 um, clementiam, mi-
 tigatione suppliciorum.
 Auctoritatem imperli-
 tuere, non asperitate,
 nec levitâ pœnarum,
 sed excellenti sapien-
 tia : ut te suæ salutis
 omnes melius quàm se-
 metip̄os consulere ar-
 bitrentur.

16. Bellicosus esto;
 scientiâ rei militaris &
 apparatus: pacificus ni-
 hil præter jus & æquum
 vendicando. Erga civi-
 tates imbecilliores talē
 te præbe, quales in te
 potentiores esse velles.
 Noli de rebus quibuscvis
 contendere; sed de his
 duntaxat, quarum victo-
 ria tibi profutura est.
 Contemnendos existi-
 ma non eos qui utili-
 ter succumbunt, sed qui
 cum damno suo vin-
 cunt.

17. Magnanimos pu-
 ta, non eos qui majora
 suscipiunt, quàm susti-
 nere possint; sed qui-

& mediocria desiderant, & quæ aggrediuntur perficere possunt. Emulare non eos qui latissime imperium propagant, sed qui id quod habent rectissime administrant. Téque ab omni parte beatum fore puta, non si omnibus hominibus cum terroribus & periculis imperites, sed si talem te præbens, qualem decet, & ea gerens quæ in præsentia, mediocria desideras, & horum nullo carcas.

18. In amicitiam recipe non quoslibet, sed tuâ naturâ dignos; neq; cum quibus jucundissimè tempus conteras, sed quorum operâ urbem optimè gubernes. Diligenter inquireto in tuos familiares, iéq; scito talem ab iis omnibus, qui consuetudine tua non utuntur, iudicatum iri, quales illi fuerint cum quibus vixeris.

19. Sic alios iis præ-

χεῖν. ἀλλὰ τοῦ μισθῶν μὲν ἐρεῖς μισθῶν, ὁ ἐργάζεσθαι ὃ δυνάμεις ὅτις ἂν ὅτι χειρὶ Ζήλῃ μὴ τοῦ μεγίστου ἀρχὴν κτήσασθαι, ἀλλὰ τοῦ ἀεὶ τῇ πύρῃ χρησασθαι, ὅτις μὴ τελευτῇ ἐνδοκίμοις, ὅτις ἂν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων μὴ βῶν, ὅτις καὶ διὰ τὴν χηρὴν ἀλλ' ἂν τοῖς ὧν ὅτι χηρὴ, ὅτι τῶν ὧν τῶν ἐν τῷ πόντῳ, μετρίων ὅτις μὴς, ὅτις μηδενὸς τῶν ἀπέρῃς.

18. Φίλους κτλ, πάντας τοῦ βυλομῶν, ἀλλὰ τοῦ τ' οἷς φεως ἀξίους ὄντας, μὴ μὴ ὧν ἡδίστα σὺ διατείσεις, ἀλλὰ ὧν ἀεὶ τῷ πόντῳ διοικήσεις. Ἀκείνοι τοῖς πῶς δοκίμασι, σὺν ὧν, ὅτις πάντες οἱ μὴ σὺν σιδζόντες, ὅμοιόν τοῖς χρωμῶν νομῶσι.

19. Τοιούτους ἐρεῖς

τοῖς πρεσβυτεροῖς, τοῖς
μὴ διὰ σὺ γινόμενοις,
αὐτοὺς τὰς αἰτίας
ἔχον, ὧν ἂν ἐκείνοι
πρεσβεύωσι.

20 Πιστὺς ἡγεῖται
τὸ πᾶν, ὃ, πᾶν λέ-
γει ἢ ποιῇ, ἐπαινεῖ
τάς· ἀλλὰ τὸ τοῖς
ἐπιβουλοῖς ὁππ-
ότε μὴ. Δίδου παρρη-
σίαν τοῖς ἐν φρονήσει
τοῖς· οὐδ' ἂν ἀμ-
νηστῇς, ἔχης τὸ
ἐπιδοκιμάσθαι. Δι-
δοῦναι καὶ τὸ τέχνη κα-
τακρίνοντας, καὶ τὸ
ἐν ἐννοίᾳ διεσπεί-
λαι· ἵνα μὴ πλέον οἱ
πονητοὶ ἢ καλῶν
χρησθῶν.

21. Ἄκουε τὸν λό-
γον, καὶ οὐκ ἀλλήλων,
καὶ περὶ γνώμης ἂν
μα τὸν λόγον, ὁ-
ποῖοι, καὶ πῶς εἰσὶ, καὶ
οὐκ ὧν ἂν λέγῃσι.
Ταῖς αὐταῖς κόλαζε
καὶ τοὺς καλῶς
διαβόλους, αἰσχροῦ
καὶ ἐξαίρωντας.

22. Ἀρχὴ σταυρῶ
μὴν ἥτιον ἢ καὶ ἡ

fice rebus, quas ipse
non geris, ut tibi ad-
scribendum scias, quic-
quid illi tegerint.

20 Fideles existima,
non eos qui omnia &
dicta tua & facta lauda-
runt; sed qui etiam errata
& delicta reprehende-
runt. Potestatem da pru-
dentibus libere dicendi
sententiam; ut si quibus
de rebus dubitâris, pra-
esto sint qui illas unâ rectè
expendant. Discerne eos
qui arte assentantur, ab
illis qui ex benevolentia
te colunt: nè improbi
melliore conditione fiant,
quàm boni viri.

21. Audi quid alii
de aliis dicant: ope-
râque dato, ut quales
& quanam sint, non
minùs il qui dicunt,
quàm il de quibus di-
cunt, cognoscas. Iis-
dem supplicis affice
calumniatores quibus
delinquentes.

22. Impera tibi ipse
non minùs, quàm &

ceteris; idque maximè
regium putato, si nullis
libidulbus servias: sed
cupiditates magis in po-
testate habeas, quàm
cives tuos.

23. Nullam famili-
aritatem temerè, ac sine
ratione contrahes; sed iis
gaudere congressibus
assuesce, qui te & sa-
pientiâ augeant, &
virtutis apud alios
opinionem.

24. De iis rebus tibi
placere noli, quæ à ma-
li etiam perfici possunt:
sed virtutem laudi tibi
ducito, cujus nulla para-
improbit contingere po-
test. Verissimos hono-
res eos esse puta, non
qui palàm ex meo tibi
habentur: sed si ipsi apud
sele prudentiam tuam,
plus quàm fortunam
admirentur.

25. Si forte ita accl-
deri, ut re aliquâ leviore
gaudeas, dissimula: re-
tum maximarum studi-

ἄλλων· καὶ τῶτα ἡ
βασιλικώτατον, καὶ
μηδὲ μὲν δ' αὐτοῦ
ἡδονῶν, ἀλλὰ καὶ
ἡ δ' ὁμοθυμιῶν καὶ
ἡ δ' ὁ πολιστῶν.

23. Μηδὲ μὲν
κοίαν εἰκὴν σφραγίσ-
μην· ἀλογίστως· ἀλλ'
ἐπ' ἐκείναις ἢ δια-
κοῖς ἔτι ζῆσθαι
χαίρειν, ὅτι αὐτοῖς
ὁπλοῖσιν, καὶ τοῖς ἄλλοις
βελτίων ὄναι δοξῶν.

24. Μὴ φαίνεσθαι
πρόμηνος ἐπὶ τοῖς
ἐτοίμοις, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς
διαπράττειν δυνά-
μεσιν· ἀλλ' ἐπ' αὐτοῖς
μὲν φρονῶν, ἢς
μὲν πῶς ποιεῖ
μῆτις. Νομίζω ἢ
μὴ ἀλλοτρίαις ὄναι
μὴ τὰς ἐκ τῆς φωνῆς
μὲν δὲ καὶ μεγαλύνει· ἀλλ'
ὅταν αὐτοὶ παρ'
τοῖς ὄντις καλλὸν
πλεονεκτήσω, ἢ
τύχῃ δαυμάζωσιν.

25. Λάνθαι μὲν
ἀν' ὅπῃ τῶν σοφῶν
φάσεων χαίρειν· ἐν δὲ
κρυπτῇ ἢ ἐν τῇ μένῃ

ταῖς ἀρεταῖς ἀλλὰ ζῶν. Μὴ τοῦ
 ἑαυτοῦ ἀλλὰ ἄλλους ἀξιῶ κοσ-
 μῆσαι ζῆν, τοῦ δὲ βασι-
 λεύῃς ἀτάκτως· ἀλλὰ τῷ
 μακάριον αὐτῷ συμφερόντην πε-
 ρεργαζομένης τοῖς ἄλλοις
 ἀρετῇ, γινώσκων ὅτι τὸ
 αὐτοῦ πόλεως ὅλης ἡθῆς
 αὐτῷ τὰ τοῖς ἀρχεσι.
 26. Σημῆιον ἔστιν οὐ
 καλῶς βασιλεύειν,
 ἂν τοῦ ἀρχιερέως ὁ-
 μῆς οὐτορεντέρας καὶ
 συμφερόντερας γινώσκων
 ἢ τῇ σὴν ὀπμιέλειαν.
 27. Ποιεῖ πλείον
 καὶ δόξαν καλῶς, ἢ
 πλείον μίσαν τοῖς παι-
 σιν καὶ λιποῖν, ὁ μὲν γὰρ
 ἀγαθὸς, ἢ δ' ἀδύνατος.
 ὁ δὲ μὲν καὶ χρηματι-
 στήν, δόξα δὲ χρημα-
 τιστὴν καὶ ἀντιπῆ καὶ τὴν μὲν
 καὶ τοῖς φιλίοις παρὰ
 τῇ πλὴν δὲ καὶ ἑαυτοῦ
 ἀλλ' ἢ τὴν διενεγ-
 γέντας κτήσασθαι.

28. Τρύφα μὲν ἢ
 ἀρετῇ καὶ πῶς φεῖ τὸ
 σῶμα κόσμοις· καρτέ-
 ρος δ' ὡς καὶ τὴν βα-
 σιλεύειν ἐν τοῖς ἄλλοις.

um offensa. Noli pu-
 tare, aliis vivendum
 esse moderatè, regibus
 perturbatè: sed tua
 temperantia sicut aliis
 exemplo sit: nec ignota,
 totius civitatis mores ad
 exemplum magistratu-
 um conformari.

26. Hoc tibi argu-
 mento sit te regno bene
 præesse, si populum &
 locupletiozem, & mo-
 destiozem sub imperio
 tuo videas esse factum.

27. Præstare puta,
 liberis tuis honestam fa-
 mam, quàm magnas o-
 pes relinquere. Nam
 hæc mortales sunt, illa
 immortalis. Fama pec-
 unie quæri possunt,
 emi pecunie fama non
 potest. Opes etiam im-
 probis contingunt: glo-
 riam verò parare non
 possunt, nisi virtute præ-
 stantes.

28. In vestitu &
 corporis ornatu splendi-
 didus, in aliis ædifici-
 bus laborum tolerans e-
 sto, ut reges decet: ut &

qui vident, ob aspectum
re regno dignum judi-
cent, & familiares tui,
ob animi robur illdem
assentiantur.

29. Considera sem-
per & dicta & facta tua.
ut in delicta quàm pau-
cissima incidas.

30. Optimum certè
quidem est, servare mo-
dum: sed quoniam is
non faciliè cognoscitur,
malis citrà resistere,
quàm ultra progredi.
Mediocris enim vis
magis in eo quod pa-
rum, quàm in eo quod
nimium est, ceratur.

31. Urbanus esse stu-
de, & gravitas: quorum
hoc principatum decet,
illud congressus est
optimum. Sed hoc cum re-
rum omnium diffi-
cillimum. Nam eos qui
gravitatem affectant,
plerumque figere: qui
verò urbani esse stu-
dent, eos humiles &

ὅτι τῆς δόμαςιν, ἵνα
μὴ ὀρῶντες, διὰ τὴν
ψὴν ἀξίον σε τῆς ἀρε-
τῆς νομίζωσιν· οἱ δὲ
νόντες, διὰ τὴν τῇ
χῆς βώμῳ τὴν αὐτὴν
ἐκείνοις γράμῳ ἔχοντες.

29. Ἐποχόπει τὴν
λόγους αἰεὶ τὰς σπανί-
τας ἀφάξεις· ἵν' ὅς
λαχέσῃς τοῖς ἀμάρ-
μασι ἀεὶ πῆρης.

30. Κράτιστον μὲν
ἀκμῆς εἶναι χαρῶν τῶν
χαίρειν· ἐπειδὴ δὲ
καταμαθήτως ἔχοντες
ἐλλείπειν αἰρῶ, καὶ
πλεονάζειν. αἱ γὰρ
τερότητες μᾶλλον ἐν
ἐνδείαις, ἢ ἐν
κολαῖς ἰσχύουσιν.

31. Ἀστὺ εἶναι
πικρὸν, καὶ στυγρὸν· τὸ μὲν
γὰρ τυραννίδι ἀντί-
τὸ δὲ πρὸς τὰς σπανί-
ἀρμότῃ χαλεπώτε-
τον δὲ τὰ το πᾶντων
παράγναι. εὐρήσει
γὰρ ὡς ὅτι πολὺ, τὸ
μὲν στυγνολομῆναι,
καὶ ὄντας· τὰς δὲ β-
λομῆναι ἀσύνειδον, τῶν

πικρῶν

ἡ δὲ πῶς ἐκείνη φανερὰ ἐστίν. ὅτι
 τῆς ἀρχῆς ἡμετέρας ἐκείνη ἀποτί-
 οί ὅτι ἐκείνη ἡ ἱστορία ταύ-
 τε τῆς ἀρχῆς, πῶς ὅτι συμφορὰν
 τῶν αἰσίων ἐκείνη ἐκείνη ἐκείνη
 ἐκείνη ἐκείνη ἐκείνη ἐκείνη.

32. Ὁ, πᾶν ἀκρι-
βὲς ἐκτελέου βέλεις, ὡς
ἐν ὁσίοις ἐκτελέου τοῦ
ἀμάρτυρος, ἐμπειρία μέ-
γας, καὶ φιλοποφία.
ὡς καὶ ὡς φιλοσοφία,
ὡς ὁδὸς σου ἐκτελέου.
ὡς ἐκτελέου ἀμάρτυρος ἐκ-
τελέου καὶ φιλοποφία, ὡς
καὶ ὡς ἐκτελέου τοῦ
ὡς ἐκτελέου ποιήσεις. Ὁ
ὡς ἐκτελέου καὶ φιλοποφία, καὶ
ὡς ἐκτελέου καὶ φιλοποφία, καὶ
ὡς ἐκτελέου καὶ φιλοποφία.
ὡς ἐκτελέου καὶ φιλοποφία, καὶ
ὡς ἐκτελέου καὶ φιλοποφία.
ὡς ἐκτελέου καὶ φιλοποφία, καὶ
ὡς ἐκτελέου καὶ φιλοποφία.

33. Δεινὸν ἡγῶ ᾧ
 ὡς ἰσχυρὸς ἐδείκνυται.
 πᾶς ἀποδύσκειν, ἵνα
 πάλῃ τῇ περὶ ἐπαινε-
 δῶσι καὶ ὁ βασιλεὺς
 μὴ τοιμᾶν χρεῖται τοῖς
 ὀπίσθω αὐτοῖς τέτοις,
 οἳ ἄν ζῶντες ἐμφοκί-

abjectos videri compe-
rites. Est autem utraq;
hac ratione utendum,
& finitimum utrique
incommodum effugien-
dum.

32. Quicquid eorum rerum, quæ regum cognitione dignæ sunt, ceriò nôsse voles, ad id experientiam & doctrinam adhibere. Nam ut doctrina viam tibi ostendet, sic rerum gerendarum exercitatione id consequeris, ut res dextrè administres. Cogita quæ res & gerantur & ferantur, tum à privatis hominibus, tum à principibus. Nam si præteritorum recordaberis, de futuris etiam rectius delibera- bis.

33. Minimè decere
puta, cùm privati qui-
dam homines mortem
upperendam censeant,
ut post obitum lau-
dentur, reges eas acti-
ones fugere, quæ vi-
ventibus gloriam par-

ant. Imagines, quæ
 Virtutis tuæ potius,
 quam corporis moni-
 menta sint, fac relin-
 quas. Operam cum pri-
 mis dabis, ut & te, &
 urbem in tuto colloques.
 Sed si periculum ade-
 undum fuerit, honestè
 mori, quam turpiter vi-
 vere præoptabis. In
 omnibus tuis factis Re-
 gni memento: sollici-
 tique cave, nè quid ho-
 nore isto indignum de-
 signes. Nè committas,
 ut natura tua simul uni-
 versa intereat. Sed cum
 tibi corpus mortale
 contigerit, animus im-
 mortalis: fac immor-
 talem animi tui memo-
 riam relinquas.

34 Meditare de præ-
 claris actionibus loqui:
 ut ils consentanea quæ
 dicere soles, etiam sen-
 tite affuescas. Quæ tibi
 cogitanti optima vide-
 huntur, ea te ipsa perfici-
 cito. Quorum gloriam
 miraris, eorum res ge-

μήσουσιν. Βέλυται
 κόναι τῆ ἀρετῆς
 μνημα μᾶλλον, ἢ
 σώματα. Ὁ γὰρ ταλιπὼ
 μάλιστα μὲν περὶ τοῦ
 ἀσφαλῆσαι σαυτὸν,
 τῇ πόλει διαφυλά-
 τειν. ὡς δ' ἀναστὰς
 αἰὶν κινδυνώσων, αὐ-
 χαλῶς πεθάναι μᾶ-
 λον, ἢ ζῆν αἰσχρῶς.
 Ἐν ᾧ πασι τοῖς ἔργοις
 μέμνησθαι τῆς βασιλείας
 καὶ φρονεῖν, ὅπως μὴ
 εἴη ἀνάξιον τῆς τιμῆς
 παύτως ποιήσεις. Μ-
 πεισθῆναι τὸν σαυτοῦ
 φύσιν ἅμα καὶ τὴν δια-
 λυθῆσαι· ἀλλ' ἐπιμνη-
 σθῆναι σώματος ἔτι καὶ
 ἀθανάτου καὶ ψυχῆς, πε-
 ρὶ τῆ ψυχῆς ἀθάνατον
 μνήμην καταλιπὼν.

34. Μελέτα σὺ
 καλῶν ὅτι περὶ δὲ μὲν τι-
 λείγῃν, ἵνα συναθροίσῃς
 ὁμοίᾳ τοῖς αἰρημένοις
 φρονεῖν. ὃ δ' εἰς τὴν
 λογισμένην φαίνεται
 βέλπεια, παύτως τοῖς
 ἔργοις ὅτι τέλει. ὡς τὴν
 εὐδαιμονίαν ζηλοῖς, μὴ μὲν τὴν
 περὶ αὐτῆς.

οὐδὲν ἄλλο. αὐτοῖς παύσει
τοῦ ἑαυτοῦ ἀν συμβε-
λίσσασθαι, τέτοις αὐτὸς
ἐπιμένειν ἀξίον. καὶ
τοῖς εἰρημάνοις, ἢ ζή-
τει βελτίω τέτων.

34. Σοφὸς νόμιζε
μὴ τοῦ ἀκριβοῦς περὶ
μικρῶν εἰζόντας. ἀλλὰ
τοῦ ἐν περὶ τοῦ με-
γίστου λέγοντας, μηδὲ
τὸς τοῖς μὲν ἄλλοις
ἐπισημαίνοντες ὑπερνε-
μάνους, αὐτὸς δὲ ἐν
πολλαῖς ἀπορίαις ὄν-
τας, ἀλλὰ τὸς μέγιστα
μὴ περὶ αὐτῶν λέγον-
τας, ὁμιλεῖν ἢ καὶ τοῖς
μεγίστοις καὶ τοῖς ἀν-
θρώποις δυναμένους, καὶ
μὴ διαλαραττομένους ἐν
ταῖς τοῦ βίου μεταβο-
λαῖς, ἀλλὰ καθῶς καὶ
μεταίως καὶ τὰς συμ-
φορὰς καὶ τὰς ἐπιτυχί-
ας φέρεται ὀπίσθιαν.

καὶ μὴ θαυμάζει,
ὅτι πολλὰ καὶ εἰρημάνων
εἶναι, αὐτὸς καὶ οὐ γινώσκεις.
ὅτι καὶ εἰ μὴ τοῦτο διέ-
λαδον, ἀλλ' ἡγεμονίαν,
ἐν τοσούτων ὄντων τὸ
καὶ τοῦ, καὶ τοῦ ἰδίου

itas imitare. Quæ tuis
liberis præciperes, ea
ipse facere nē graveris.
Aut utere præceptis
nostris, aut ipse his
inveni mellora.

35. Sapientes existi-
ma, non eos qui de re-
bus minutis curiosè ri-
xantur, sed qui de ma-
ximis rebus egregiè
dicunt: nec eos qui aliis
felicitatem pollicentur,
cū ipsi multarum re-
rum inopiā laborent: sed
eos qui, cū de se
modicè dicant, tamen
& negotia dextrè obire,
& inter homines versa-
ri commodè possunt: nec
in vitæ mutationi-
bus perturbantur, sed
pulchrè moderatèque
ferre tam secundas res
quàm adversas didice-
runt.

Neque verò mireris
nos multa dixisse, quæ
& ipse intelligas. Neque
enim hoc me præterit: sed
satis scivi, cū tanta
multitudo sit & homi-
num privatorum &
principum,

principum, alios horum aliquid dixisse, alios audivisse, alios horum à nonnullis facta vidisse, nonnulla etiam ipsos facitare. Verùm in his orationibus quæ ad præceptiones de officiis pertinent, non requirenda est novitas: in quibus nec admirabile, nec incredibile, nec inusitatum quicquam comperitur. Is vero doctissimus habendus erit, qui eorum quæ in animis aliorum dispersa jacent quàm plurima colligere & elegantissimis verbis prout explicare. Illud quoque mihi satis notum fuit, cum & poemata, & alia scripta quæ suasionem constant, omnes utilissima esse judicent, ea tamen non libentissimè audires: sed eodem erga illa esse animo, quo erga monitores: quos ut universi laudant, sic eorum congressus refugiant; illoqueq; consuetudinem,

ὅτι, καὶ ὅτι ἀρχόντων
οἱ μέν τι τούτων εἰρήνη
σιν, οἱ δ' ἀκηκόασιν
οἱ δ' ἑτέρες ποιεῖν
ἐν ἐρχομένῳ, ἐν ἡμέρᾳ δ' αὖ
πὶ πυγχαίνουσιν ὅτι
τῆς δόξης. ἀλλὰ ὅτι
ἐν πᾶσι λόγοις χρὴ πᾶσι
ὡς ὅτι ὅτι τῆς δόξης
τῶν ζητεῖν τὰς κα
νότητας, ἐν οἷς ἔτι
παράδοξον, ὅτε ἀπὸ
ἑστ' ἔξω ὅτι νομίζ
μένων ἔστιν ὅτι
ρεῖν ἀλλ' ἡγεῖται
τον εἰς χάριτας, ὅτι
ἂν ὅτι διασπαρμένον
ἐν ταῖς ὅτι ἄλλων δι
ανοίαις ἀποδοῖται
πλεῖστα διυμηθῇ.
εἰς ταῖς χάριτας
αὐτῶν ἐπεὶ ἡγεῖται
ὡς ὅτι ἡλόν ὡς, ὅτι
συμβελδύοντα καὶ ὅτι
ποιημάτων, καὶ τῶν συγ
γραμμάτων, χρησιμώ
τατα μὲν ἀπαντες νο
μίζουσιν, ὅτι μὴ ἡδισ
τα αὐτῶν ἀκούςιν, ἀλλὰ
ταῦτά τοι πάθονθ' αὖ
ὡς ὡς τὰς γεγενημέ
ται, καὶ ὅτι ἐκείνους ἡ
παινεῖσι μὲν ἀπαντες
πληροῦς

ποιητὰς δ' ἔβουλον, ἅλλὰ μᾶλλον αἰρῶνται
 σωῆναι τοῖς Ἰξαμῶ-
 νίῳ, ἀλλ' ἔ τοῖς
 ἀποστρέψουσιν. Σημεῖον
 δ' ἂν τις ποιήσῃ το, τὴν
 Ἡσιόδου καὶ Θεόγνιδος
 καὶ Φωκυλίδου ποιήσιν.
 καὶ γὰρ τέτυκται φασὶ μὲν
 αἰεὶς συμβῦλεις γὰρ
 ἔστι τῶν βίῳ τῶν ὅν' ἀν-
 ὄρωνται ταῦτα ἢ λέ-
 γοντες, αἰρῶνται σωθί-
 ας εἶναι ἢ ἀλλήλων
 ἀντίοις μᾶλλον, ἢ ἢ
 ἐκείνων ὑποθήκας. ἔτι
 δ' εἴ τις ἐκλέξῃ καὶ ἢ
 ἐρεχόντων ποιητῶν
 τὰς καὶ μὲν γὰρ γνώμας,
 ὡς αἰεὶ ἐκείνοι μάλιστα
 ἐκείνων, ἀμοῖως δ' ἂν
 ἢ ἐρεχὶς ταῦτας δια-
 τήσιν. ἢ δὲ γὰρ ἂν
 καὶ μὲν τῆς φανλο-
 γίας, ἢ ἢ ἔτι τεχνι-
 κῶς πεποιημένων ἀκρί-
 βειν. Καὶ τί δ' εἴ γε
 ἢ ἔστιν ἀνθρώπων ἐν-
 ὄρωνται τὰς πολλὰς αὐ-
 τῶν ἢ ἢ στήναι καὶ

qui socii delictorum
 sint, non eorum qui
 à vitis debortentur,
 expectunt. Id quod vel
 ex Hesiodi & Theog-
 nidis & Phocylidis po-
 esi cognoscitur. Nam
 hos fatentur optima
 vitæ mortalium reli-
 quisse consilia. Sed
 quamvis hoc dicant,
 nugis tamen audiendis
 & recitandis tempus
 perdere, quàm in il-
 lorum præceptionibus
 versari malunt. Præ-
 terea, si quis è præ-
 stantibus Poetis, eas,
 quas sententias vocant,
 in quibus illi potissi-
 mum elaborarunt, ex-
 cerperet; erga illas eti-
 am eodem animo es-
 sent. Comœdiam enim
 vel nequissimam audire
 mallent, quàm poemata
 tam artificiosa. Et quid
 opus est singulis com-
 memorandis immorari?
 Omnino enim, si natu-
 ras hominum confide-
 remus, plerosq; nec i-
 bils saluberrimis gaude-

re, nec studiis pulcher-
simis, nec actionibus
optimis, nec doctrinis
utilissimis reperiemus,
& eas voluptates habere
maximas, quæ rationi
utilitatis maxime re-
pugnant: ac tolerant
& industrios videri eos,
qui officium negligunt.
Quare qui talibus
quicquam placeat, siue
moveat, siue doceat,
siue utile aliquid di-
cat? qui præter ea quæ
diximus, prudentibus
etiam invident, sim-
plices autem & candi-
dos putant amentes:
& sic à veritate rerum
abhorrent, ut nè sua
quidem negotia nō int.
Nam de suis quidem
rebus cogitantes mor-
rent: de alienis autem
eum disputant, gau-
dent: mallentque cor-
poris ærumnam ferre,
quàm animum exerce-
re, & de re aliqua ne-
cessaria suscipere cogi-
tationē. Ac in congressi-
bus quibus eos inter-

χαίροντας τοῖς ὕμνοις
παιδοῖς, ὅτε τ' ὁπότε
μύτων τοῖς καλλίστοις
ἔτε τ' ὡρεσμάτων τοῖς
βελτίστοις, ὅτε τ' μακρο-
μύτων τοῖς ἀφελιμο-
τέτοις, ἀλλὰ παντα-
σιν ἐναρτίαι τῶ συμ-
ροντι τὰς ἡδονὰς ἔχον-
τας, καὶ δοκῶντας καρ-
εἰκὲς εἶναι, καὶ φιλοπονοῦ-
ντες τῶ δεινότητος πρὸς
ποιῶντας. ὅτε πῶς
τις τοῖς τοιούτοις ἢ πε-
ραίνων, ἢ διδάσκων,
χρησίμους πρὸς λόγων ἀρ-
εῖται; οἱ δὲ τοῖς ἐπι-
μύτοις λόγοις, οὐδὲν
μὲν τοῖς ἐν φρονέον-
ἀπλῆς ἢ ἡγῶν τὴν
ἐκ ἔχοντας. ἔπειτα ἢ
ἀληθείας τ' ὡρεσμάτων
φάγουσιν, ὅτε ἐν τῇ
σφύτ' αὐτῶν ἰσχυρῶς
ἀλλὰ λυπῶν μὲν ὅτι
τῶ ἰσχυρῶς λογισμῶν
χαίρουσι ἢ ὅτι τ' ἄλλοι
τείων διαλογισμῶν. βί-
λοινη δ' ἐν τῇ σφύτ' αὐ-
κακοπαθεῖν μελλόντων
τῇ ψυχῇ πορῆσαι,
οὐκ ἔστιν ὅτι πρὸς τῇ
ἀναμνήσιν. Εὐερεῖ

οὐκ αὐτὸς ἐν μὲν ἡ
 ἀλλήλους συνουσίαις
 λουδρῶντας, ἢ λαιδρε-
 μίνους, ἐν δὲ ἡ ὀρυμνίας
 Βυλδομορφους, ἀλλ' ἐν
 μορφους. Λόγῳ δὲ ταῦτα
 καὶ πάντων, ἀλλὰ καὶ
 ἐν ὁρῶν τοῖς οἰρη-
 μορφους ὄντων. ὁ μὲν οὖν δὲ
 ὁ φανερόν, ὅτι δὲ τὸ
 βυλδομορφους ἢ ποιῶν, ἢ
 χέρον τὴ καχαισιμύ-
 τιν τοῖς πολλοῖς, μὴ
 τὸ ὁρελιμωτάτης ἡ
 λόγων ζητοῖν, ἀλλὰ
 τὴ μωδωδισάτης. ἀ-
 κούοντες μὲν γὰρ τὸ τὸ
 τὸν χείρονσι, θεωρῶντες
 δὲ τὸς ἀγῶνας καὶ τὸς
 ἀμύλλας ἀχθόνται. Διὸ
 καὶ πλὴν Ὀυμῆρι ποίησιν,
 καὶ τὸς περὶ τὸς ἐν ὁρῶν-
 τας τετραγυδίας, ἀξίον
 δαυμάζον, ὅτι καπ-
 λῆτες πλὴν φύσιν πλὴν
 ἡ ἀνδρώπων, ἀμφο-
 τήρας ἡ ἐπὶ τῶν ταύ-
 ταις κατεχέουσιν ὁ περὶ
 πλὴν ποίησιν. ὁ μὲν γὰρ
 τὸς ἀγῶνας καὶ τὸς πο-
 λῆτας τὸ ἡμωδίων ἐμυ-
 δαλίζοντες, οἱ δὲ τὸς
 μωδους οἱς ἀγῶνας καὶ

sese convicia vel dicere,
 vel audire: in solitu-
 dine verò non delibera-
 re, sed optare deprehē-
 das. Atque hæc non in
 omnes dico: sed in eos
 tantum, qui his quæ
 diximus vitilis consilii
 sunt. Illud certè
 palàm est, si qui sunt,
 qui velint aliquid mul-
 titudini gratum vel car-
 mine, vel soluta ora-
 tore scribere, iis ex-
 quirenda esse non uti-
 lissima quæque, sed
 tabulosissima. Nam
 talibus quidem audi-
 endis gaudent: sed
 cum veras causas &
 certamina spectant,
 moerent. Quamobrem
 Homeri poësis, & il-
 qui primi Tragediam
 invenerunt, admiratione
 afficiendi sunt: quòd
 animadversum humani
 ingenii naturam utrisque
 his rationibus ad poe-
 sim suam abusi sunt.
 Alter enim certamina
 & bella semideorum
 fabulosè persecutus est:

alter

akeri fabulas in ludos
& actiones redegerunt,
ut à nobis non audiri
tantum, sed etiam spe-
ctari possint. Cum igitur
talia exempla in
promptu sint, demon-
stratum est, si quis
auditores allicere stu-
deat & demulcere, ab
admonitionibus & con-
siliis esse abstinendum:
illa autem & scribenda
& dicenda, quibus
populum gaudere vi-
det. Hæc exposui pro-
pterea, quod exillima-
vi, oportere te, cum
non sis unus de multis,
sed multorum rex, non
ita sentire ut ceteros:
neque vel res graves,
vel homines prudentes
metiri ac ponderare
voluptatibus, sed in
actionibus utilibus pe-
riculum illorum facere,
præsertim cum sapien-
tiæ magistri de animi
exercitationibus inter
se dissentiant. Nam
alii disputationibus dia-
lecticis, alii præceptis

περάξεις κατέστηται, ὥστε
τε μὴ μόνον ἀκούς
ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ θεατὴς
μεγληῆς. τοῦτων ἡ
παρδείγματα τῶν
ἀρχόντων, διδρασκὴ τῶν
ὀπισθὺ μὲν τὰς ἀκρο-
μαχίας ψυχαραγῶν, ἐν
τῷ μὲν νυθετεῖν καὶ συμ-
βουλεύειν ἀρεκλίον, ἐν
νύκτι δὲ κρατῆρον καὶ λε-
κτέον, οἷς ὁρῶσι τὰς ἡ-
χὰς χαίροντας. Ταῦ-
τα δὲ διήλθον, ἡ γὰρ
νόος σὲ εἶναι ἔχοντα
πολλῶν, ἀλλὰ πολλῶν
ὄντα πρόβλεπον, μὴ
αὐτῷ γνώμῃ ἔχοντα
τοῖς ἄλλοις, μηδὲ τῇ
σπουδαίᾳ τῇ παραγ-
μῇ, μηδὲ τῶν ἐν ὅ-
ντων ὅτι ἀνθρώπων
τῇ ἡδοναῖς ἀνακρίνει
ἀλλ' ὅτι τῶν περὶ τῶν
τῶν χρησίων αὐτῶν
δοκιμάζειν. ἄλλως
ἐπειδὴ οὐκ ἔστι τῶν
μυασίων τῶν τῆς
χρῆς ἀμφοιβητῶν
οὐκ ἔστι φιλοσοφῶν
διατείνοντες, καὶ
συν, οἱ μὲν διὰ τῶν
ἐκείνων λόγων,

ἢ διὰ τῶν πολιτι-
 κῶν, οἱ δὲ δι' ἄλλων
 πρῶτον φρενιμώτερος ἐ-
 στίχ' αὐτοῖς πλη-
 ραζόντας. Ἐκεῖνο δὲ
 πάντες ὁμολογοῦσιν,
 ὅτι καὶ ἡ καλῶς πεπαι-
 γμένη ψυχὴ ἐκείνου τῆς
 ἀνδρείου συμβουλί-
 ας διδάσκει. Χρὴ
 πρῶτον ἀνέμεινον τῶν
 κακοβουλευτῶν, ἐπὶ
 τῇ ὁμολογίᾳ ἐλ-
 θήναι, λαμβάνειν αὐ-
 τῶν τὴν ἐλεγχον, καὶ μά-
 ρισσιν ἐπὶ τῶν κακῶν
 διαρρῆν τὰς συμβουλί-
 ας. εἰ δὲ μή, καὶ κα-
 τὰ τῶν πραγμάτων
 ἀγνοήσας, καὶ καὶ μηδὲν
 ἐννοήσας τὴν δέοντων
 ἀποδοκιμάζειν. Διὸλον
 γὰρ ὁ μηδὲν ἂν αἰ-
 σῶνται χεῖρισμα, ἐδ' αὖ
 ἄλλον φρενιμον ποιή-
 σαι καὶ ὅτι ἔχον-
 ται καὶ διωκεῖν ὁρᾷ
 καὶ πλεον πρὸς ἄλλων,
 καὶ πολλὰ ποιεῖ καὶ δε-
 ραπεί, μισθώσας ὅτι
 συμβουλος ἀγαθὸς χρη-
 σιμώτατος καὶ τυραν-
 νικώτατος ἀπάντων

eloquentiæ, alii per alia
 quædam suis audientibus
 sapientiam pollicen-
 tur. In eo vero consen-
 tiunt omnes, benè insti-
 tutum hominem oportere,
 ex his singulis sibi
 prudentiam consilii ca-
 piendi comparare. Sunt
 igitur ea de quibus am-
 bigitur, missa facienda :
 & amplectendum id de
 quo nulla controversia
 est, ut rectius de illis
 judicetur. Ac consilia-
 rii tum maxime, cum
 res consilium præsens
 postulat, spectandi sunt :
 repudiatis illis qui in ual-
 versum de rebus dicunt,
 quiq; nihil eorum quæ
 fieri debent intelligunt.
 Constat enim, eum qui
 sibi ipse prorsus est inu-
 tilis, nunquam alios ef-
 fecturum esse pruden-
 tiores. Cordatos autem
 viros, & qui longius
 quàm alii prospicere
 possunt, magni facito, &
 colito : ac persuasum
 habeto, bonum consi-
 larium utilissimum, &

rege omnium dignissimam esse possessionem. Illos etiam tuum regnum maximè amplificaturos credito, qui tuam mentem plurimum potuerint excolere. Ego pro mea intelligentia te admonui: & cum honorem, quem possum, tibi habeo. Velle autem debes, ut etiam alii, (quod initio dixi) non consueta munera tibi offerant, quæ vos longè pluris emitis à donantibus, quàm à vendentibus: sed ea, quæ tamen si multum his utaris, idque nullum diem facere intermittras, non deteras, sed majora & pretiosiora ipse usureddas.

κλιμάτων ἔσιν. Ἡ
 ὃ τέρας σοι μέγιστον
 ποιήσιν· τὴν βασιλείαν,
 ὅι πνεύσει
 τὴν διάνοιαν τὴν
 πλεῖστον ὠφελήσει
 νηδύν. ἐγὼ μὲν
 ἄτε γινώσκω, παρ
 νου, καὶ πρὸς σὲ
 τοῖς οἷς τυγχάνω
 ἀνέμω. Βούλει δὲ
 καὶ ἄλλας (ὅς τινες
 ἀρχέμεν) μὴ
 οἰδισμένους ἀγειν
 δουρὰς, αἳ ὑμῖς
 πλεῖον ἀγοράζετε
 παρὰ τῶν διδόντων
 τῶν πωλούντων, ἀλλὰ
 τοιαύτας αἳ, ἐὰν σφί
 δεσιν χεῖρας, καὶ μὴ
 μίαν ἡμέραν διαλίπῃ
 ἢ χαλαρήσῃ, ἀλλὰ
 μάλιστα καὶ πλείονος ἀ
 γαστρὸς αὐτὰς ποιήσιν.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑ-
 ραιρητικῶν, ἡ διὰ τοῦ πατρὸς Ἀγαπῆς δια-
 κόνεως τῆς ἀρχιεπισκοπῆς τοῦ Θεοῦ μεγάλης
 ὁκκλησίας. ὣν ἡ ἀκρόστιχος
 ὡς δὲ πρὸς ἔχει.

EXPOSITIO CAPITUM
 admonitoriorum, edita ex tempore
 ab Agapeto diacono sanctissimæ
 Dei magnæ Ecclesiæ. Quorum
 apex litterarius sic
 habet.

Ὁ Θεοπάτωρ καὶ εὐσε- *Divo et piensissimo Im-*
 βεστάτω βασιλεῖ καὶ ἡμῶν *peratori nostro Ju-*
 μῶν Ἰουστινιανῷ Ἀ- *stiniano, Agape-*
 γαπητὸς ὁ ἐλάχις *tuus minimus dia-*
 διάκονος.

Τῆς ἀπόσεως *H* Onore quoli-
 ὑπέρτερον ἔ- *bet sublimio-*
 χον ἀξίωμα, *rem quum ha-*
 ἀσπλάν, πρῶτος ὑπὲρ *beas dignitatem, & Im-*
 πρῶτος ἢ τέτε σπ *perator, honores supra*
 ἑξιστάμεθα Θεόν. ὅτι καὶ *omnia qui hoc te digna-*
 ἀνιμίωσιν τῆς ἐπε- *tus est Deum: quoniam*
 ρεῖας βασιλείας ἔδωκε *juxta similitudinem coe-*
 οἱ τὸ σκήπτρον τῆς ἐ- *lestis regni, tradidit ti-*
 ρεῖας δυναστείας, ἵνα *bi sceptrum terrenæ po-*
 ἀνθρώποις διδά- *testatis, ut homines edo-*
 κτὴν τοῦ δικαίου φυ- *ceres justii custodiam, &*
 eorum.

eorum qui adversus ipsum insaniunt, insectantes latraturum, tum ipsius obtemperans legibus, tum subditos tibi regens legitimé.

2. Ceu gubernator vigilat perpetuo Imperatoris oculis: assiduus intellectus, continens tuto æquitatis clavos, atque expellens foriter impetuosos iniquitatis flatus, ut né cymba mundanæ Republicæ illidatur fluctibus iniquitatis.

3. Divinū documentum & potissimum nos homines, ut cognoscat se quisque, docemur, qui enim se ipsum cognovit, cognoscat Dñi Deū vero qui cognovit, assimilabitur Deo: assimilabitur autē Deo, qui dignus factus Deo est: dignus deniq; fit Deo, qui nihil indignum patrat Deo, sed qui ut cogitat quæ ipsius sunt, ita ita loquitur quæ cogitat, quàm facit quæ loquitur.

λακλῶ, καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν λυσάντων ἐκδοκῶν ἡμεῖς λακλῶν ὑποδὲν τῶ βασιλῆος ὑμῶν, καὶ ἡμεῖς ὑποδὲν βασιλῆων ἐν νόμῳ.

2. Ὡς κυβερνήτης ἀγρυπνεῖ διαπαντός τῶ βασιλέως πολυμάχου νῆς, διακατέχων ἀσφαλῶς τὸ ἐντομίας τοῦ ὁδοῦ, καὶ πωθῆναι ἰσχυρῶς ἀνομίας τῆς ῥύακας, τὸ σκάφος τὸ παρῶν πολιτείας μὴ πλεονεξίας, κύμασιν ἀδικίας.

3. Θεὸν μάθης καὶ ὁρῶν, οἱ ἀνθρώποι τὸ γινῶναι ἑαυτὸν διδασκόμεθα γὰρ ἑαυτὸν γινῶν, σιγῇ Θεόν· Θεὸν γινῶν, ὁμοιωθῆναι Θεῷ· ὁμοιωθῆναι Θεῷ, ὁ ἀξιοῦν ἡμεῖς Θεῷ· ἀξιοῦν ἡμεῖς Θεῷ, ὁ ἀνάξιον παρὰ τῶν ἁλλὰ φρονῶν μὴ αὐτῶν, λαλῶν δὲ φρονεῖν, ποιῶν δὲ λαλεῖν.

4. Ἐπὶ μεγάλων
 ῥημάτων μνησθεὶς ἐνα-
 ντιδιδόν. πολλὸν γὰρ ἔ-
 σται πάντες οὗ γένους
 ὑπεύθυνον, καὶ οἱ ἐν
 ῥημάτων καὶ βύσσων καυ-
 τῶν, καὶ οἱ ἐν πανίᾳ
 ῥημάτων τρυφῶντες, καὶ
 διαδήματα φοροῦ-
 ντες, καὶ οἱ διὰ δαμάσκα
 ῥημάτων. μὴ τοίνυν
 πάλιν ἐκκαυχώμε-
 ναι, ἀλλ' ὅτι
 ἐκότητι συμνησώμεθα
 ῥημάτων.

5. Ἰδοὺ, ὃ ἐν σοὶ ἐκεί-
 νος διότι δὲ κεν ἀγαλ-
 λῶ, ὅτι ὅσον μεγάλων
 ῥημάτων παρὰ τοῦ δι-
 δόντος, ποσὺν μείζον
 ῥημάτων ὁφειλέτης ὑ-
 ποχρεῖται αὐτῷ. ὡς αὖ-
 τοῦτο τῷ ἐν ῥημάτων
 ῥημάτων τῆς ἐν χάριτι,
 ῥημάτων λαμβάνοντι τὸ χε-
 ρὶς χαίρειν, καὶ πῶς χά-
 ρις χαίρειν ἀντιδιδόντι.
 ῥημάτων γὰρ αἰεὶ καὶ χαίρειν
 ῥημάτων, καὶ ὡς χεῖρ τὰς
 ῥημάτων ἀποδίδωσιν.
 ῥημάτων χάριτιαν δὲ ζητεῖ
 ῥημάτων ἡμῶν, ὡς πῶς διὰ
 ῥημάτων ἀγαθῶν ῥη-
 δorum

4. Majorum nobili-
 tate nè quis delectetur.
 Limum enim habent
 omnes generis aurore,
 & qui purpurâ byssoque
 turgent, & qui pauper-
 tate & adversa valeiu-
 dine affliguntur, tam
 qui diademate redimiti
 sunt, quàm qui per
 cubacula excubant. Nè
 igitur lutulentum jacte-
 mus genus, sed morum
 integritate gloriemur.

5. Scito, ô pietatis
 divinitus fabricatû spe-
 cimen, quia quantò ma-
 joribus dignus habitus
 es, tribuente Deo, mu-
 neribus, tantò majoris
 retributionis ipsi debitor
 es. Ergò redde benefa-
 ctori debitum gratitu-
 dinis, acceptanti debitû
 ut meritum, & beneficio
 beneficium rependenti
 ipse enim semper & be-
 neficiis prior promere-
 tur, & ut debitum bene-
 ficia repensar. Grati-
 tudinē autē exigit à nobis,
 non quæ verborû blan-

dorum prolatione, sed
quæ rerum piarum ob-
latione peragitur.

6. Nulla res adeo
commendabilem reddit
hominem, ut posse qui-
dem quæ velit efficere,
semper autem humana
& velle & agere. Quo-
niam igitur à Deo tibi
donata est facultas, quâ
indigebat propter nos
bona tua voluntas, om-
nia & vells & agas pro-
ut ei placet qui eam tibi
dedit.

7. Terrenarum opum
instabiles divitiæ flavi-
atiliū undarum imi-
tantur cursum. Modi-
cum enim affluunt his
qui habere se eas arbi-
trantur: mox verò re-
fluentes ad alios acce-
dunt. Solus autem be-
neficentiæ thesaurus sta-
bilis est possidentibus
eum: bonarum enim
actionum meritum ad
auctores retorquetur.

8. Inaccessus nimi-
rum existis hominibus

φορὰν, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῶν
προσχυμάτων ἐν σοὶ καὶ
προσφορὰν.

6. Οὐδὲν ἔστιν ἡμῶν
δύκιμον ἐργάζεσθαι
θρόνον, ὡς δυνάμεθα τὴν
μὲν εὐβέλεια καὶ
την, ἀοιὴ φιλαρέσκην
καὶ βέλεια καὶ
την. ἐπειδὴ τὸν
θεῷ σοι χαρίζεται
ναμίς, ἥς ἐδίδου
μᾶς ἡ ἀγαθὴ σε βέλεια
σις, πάντα καὶ βέλεια
9. προέρχεται, ὡς ἀρίστη
ταῦτί σοι διδομένη.

7. Τῶν ἐπιγινώσκοντων
χρημάτων ὁ ἀγαθὸς
πλῆθος καὶ πλοῦτος
ῥαμάτων μιμεῖται
δρόμον. Πρὸς ὅλην
μὲν ἐπιρρέων τοῖς
νομίζουσιν· μετὰ ὅλην
παρέρχων, εἰς ἄλλαν
ἀπέρχεται· μόνον
τῆς εὐποιίας ὁ θεὸς
10. εἰς μόνιμός ἐστι
κακτομόροις αὐτὸν
καὶ ἀγαθῶν ἔργων
χαρίζεται ὅτι τοῦ
ἐνίας ἐπιμαρτύρου.

8. Ἀφρόνως
ἀπαρχαίς ἀνδράσιν

non tam rempublicam
quàm seipsum lædit: sin
verò ipse princeps, uni-
versæ infert Reipubli-
cæ detrimentum. Is i-
gitur ut non exiguam
redditurus rationem, si
quid neglexerit eorum
quæ factò opus sunt,
cum exquisita diligentia
& diligeret cuncta &
faciliter.

11. Circulus quidam
humanarum revolvitur
rerum, qui modò sic,
modò aliter agitat ipsas,
& circumfert: atque in
his inæqualitas est, eò
quòd nihil ex præsen-
tibus in eodem statu ma-
neat, oportet igitur re,
potentissime Imperator,
in hac rerum versatili
mutatione, immutabi-
lem habere pietatis
cognitionem.

12. Aversare adula-
torum pellaceis sermo-
nes, ut corvorum rapa-
ceis mores. Ili uamque
cæcoris effodiunt ocu-
los, isti autem animæ
hebetant cogitatus, cum

πόλεον, ἀν μὲρ πρὸς τὴν
ἀρχομένων ἀμαρτίαν, ὅτι
τὸ κοινὸν τοῦτον, ὅτι
ἐαυτὸν ἀδικεῖ. ἀν δὲ
τὸς ὁ ἀρχὸν, πάντες
χαίρει τῆς πολλῆς
πλὴν βλάβῃ. ὡς
μεγάλας ὑφέξων ἐν
νας, εἴπὶ παρείδῃ τῇ
όντων, μὲν πολλῆς ἀν-
δρείας καὶ λεγίτω πρὸς
καὶ ἀρετῆς.

11. Κύκλος τις ἐστὶν
ἀνθρώπων ἀειρέων
πραγμάτων, ἅλλαν
ἄλλως φέρων αὐτὰ,
ἀειφέρων· καὶ τὰ
ἀνισότης ἐστὶ, τὸ μὲν
ἐν παρόντων ἐν τῇ
τότῃ μείνειν. δεῖ
σε, κρείσσει Βασιλεῖ
ἐν τῇ τέττων ἀσχετόν
μεταβολῇ ἀμετάκλη-
τον ἔχειν τὸν ἐν πρὸς
λογισμὸν.

12. Ἀποσπέρει τὴν
λάκων καὶ ἀπατηλῶν
λόγους, ὡς τῇ κοράν
καὶ ἀρπακτικὰς πρὸς
πρὸς. οἱ μὲν γὰρ καὶ
σώματος ὀξυρῶν
ὀρθομύες, οἱ δὲ καὶ
ψυχῆς ὀξυμύες.

λογισμὸν

14. Ἐίπεις κεκαθά-
σμενον ἔχει τὴν λο-
γισμὸν ἐκ τῆς ἀνθρώ-
που ἀπάτης, καὶ βλά-

14. Si quis purga-
tam habet cogitationem de humana de-
ceptione, peripiciatque
D

suz naturæ vilitatem, brevitatemque & caducam sortem præsentis vitæ, ac carni conjunctas insi ásque sordes, ad superbiz nunquam illabatur præcipitium, quamvis in excelso dignitatis fastigio consistat.

15. Super omnia præclara quæ regnum habet, cultûs divini corona regem exornat. Divitiæ namque abeunt, & gloria transit: sed vitæ Deo placentis gloria immortalibus seculis coextenditur, & trans oblivionis tenebras collocat possidentis.

16. Vehementer mihi videtur absurdissimum esse, quod divites & pauperes homines ex dissimilibus rebus detrimentum simile patiuntur. Illi namque satietate percurruntur, hi verò fame pereunt. Item illi occupant ultimos mundi terminos, hi non habent ubi cal-

ωνι τὸ ἐπιδανὸν τῆς αὐτῆς φύσεως, τὸ πρὸς τὸ καὶ ὠκύμορον τῆς ταύτης ζωῆς, καὶ τὸν νεζῶμεθον τῇ σαρκί, εἰς τὸν τῆς ἀφῆρας ἐκ ἐμπειρίας χρημὸν, καὶ ἐν ἀντιμαρτυρίᾳ ὑπὸ τῆς

15. Ὑπὲρ πάντων βασιλείας τὰ ἐνδοξοῦς τῆς εὐσεβείας τὸ ἔργον, ὃ δὲ πλεονεξία τὸν βασιλεῖα μαρτυρεῖ. ὁ δὲ πλεονεξία μαρτυρεῖ, καὶ ἡ ἐκτείνε, καὶ λήθη πένενα τὸν ἔχον ἴσῃσι.

16. Σφόδρα δοκεῖ ἀτοπώτατον εἶναι, ὅτι πλεονεξία πένετες ἀνθρώποι ἀκομοίων πένεμα βλάβῃ πένεμα μοίαν. οἱ μὲν γὰρ τῆς κόρης διαρρήγνυσι, οἱ δὲ ὑπὸ τῆς λιμῆς ἀφθίερον. καὶ οἱ κατέχουσιν τὴν κόσμον, πένεμα, οἱ δὲ οὐκ

ἡ δὲ πρὸς τὴν πάλ-
μα. ἵνα τοίνυν ἀμ-
φωτῆς ὑψέας πύχωσιν,
ἀραιώσῃ καὶ ἀραιώσῃ
αὐτὴς διεραπιδέον, καὶ
πρὸς ἰσότητά πλὴν ἀνι-
σότητά μετενεκτέον.

17. Ἐφ' ἡμῶν ἀνε-
λήχθη τῆς ἐυζωίας ὁ
κύριος, ὃν ἀρεῖ πρὸς
παλαιῶν ἐστὶς, ὁ-
τις ἡ φιλόσοφοι βασι-
λευσῶσιν, ἡ βασιλεῖς
φιλοσοφῶσιν. καὶ γὰρ
φιλοσοφῶντες ἡξιώθητε
βασιλείας, καὶ βασι-
λευσάτωτες ἐκ ἀπέστητε
φιλοσοφίας. εἰ γὰρ τὸ
ἐκείνην σοφίαν, ποιεῖ φι-
λοσοφίαν, ἀρχὴ δ' ὁ σο-
φίας ὁ τῷ Θεῷ φόβος,
ὅτι ταῖς σέβουσιν ὑμῶν
ἐκείνην πατὸς ἔχετε, ἐυ-
χολον ὡς ἀληθεῖς τὸ
ἐμὲ λεγόμενον.

18. Βασιλεία σε καὶ
ἀληθείαν οὐκ εἰζήμιαι, ὡς
ἐκείνην καὶ κρατῶν
ἐκείνων δυνάμενον,
τὴν σέβανον τῆς σω-
φρονίας ἀναδυσάμε-
νον, καὶ πλὴν πορφύ-
ρας τῆς διχαμοσύνης

losa pedum vestigia si-
stant. Ut igitur utiq; sa-
nitatis fiant compotes,
auferendo & diminuen-
do istos regere oportet,
atq; ad æqualitatem inæ-
qualitas transferenda est.

17. Nostreis temporibus
ostensum est prosperæ
vitæ tempus, quod præ-
dixit quidā ex veteribus
futurum, cum vel philo-
sophi regnarent, vel re-
ges philosopharentur. Vñ
philosophando digni ha-
biti regno estis, & reg-
nando à philosophia non
descivistis. Si enim ama-
re sapientiam, efficit
philosophiā, principium
autem sapientiæ, Dei est
timor, quæ in pectoribus
vestris jugiter habetis,
clarum, quàm verum sic
quod à me dicitur.

18. Te secundum
veritatem regem assero,
quippe qui & imperare
ac dominari voluptari-
bus valeas, & sis coronā
castitatis revinctus, &
purpuram justitiæ in-
dutus. Aliis namque
D 2 potesta-

potestatibus mors ipsa succedit : hujuscemodi verò regnum immortalē servat perpetuitatem. Item aliæ hoc in seculo solvuntur, hæc autem à perpetuo supplicio liberatur.

19. Si honore, qui ab omnibus proficiscitur perfui vis, præstare communem omnium benefactorem : nihil enim adeo attrahit ad benevolentiam, ut beneficii gratia, quæ datur indigentibus. quod enim ob metum præstatur obsequium, fucata est adulatio, ficti honoris titulo fallens eos qui ipsi animum advertunt.

20. Venerandum jure est vestrum imperium, quia hostibus quidem demonstrat potestatem, subditis verò exhibet humanitatem : & cum illos vincat armorum vi, inermi charitate vincitur à suis,

ἀμφοτέρωθεν ; ἡ δὲ ὁππότε
ἡ δὲ ἀλλή ἐξουσία ἡ δὲ ὁππότε
νατον ἔχει διαδοχὰς ἡ δὲ ὁππότε
ἡ δὲ τοιαύτη βασιλεία ἡ δὲ ὁππότε
πῶς ἀθάνατον ὁππότε
διαμονεύ. καὶ ἡ δὲ ὁππότε
τῷ αἰῶνι τέτταρ' αἰῶνι
ἡ δὲ τῆς αἰωνίου καὶ
στεως ῥύεθ' ὁππότε

19. Εἰ δὲ ἐν ὁππότε
των βέλει καρπὸν ὁππότε
μῶν, γίνετο τοῖς ἀποφελό
ἐνεργείας κοινός ὁππότε
δὲν ἡ δὲ ὁππότε
νοιασ' ἐφάλαξ', ὁππότε
εὐποιίας χάρις διδοῖ
νῇ τοῖς χηρίσκειν. ὁππότε
διὰ φόβον γινώσκον
εἰσπεία, κατεχέ
πιστῶν ὅτι θωπεύ
πεπλάσμενης πικρῆς
νόματι φενακί
τῷ αὐτῇ ὁππότε
χρησας

20. Σεπτῇ δὲ ὁππότε
ὅτιν ἡ ὑμῶν βασιλεία ὁππότε
ὅππότε τοῖς πολεμικοῖς ὁππότε
δεικνύει δὲ ἐξουσίαν ὁππότε
ὑπηκόοις δὲ νῆμει ὁππότε
θρῶπιαν, καὶ νικᾷ
καίνας τῇ δυνάμει ὁππότε
πλων, τῇ ἀόπλῳ ὁππότε
πῇ τῇ δὲ οἰκείων ὁππότε

ἡ δὲ θεία καὶ πρὸς
τὸ μέσον, ποσὺ το
μικρότερον ἢ ἡ τοῦ
ἀποστόλου.

21. Τῇ μὲν ἐσὶν ἡ
ἐκείνου ἰσὺς παντὶ ἀν
θρώπῳ ὁ βασιλεὺς, τῇ
ἐκείνου ἡ τῆς ἀξιώμα-
τος ὁμοιότης ὅτι πρὸς ἐπι-
στάτων Θεῶν. ἡ δὲ ἐκεί-
νου ἡ γῆς τὸν αὐτὸν
ἐκείνου. καὶ τῆς
ἐκείνου καὶ ὡς Θεὸν
ἐκείνου ὁρμίζονται, καὶ ὡς
ἐκείνου μὴ ἐπαίρειται. εἰ
ἐκείνου καὶ ἐκείνου Θεοῦ καὶ
ἐκείνου. ἀλλὰ καὶ κόνει
ἐκείνου συμπέτω λακ, ἡ
ἐκείνου ἐκείνου δόξα καὶ
ἐκείνου πάντας ἰσοτήτα

22. Ἀποδέχεται τὸν
ἐκείνου συμπέτω λακ, ἀλλὰ μὴ
ἐκείνου κολακίαν ἐκείνου
ἐκείνου ἀποδέχεται. οἱ μὲν
ἐκείνου τὸ συμφέρον σω-
φρονιστὴν ἐν ἀληθείᾳ. οἱ δὲ
ἐκείνου τὰ δοκῶντα τοῖς
ἐκείνου ἀφορῶσι, καὶ
ἐκείνου συμμάχων τὰς σχι-
σμοὺς μιμνήσκονται, τοῖς
ἐκείνου λατρεύουσιν
ἐκείνου.

Quantum enim feras &
ovis interstitium est,
tantum esse inter eos
discrimen putatur.

21. Essentia corporis
æqualis est cuilibet ho-
mini imperator, potesta-
te autem dignitati cun-
ctorum præfidi Deo
similis est. Non enim
habet in terris se quen-
quam altiore. Opor-
tet igitur ipsum ut De-
um non irasci, & ut
mortalem non efferris.
Nam etsi effigie divina
honoratus est, at pulveri
tamen terreno connexus
est: quo edocetur ut in
omnes servet æqualitate

22. Amplexere eos
qui bonorum te consi-
liorum admonitum vo-
lunt, non eos qui a-
dulari sæpenumero stu-
dent. Illi enim quod
expedit revera perspi-
ciunt: hi verò ad ea quæ
placent potentibus re-
spiciunt, corporumque
umbras imitantes, sin-
gulis eorum dictis
applaudunt,

23. Talem te præsta-
tuos erga famulos,
qualem optas erga te
Dominum esse. Prout
enim audimus, audie-
mur, & ut respicimus,
respiciemur à divino
cunctisque obituente
aspectu: priores igitur
nos misericordie mise-
ricordiam conferamus,
ut par par recipiamus.

24. Sicut exquisita
specula tales monstrant
vultuum facies, qualia
ipsa sunt archetypa, ni-
tidas videlicet nitenti-
um, tristesque autem eo-
rum qui sunt tristes: eo-
dem pacto iustum Dei
iudicii nostris actioni-
bus assimilatur. Qualla
enim sunt quæ à nobis
præstantur, talia ipse
nobis par pari referens
exhibet.

25. Consulta quæ
agenda sunt, cunctanter
exequere autem quæ
decreveris, maturè: quo-
niam periculosum est
admodum, Inconfidera-

23. Τοιοῦτόν ἦν
πρὸς τοὺς σὺς οἰκῆται,
ὅς ἐυχῆντο πρὸς τὸν δι-
απότην γλυκέως. ὡς γὰρ
ἀκούομεν, ἀκούομεν καὶ
ὡς ὁρῶμεν, ὁρῶμεν καὶ
μετα ὑπὸ τοῦ θεοῦ καὶ
παντεφύρου βλέμματι,
προσπένεγκωμεν ἐν τῷ
ἐλέει τὸν ἑλεον, ἵνα τῷ
ὁμοίῳ τὸ ὁμοίον ἀντι-
λάβωμεν.

24. Ὡς ὁρῶμεν τὰ ἀκρι-
βῆ ἢ κατὰ τὴν πρὸς τὸν
αὐτὰς δεικνύσιν τὰς ἐφ'
προσώπων ἐμφάνσεις,
διὰ τὸ ὅτι τὰ πρὸς τὸν
τυπα, φαίδρα μὲν ἢ
φαίδρα μὲν, συ-
δρῶντα ἢ ἢ σκυδρῶ-
παζόντων. ἔγω καὶ ἡ
δικαία τῷ Θεῷ χρίσις
ἢ ἡμετέρας πράξεις
ἢ ὁμοίῳ. διὰ τὸ γὰρ
ἢ τὰ παρ' ἡμετέρας
μένα, τοιαῦτα ἡμῶν
ἢ ὁμοίων παρέχει.

25. Βουλὴ μὲν πρὸς
πρακτεῖα, βραδύς,
ἐκτέλει ἢ τὰ χριδίν-
τα, σπουδαίως. ἐπὶ λεί-
αν ὅτι σφαιρῶν, τὸ
τοῖς πράγμασιν ἀπὸ
εἰσκητῶν.

[illegible]

16. Ἄριστα διοική-
σαι τὴν ἀγαθὴν συμ-
βουλίσαν, εἰ πάντες
σπουδάζεις ἐφορᾶν, καὶ
ἐπὶ τὴν ἀνάχην παρο-
ύσης· καὶ γὰρ μικρὸν ἐπι-
εργασίᾳ ὅσον μικρὸν ἐστὶ
τὸ αἷμα ἐν συσκεύει τοῦ
ἀποδοῦναι, ἐπειδὴ καὶ ῥῆμα
καταλείπων ψαλόν με-
γάλω ἔχει πλεονέκτημα.

27. Σαυτῷ πᾶσι τοῖς
ἐκ τῆς ἐκκλησίας τοῦ νόμου,
ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς χάριτος, ὡς
ἐκ τῆς χάριτος ὅτι γῆς τὸν
ἐκ τῆς χάριτος ἀνασχέσειν.

ta in rebus temeritas. Si quis enim quæ ex inconsulta mente preveniunt mala, conceperit animo, facile comperiet boni consilii commoda, ut qui sanitatis dotem post ægrotationis experimentum persequuntur. Debes igitur, cordatissime rex, tum consilio prudentiore, tum precibus ad Deum impensioribus exquirere diligenter quæ mundo sunt profutura.

26. Optimè reges
egregium tuum imperi-
um, si omnia des ope-
ram perspicere, nec
negligere patiare quic-
quam, neque enim par-
vum est in te, quod par-
vum esse apparet com-
paratione tuorum: quo-
niam vel exile Impera-
toris verbum ingentem
obtinet apud omnes vim.

27. Tibi ipsi custo-
diendi leges impone
necessitatem, quum
non habeas in terris
qui te possit cogere.

D 4.

Sic

Sic enim tum legum præreferescultum ipse, ante alios eas reverendo: tum subditis constabit, legum prævariationem periculi non esse immunem.

28. Peccare, & non cohibere peccantibus, juxta ælli na. Si qui enim in civitate vitam quidē ipse traducat iustē, toleret autem viventeis iniquē, socius malorum apud Deum judicatur. Quod si velis bifariam approbari, ut pulcherri- ma quæque gerentis honora, ita teterrima parrantibus luccense.

29. Expedire admodum arbitror, effugere pravorum contubernia. Qui enim cum hominibus improbis semper versatur, eum vel pati vel discere malum aliquod necesse est: qui vero urā cum bonis degit, vel imitationem honestorum edocetur, vel diminutionem vitiorum condiscit.

ἔγω γὰρ καὶ ἤν' νόμον
ὁπδείξεις τὸ σέβας
αὐτὸς παρὰ ἡμῶν ἄλλαν
τύττες αἰδέμεθα, καὶ
πῶς ὑποκόοις φανήσεται
τὸ παραινόμενον
ἀκίνδυνον.

28. Ἰσὺν τὴν πᾶσαν
μυῖαν, τὸ μὴ καλὴν
τοῦ πλημμελεῖν ἵστανται
ρίζα. καὶ γὰρ τις ποιεῖ
τὴν ἀνὴρ μὴ ἐν δέσμοις
ἀνέχεται, ὅς τῃ βίᾳ
ἀδελφικῶς, σωτὴρ γὰρ
κακῶν παρὰ Θεῷ καὶ
νῦν. εἰ γὰρ βύλει διττὴν
ἐνδοκιμεῖν, καὶ τοῦ
καλλίστου ποιῶντος
τίμα, καὶ τοῖς τὰ χεῖρα
δράσιν ὁππότε.

29. Λιανὰ συμφέρον
ὑπολαμβάνω, τοῦ
γεῖν τὰς ἡμῶν κακῶν
συνοδιατίσεις. ὅτι
σωθόντα πάντες αὐτοὶ
δράποισις πονηρεῖς,
παθεῖν ἢ μαθεῖν, ἀνὴρ
ἀγνήτην τὴν πᾶσαν
τοῖς ἀγαθοῖς συνοδια-
ζων, ἢ μίμησιν ἡμῶν
λῶν ἐκδιδάσκει, καὶ
μειώσιν ἡμῶν κακῶν
παιδάσκει.

30. Ἐγκόσμιον ὑπὸ
 τοῦ πρῶτου βασι-
 λεύαν, μηδενὶ χρόνῳ ἤν-
 τησάντες πρὸς τὰς ἡμέ-
 ρας ἐκείνας διοικήσεις,
 οἱ γὰρ αὖν ἐκείνην κα-
 τὰς διωπρεξίωνται,
 ἄλλοι ὑφ' ἑξῆς Θεῶν, ὁ
 ἰσὺν αὐτοῖς δεδω-
 κός. ἥτις πολλῆς ἐν
 ἐκείνῃ τῇ αἰνῇ ἀρ-
 ρήτων πρὸς ὅλας ἡ-
 πόδας.

31. Ἰπὸν νομίζω
κακὸν καὶ τῷ ἐχθρῶν
συμβᾶν ἢ κακουργίας,
καὶ τῷ φίλων δόλῳ καὶ
ἢ κατακλείαις. οὐκ ὅ
σοῦς ἐστέρας θυνάι-
ας ἀνδίσταται, καὶ οὐ
πρίποιν μὴδαμῶς
ἀρίσταται, μήτε τίω
ἀλόγιστον ἐκείνου. δι-
σπείνεται ἀμυνόμενον,
μήτε τίω ἐπίπλεον
τότων ἐυμένειαν ἀμει-
βάμενον.

32. Ἡ γὰρ τέχνη ἐστὶν
οἴκτου ἀληθεύουσας, μὴ
τοῦ ἐπαυθῆναι ἀποι-
πετὰ παρὰ σὺ λεγέ-
σθαι, ἀλλὰ τοῦ κρίνειν

30. Terrarum orbi à Deo cum conceditum tibi sit regnum, cave ne aliquo utaris ex pravis ad rerum administrationes. Quæ enim illi perperam fecerint, eorum rationem reddet Deo, qui peccandi facultatem ipsis induxerit. Magnâ igitur & diligenti cum perscrutatione magistratum promotiones fiant oportet.

31 Æquale reor esse
malum, & inimicorum
excandescere flagitiis, &
amicorum permulsi-
bilitatibus. Oportet e-
nim utrisque virili-
ter resistere, nec usquam a
decoro discedere, neque
irrationabilem eorum
malevolentiam ulcis-
cendo, neque fictitiam
horum benevolentiam
remunerando.

32. Existima veris-
simos amicos, non qui
laudent omnia quæ di-
cantur abs te, sed qui
nihil non integro judi-

cio facere contendunt : sic ut gratulentur tibi, si bene : tristentur contra si perperam dixeris fecerisve. Hi enim revera ab omni fraude abhorrentis amicitiae prae se ferunt insignia.

33. Nè mutet tibi magnanimam mentem terrenae hujus potestatis moles, sed ut fragilem fa-δque obnoxium regens principatum, immutabile habeto mentem in rebus mutabilibus, nimiam neque lætitiā sublimem te extollens, neque mœstitiā vilescens.

34. Sicut aurum, quamvis modò sic, modò aliter ab arte transfigeretur, atque ad varias ornamentorum species transformetur, permanet tamen id quod est, nec mutationem patitur: sic ipse quoque, inclytissime Rex, licet aliud ex alio per gradus obtine-

δικαίᾳ πάντα πράττειν σπουδάζοντας, ὡς σωησόμενους μὴ ἐπὶ τοῖς χρηστοτέροις ἀπισυνάζοντας ὅτι ἐναντίοις. ὅτοι γὰρ ὅπως ἀφ' ἀδυστάτης φιλίας δεικνύουσι τεκμήριον.

33. Μὴ μεταβαλίτω σοι ἡ μεγαλοφροσύνη γνώμῃ τῆς ὀπίσθεν ταύτης δυναστείας ὁ ὅσχος, ἀλλὰ ὡς ὀπίσθεον διέπων ἀρχῶν, ἀβέβητον ἔχει ἡ νῦν ἐν πράγμασι στρατιῶν, μήτε ἐν ἡ ἐνδυμίαις ἐξυψέμενθαι, μήτε ἐν ταῖς ἀδυμίαις ταπεινέμενθαι.

34. Ὡς ὅτι χρυσοῦς ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ ἡ τέχνης μετατυπέναι, καὶ πρὸς διάφορα κοσμίωσι εἶδη μεταποιέμενθαι, ὅτι δὲ δι' ἀμφοῖν, καὶ προπῶν ἔχει ὑπομόρφον ἔστω καὶ αὐτὸς ἐν κλέεσσιν ἑαυτοῦ, ἄλλω ἐξ ἄλλης ἀμοιβῶν ἀρχῶν, φθάσας ὅτι καὶ αὐτῶν πῶς ἀνῶν

ἀνῶν

προτιμω πικρῶς, ὁ αὐ-
τὸς διακρίσεις ἐκ ἐν τοῖς
αὐτοῖς προτάμασιν, ἀ-
ποκρίσιν ἔχων ἐν τῷ
κατὰ τὸ φρόνημα.

35. Νόμιζε τότε
καταδύειν ἀσφαλῶς,
ἵταν ἐκόντων ἀνάσῃς
ἐν ἀνθρώπων. τὸ γὰρ
ἐκείνως ὑποτατῆσαι
ἐντασάζει, χαρὴ λα-
βύμενον· τὸ δὲ τοῖς δεσ-
μοῖς ἢ ἐννοίας κρατέ-
μενον, βεβαίαν ἔχει
πρὸς τὸ κρατῆν πᾶσι
ἐνυπείθειν.

36. "Ἰνα τὸ κράτος
ἢ βασιλείας ποιήσῃς
ἀσπίδα ὅσω ἔχεις
ἡγῆσαι ὑποκρίων ἀμαρ-
τανόντων ὀργῶν, τι-
σάμεν ἔχειν, καὶ ἡγῆ-
σαι τὴν πλημμελίαν
αἰνῶν· εἰς γὰρ ἰσχύει ἢ
ἐν ὑξυσία πηλικυῶν
πυρρῶν, εἰ μὴ λο-
γισμὸς οἰκείῃ ὑξυσί-
α τὴν πλημμελίαν
μενέμεν.

37. Ὁ μεγάλῃς ὑξ-
υσίας ὁπλαβόμην,
πὴν ὁδοῖται ἢ ὑξυσίας

is que ad ipsum supre-
mum honorem, idem
tamen permanens non in
eisdem rebus, immota-
bilem et nūcens in offi-
cio animum.

35. Existima tunc
decum te tutò regnare,
cūm volentibus imperas
hominibus. Quod enim
in vino animo subjicitur,
seditionibus fluctuat,
capta occasione: quod
verò vinculis benevo-
lentiae regitur, stabilem
servat erga rectorem o-
bedientiam.

36. Ut dominium
imperii facias decanta-
bile, quantam habes
adversus subditos pec-
cāntes iram, tantā ha-
bendam esse tibi, adver-
sus te ipsum peccāntem,
censeo. Nemo enim
valet tanta polle tem
potestate corrigere, nisi
ratio propria quæ ex
ipso peccānte movea-
tur.

37. Magnam qui po-
testate adeptus est, lar-
gitiorem potestatis imi-
tetur

terur pro viribus. Si enim imaginem gestat omnium præsidis Dei, atque per ipsum continet rerum principatum, in eo maxime imitabitur Deum, ut non existimet quicquam misericordiâ pretiosius.

38. Super aurum & lapidem pretiosum beneficentiæ divitias nobis veluti thesaurum recondamus. Illæ namque tum in præsentis vita oblectant spe futuræ fruitionis, tum in futurâ dulcedinem afferunt, experimento gustûque speratæ beatitudinis: quæ verò nunc circa nos apparent, tanquam nihil ad nos pertinentia, nè nos allectent.

39. Da operam ut eos splendidioribus demerearis remuneratibus, qui cum benevolentia capessunt quæ mandantur abs te. Hoc enim pacto & bonorum augebis alacritatem, &

μιμνῄδω χτὶ δυνάμει
εἰ γὰρ πως τὴν εἰκόνα
φέρει τῷ ὅτι πάντων
Θεῷ, καὶ δι' αὐτὴν κατέ-
χει τὴν ὅλην πάντων
ἀρχὴν, ἐν τούτῳ δὲ
μάλιστα τὸν Θεὸν μι-
μήσει, τὸ μὴ εἶναι
ἡγεῖσθαι τῷ ἐλεῖν ὡς
πρώτερον.

38. Ὑπὲρ χρυσίου
καὶ λίθου τιμιού της ἐν-
ποιίας τὸν πλῆτον ἑαυ-
τοῖς θεσσωρίσωμεν, τὸν
καὶ ὡς δε κατὰ φράσιν
τῇ ἐλπίδι τῆς μελλούσης
ἀπολαύσεως, καὶ καὶ κα-
τασκευάζοντες τῇ ἀν-
τιείας τῆς ἐλπιούσης μα-
καριότητος. τὰ δὲ νῦν
ὡς ἡμᾶς, ὡς εἶναι
ὡς ἡμᾶς μὴ πρὸς
τὴν ἡμᾶς.

39. Σκέδαζε λαμ-
πρότεροις ἀμείβεσθαι
δωρεῶν τοῦ μετ' ἐν-
νοίας ποιῦντας τὰ πα-
ρόντα σου θεωροῦμε-
να, τούτῳ γὰρ τὴν προ-
σφ, καὶ ὅτι ἀγαθὸν
ἐπαυξήσεις τὴν ὡς
συμῆ

διμῆ
ρὸς δι-
θεῖν τ-
τὴν αὐ-
μὴ τὰ
ἀγαθὰ
40
πάντων
λῆτα.
ταῦτόν
τὸ π-
κατὰ
ἀντιείας
ὡς ὁ
αἰ,
δωρεῶν
ὡς πρὸς
ἐλπίαν
μῶν ὁ

41.

ρίλως
τῆς χρ-
ὡς ὡς
τὴν εὐ-
δυσμῆ-
το δ
ἐπὶ τῇ
ἀπὸ τῆς
ἀδίκου,
ὡς ἀρχ-
δυναμῶν
τῶν αἰ-

αὐτῶν, καὶ τοὺς πονη-
ροὺς διδάξεις μετὰ μα-
θῆναι τὴν χάριν. τὸ γὰρ
ἡμεῖς αὐτοὺς ἀξιῶμεθα τὸς
καὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν ἵνα,
ἵνα ὅτιν αὐτῶν.

40. Τιμιώτατον
πάντων ὅτιν ἡ βασι-
λεία. τότε ἡ μάστιξ
πάντων ὅτιν, ὅταν ὁ
ἄνθρωπος περικείμενος τὸ
κράτος, μὴ πρὸς αὐ-
τὴν δεῖται ῥέπει, ἀλλὰ
πρὸς ὅππαισιν βλέ-
πει, τὸ μὴ ἀπα-
ντῶν, ὡς θεοῦ δεῖται
ὑποσπερόμενος, τὸ ἡ
ἐκείνου ὡς θεοῦ
ἐκείνου ἐκείνου.

41. Ἵσως πρὸς τε
ἐλπίδα καὶ ἐχθρὸς ποιοῦ-
ντες κρίσεις, μήτε τοῖς
ἐν ἡμῶν χαρίζομενος διὰ
τὴν εὐνοίαν, μήτε τοῖς
ἐν ἀντιθέσει ἀντιτάσσου-
σιν διὰ ἀπεχθυσίαν.
ἵνα δὲ τῆς αὐτῆς ὅτιν
ἀπείρας, καὶ διχαῖν τὸν
ἀδικόν, εἰ καὶ φίλος
ὑπάρχει, καὶ ἀδικῶν τὸν
δικαίον, εἰ καὶ ἐχθρὸς
ὑπάρχει, τὸ γὰρ κακὸν

malos docebis ut de-
dilcant malitiam. Eif-
dem enim censerī dig-
nos qui non eadem
faciunt, nimis nefarium
est.

40. Pretiosissimum
omnium est imperium.
Tunc verò vel maxime
hujuscemodi est, cum
hac qui circumdatus est
potestate, non ad perti-
nacem & temerariam
lexitiam propensus sit,
sed ad æquitatem respi-
ciat, inclementiam ut
ferinam averfando: hu-
manitatem, ut Deo si-
milem præ se ferendo.

41. Æqua lance
tam ad amicos quàm ad
inimicos vergens, judi-
candi munus obito, neq;
benevolis de te gratifi-
cans ob benevolentiam:
neque malevolis resi-
stens, propter inimi-
cias, quoniam ejusdem
est absurditatis, & Inju-
stum ut justum probare,
et si sit amicus, & Inju-
riam justo inferre, et si
sit inimicus: Malum
enim

enim utrobique simile
est, tametsi in contrariis
inveniatur.

42. Intenta mente
auscultari debent rerum
judices. Difficilis namq;
captu est justu inventio,
facileque effugere solet
non admodum atten-
denteis. Quòd si præ-
termisâ dicentium elo-
quentiâ, dictorûmque
neglecta verisimilitudi-
ne, ad penitissimam in-
tentionum profundita-
tem penetraverint, sic
demum haurient quod
ab ipsis quæritur, gemi-
nâque fontes erunt de-
licti, neque ipsi hone-
stum prodendo, neque
aliis id ut committant
concedendo.

43. *Æqualia nume-
ro sideribus eſi ha-
bueris recte facta, non
tamen ſuperabis Del
bonitatem. Quæcunq;
enim quiſpiam obtule-
rit Deo ſua, ipſi offe-
ret ex ſuis. Et ſicut
omnino nulli datur*

ἐν ἀμφοτέροις ὁμοίᾳ
καὶ ἐν τοῖς ἐναντίοις
ἐνελπνῇ.

42. Νενεχθῆς ἀκρι-
βῆς δὲ καὶ τῆς περὶ
ματρὸς κριτικῆς. δι-
ωθήσεται ὅς ἐστιν ἡ
δικαίη ἔνδοξος, ῥαδι-
καλισμὸς καὶ μὴ ἀ-
σθενὲς ἐκφράσις. ἀν-
τὶς τῆς λεγόμενης
ἀντιθέσεως δεινότης, καὶ
τῆς λεγόμενης περὶ
ῥαδιότητος, οἷον
τὸ βέλτερον τῆς νομι-
μότητος ἐκφράσις ἐμμέ-
λου. ὅπως ἀντιθέσιν
τὸ περὶ αὐτῆς (ε-
κφράσις, καὶ διπλῆς
ἐκφράσεως ἐκφράσις)
μήτε αὐτὴ τὸ καλὸν
ἐκφράσις, μήτε ἀλ-
λοις τῆς οὐκ ἐκφρά-
σεως.

43. Ἰσάριθμα τῶν
ἀστροῖς ἀνὰ κλήσιν τὰς
πρωτομίας, ἕξ ἡπολεν
κλήσεις τῶν τῶ Θεοῦ
μαρτυρήσας. ὅσα γὰρ
πρὸς τοὺς ἐνέγκη Θεοῦ
τῶ αὐτῶ, τὰ αὐτῶ πρὸς
φῆρη αὐτῶ. καὶ ὡς
ἔστιν ὁ πρὸς τὴν αὐτῶ

ἐν τῷ ἡλίῳ σκιάς,
ἐλαμβάνουσιν αἰεὶ καὶ
ἐκείνῳ ἐπεκρίβωτον, ἡ-
γεῖται δὲ τὸ ἀνυπερβλή-
νῳ Θεῷ χρηστότητά τῃ
ἐκποιταίαις ὑπερβήσιν
ὑπὲρ τοῦ.

44. Ἀλλὰ πάντες
ἐκποιταίαις ὁ παῖς Θε-
οῦ τῷ διδόναι γὰρ λαμ-
βάνει, καὶ ἐν τῷ σκορ-
πῇ σωματῇ τῆ-
ς ἔχων ἐν τῇ ψυ-
χῇ σου, πλεσιόδωρε
ἐκπλησθῇ, διδόναι πᾶσι
ἐκπλησθῇ τοῖς αἰτήσι
ἐκ τῆς ἀπειροπαλα-
νίας γὰρ ἔξεις τὰς ὑπερ-
βλήσιν ἀμοιβὰς, ὅταν
ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς ἡμέ-
ρας ἀντιδοσῆς.

45. Νόμιμα τοῦ Θεοῦ
ἐκ βασιλείαν λαβόν,
ἐκποιταίαις αὐτὸν δι' ἑρ-
μηνείαν ἀγαθῶν ὅτι τὸ
ἐκπληρῶν δυναμίδων ἐγέ-
νηται, ἀλλ' ἡ τὸ ἐκπλη-
ρῶν δυνάμει. τὸ γὰρ
ἐκπληρῶν τῆς ἡμέρας
ἐκπληρῶν δυνάμεις ἀν-
τιδοσῆς ὅτι ὅταν
ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς ἡμέ-
ρας πηγῶν ἐκ-
ποίας.

suam in sole umbram
prævenientem semper
vel nimis properantem
ita insuperabilem Dei
bonitatem nulli bene-
factis homines exce-
dent.

44. Inexhaustæ sunt
beneficentiæ opes Nami
largiendo acquiruntur,
& dissipando colligun-
tur, Has tuo infinitas ani-
mo habens, munificen-
tissime Imperator, lar-
gire omnibus affatim
petentibus abs te. Infi-
niticuplas enim pro eis
habebis remunerationes,
quum tempus opera re-
munerandi venerit.

45. Nutu Dei reg-
num adeptus, imitare
eum bonis operibus :
quia inter eorum nu-
merum natus es, benefi-
cio qui afficere possunt,
non qui affici postulant.
paratæ enim rerum co-
piæ nullum impedimen-
tum esse potest, quo
minùs conferantur in-
pauperes beneficia.

46. Si

46. Sicut oculus in-
natus est corpori, ita
Imperator mundo ada-
ptatus est, à Deo datus
pro administratione eo-
rum quæ usui sunt.
Oportet igitur eum
omnibus hominibus
quasi propriis membris
prospicere, ut proficiant
in bonis, non malorum
offensaculo illidantur.

47. Turissimam ar-
bitrari salutis tuæ cu-
stodiam, nullâ quenkū
ex subditis afficere in-
juriâ; qui enim offendit
neminem, suspectum
habet neminem: quod
si nullâ quenkū affi-
cere injuriâ tutelam
conciliat, longè benefi-
ciis collatis magis id
præstabit: nam ut tute-
lam exhibet, ita chari-
tatem non prodit.

48. Esto subditis,
plurimissime Imperator,
& formidabilis ob excel-
lentiam potestatis, &
amabilis ob largitionem
beneficentiæ. Neque
formidinē contemnens,

46. Ὡς ὁ ὀφθαλμὸς ἐμπερικεσμένος τῷ σώματι, οὕτως ὁ βασιλεὺς προσαρμοσμένος τῷ κόσμῳ ἐν ἡμετέροις, ἀπὸ τοῦ Θεοῦ δεδομένος εἰς συν-
εργίαν τῇ συμφερόντων.
χρὴ ἔναι αὐτὸν, ὥς δικαιο-
ντων μελῶν ἕκαστῳ πάντων
ἀνθρώπων προσκοίτης,
ἵνα προσκόψωσιν ἐν
καλοῖς, καὶ μὴ προσ-
κόψωσιν ἐν κακοῖς.

47. Ἀσφαλεσιπῶς
ἡγεῖται τῆς σωτηρίας τοῦ
φυλακίου, τὸ μηδὲν
τὸ πῖνα τῷ ὑποκόον
ἀδικεῖν. ὁ γὰρ πῖνα μὴ
ἀδικῶν, ἔχῃ ὑποφωτισ-
τῆς πῖνα· εἰ δὲ τὸ μηδὲν
ἀδικεῖν ἀσφάλεια ἐν
ξενίᾳ, τὸ εὐεργετῆται
πολλῶν πλείον. τὸ ἀ-
σφαλές γὰρ δίδωσι, καὶ τὸ
προσφιλέες ἐν προσφι-
λέσι.

48. Γίγνεται τοῖς ὑπο-
κόοις, εὐσεβέστατε βα-
σιλεῦ, καὶ φοβερός, διὰ
τὴν ὑποφωτιστῆς τῆς ἐξου-
σίας· καὶ ποθεινός, διὰ
τὴν παροχὴν τῆς εὐ-
ποιίας. Μὴτε τῷ φόβῳ
καταφρονῶν, διὰ τὴν
ποῖν.

ἴδον, μήτε τῷ πόθῳ
παρμελῶν, διὰ τὸ φό-
βον, ἀλλὰ τὸ ἡμερον
ἔχον ἀκαταφρόνητον,
τὸ εὐκαταφρόνητον
ἔχον ἀνήμερον.

49. Ἀ τοῖς ὑπὸ χόοις
τοῦ μωθῆ πῖς διὰ τῷ
λόγων, τῶν τα προλα-
βῶν ὑπεδείξας διὰ τῷ
ἱερῶν, ἵνα τοῖς λόγοις,
ὡς πείθεις, καὶ χειρὸς
παραχωρίζεῃς εἰς,
ἵνα τὸ εὐδοκίμον ἀπο-
μαρῇ σε τὸ κράτος, καὶ
λόγων προκληκῶς, καὶ
προβίαν λογικῶς.

50. Πλέον ἀγάπα,
Βεσιλευθγαλινώατε,
τὸ λαμβάνειν παρὰ
τῷ χάριτας ἱκετιδόν-
τες, ὑπὲρ τοῦ συνεδέ-
σθαι δωρεάς σοι προσ-
φέρειν. τοῖς μὲν γὰρ ὁ-
μιλήτης ἀμοιβῆς καὶ δι-
ασμα· οἱ δὲ σοι τὸν
Θεὸν ὀφειλέτω ποιῆσι
τὸν οἰκειόμενον τὰ εἰς
αὐτὰς γινόμενα, καὶ
ἀμειβόμενον ἀγαθαῖς
ἀποδοῖσι τὸν φιλόδο-
ντα.

propter amorem; nec
item amorem negligens
propter formidinem sed
tam mansuetudinē prae-
te ferens haud asperna-
bilem, quā aspernabi-
li severitate castigans.

49. Quae subditis
verbo quasi lege prae scri-
bas, haec tu praeveniens
re ipsā praeiitisti, ut
verbis, quibus persuades,
integra quoque, vltia adfli-
puletur sic enim com-
mendabile tuum affe-
rabis imperium, si &
ratiocineris non sine o-
pere, & opereris non sine
ratione.

50. Eos plus ama,
serenissime Imperator,
accipere abs te beneficia
qui supplicantes, quā
tibi contendunt offerre
munera. His enim
debitor referendi gratiā
efficeris: illi verò
Deum dant tibi vadem,
vendicantem sibi, petiti-
verēq; ad se putantem,
quaecunque erga suppli-
ces contuleris, & remu-
am

am, quàm perhumanam intentionem.

51. Solis profectò partes sunt, illustrare radiis orbem. Principis verò virtus est, egenorum misereri. Porro, illo clarior est Imperator, qui pius est. Ille namq; cedit succedenti nocti: hic autè rapacitati pravorum non concedit indulgèntie quicquam, sed lumine veritatis iniquitatis occulta coarguit.

52. Priores quidem te Imperatores principatus adornavit: tu verò eum, præstantissime, illustriorem reddidisti: mansuetudine temperans diluènsque potestatis fastum, bonitatèque vincens advenientium te formidinem. Quapropter tuæ serenitatis portum subeunt omnes qui misericordiâ indigent, fluctibusq; paupertatis liberati, gratiarum actores hymnos ad te missitant.

οὐ καὶ φιλήνθρωπον το σκόπον.

51. Ἡλίου μὲν ἔργον ὄντι, τὸ χαλαράμνηταις ἀκτῖσι πᾶσι κλίνει. ἀνακτὶ δὲ ἡ ἀρετὴ, τὸ ἐλεῖν τοῖς δεομένοις. καὶ κείνῳ δὲ φανώτερος ἡ εὐπειθὴς βασιλεύς. ὁ μὲν γὰρ ὑποχωρεῖ τῇ διαδοχῇ τῆς νυκτός. ὁ δὲ παρὰ χωρὴν τῇ σωτηρίᾳ τῶν κακῶν, ἀλλὰ πρὸς φωτὶ τῆς ἀληθείας ὁξυέλεγχος τὸ κρυπτὰ τῆς ἀδικίας.

52. Τῶν μὲν πρὶν τοῦ βασιλεῖς καὶ ἀρχῶν κατεκόσμησε· σὺ δὲ ταῦτα, κρείττε, παιδροτέρας ἐποίησας, ἡμετέρας κεινῶν τῆς ἔξουσίας τῶν ὄγκων, καὶ χρηστότητι νικῶν τῶν σεβειόντων σοι τὸ φόβον· ὃθεν τῶν λιμῶν τῆς σῆς χαλῶσθαι πάντες σεβόμενοι μῶσιν οἱ ἐλεος δεόμενοι, καὶ τῶν κυμάτων τῆς πνίγας ἀπαλλαγθῆναι εὐχαριστεῖς ὑμῶν σοι ἀναπέμπουσιν.

33. Ὅσον τῇ δυνάμει πάντων ὑποτασσέσθαι, τοῦτον καὶ τοῖς ὑποφλαμπέουσιν ἀναλογεῖσθαι. πρὸς μεγέθει δὲ δυνάμει πλεονάζουσαν ἐργασίαν καλῶν ἀπαιτεῖται ἀποδοχὴς. ἵνα τοῖς παρὰ Θεοῦ ἀναγενομένοις, μὴ οὐκ ἀντιλήτης βασιλείας, κλησώμεθα καὶ τὸ πᾶν μακρῶς τῇ πηνήτων ποιήσας.

34. Σκέπτου, ὅτιν ἀντιλήτης ἀθέλεις, ἀπορριπτῆς ἐμφορέας ἀθέμις. οὐδὲν ἔστιν ὅτι τῆς γλώττης τῆς παρὰ, καὶ μέγιστον τῆς παρὰ τοῖς ἀμελεῦσι τῶν ἡμῶν. εἰ δὲ τῇ λογισμὸν ὡς οὐκ ἐπιτελεῖς ὁπτισησεις, τὸ παναρμόνιον ἀρετῆς ἀνακρέσει.

35. Ὁξὺν μὲν εἶναι δεῖ πάντῃ ἀναγενομένῃ, καὶ μάλιστα οὐκ

33. Quantum potestate cæteris antecellis, tantum factis etiam emicare ante alios enitere. Persuasissimum enim habet, eam abs te postulari honestorum operationem, quæ magnitudinis virium proportionem respondeat. Ut igitur à Deo quasi per præconem victor declareris, coronam invicti imperii tui capiti imponas, coronam etiam ex promerendis pauperibus acquirito.

34. Contemplator, priusquam mandes, quæ fieri velis: sic fiet ut semper prudenter jubeas quæ fas est. Lubricum enim est instrumentum linguae, maximumque affert negligentibus periculum, quod si plimum intellectum veluti musicam illi præfeceris, omnibus harmonizæ numeris concinnatum virtutis modulabitur melos.

35. Acutum quidem esse oportet omnem principem, quum in aliis, cum

tum vel maximè in
afferendo de rebus diffi-
cillimis iudicio : lentum
autem ad irascendum
se præstare. Et quoniam
omnimoda iræ absentia
aspernabilis est, & iras-
catur mediocriter &
non irascatur ; illud ,
ut pravorum impetum
comprimat : hoc, ut
propensiones bonorum
pervestiget.

56. In exquisita tui
cordis cura diligenter
perspicito conversanti-
um tecum mores, ut
pernoscas ad amissum,
& quos charitas te cole-
re compellit, & qui tibi
per fraudem adulan-
tur : plerique enim
benevolentiam simulantes,
magno credentibus
detrimento sunt.

57. Sermonem cum
audis juvare valentem,
nè auribus eum modò,
verum opere etiam exci-
plo : sic enim Impera-
toris exornatur decora-
tùrque dominium, cum
vel ex se considerat quæ

ταῖς κρίσεσι τῶν θυγατέρων, ἢ τῶν
παιδῶν, βροχῶν, ἢ τῶν
ἡλίων εἰς ὅρατον. ἀλλ'
ὅτι δεικνύσθαι. ἐπειδὴ
τὸ πάντη ἀόρατον ἢ ἀ-
εὐκαταφρόνητον, ἢ
θυμῶν μετεώρην, ἢ
θυμῶν τὸ μέγιστον, ἢ
ἢ φανῶν ταῖς ὁρατοῖς
ἀναστέλλει τὸ ἢ, ἢ
ταῖς ἀφορμαῖς ἢ χρο-
νῶν ἀνιχνεύει.

56. Ἐν ταῖς ἀκρίβειαις
τῆ καρδίας σου βελού-
ειν, ὅτι μελὶς καὶ ἢ ἐχ-
νοῖαι ἢ στυγόντων
τοὺς τρέφεις, ἵνα γ-
νόσχης ἀκρίβειαν καὶ
ἐν ἀγάπῃ. διεραπύ-
τας, καὶ τοὺς ἐν ἀπεί-
κολλοῦντας. πολλοί
γὰρ εὐροῖν ὑποκρινόμε-
νοι, μεγάλαν τοὺς πει-
όντας καὶ ἀβλαβήν.

57. Λόγον ἀκούων
ὠφελῆσαι θυγατέρας
μὴ μόνον ἀκοῇ τῆς
ἀλλὰ καὶ πράξει δια-
χε. Οὕτω γὰρ τὸ
βασιλείας ἀγατίζ-
κατ', ὅτι ἢ πρ-
ἐαυτῶ ταῖς θυγατέρας
οἱ

ἢ παρ' ἄλλου εὐρε-
ται μηδαμῶς παρο-
ντος. ἀλλὰ μανθάνει καὶ
ἐκ τῆς πενιχρώσεως, ὅτι το-
σοῦτον ἦ ἀνυπόφορότης.

38. Ἀκρόπολις. μὲν
ἐκ τῆς ἀκρόπολιν τοῖς τοῖς χρισ-
τιανοῖς ἐκ τῆς ἀκρόπολιν τοῖς
πολιτοῖς ἐκ τῆς ἀκρόπολιν
πολεμίων· ἢ ἐκ
τῆς βασιλείας ὑ-
ποῦ ἐλεημοσυνίας τε-
τηρησμένη, καὶ οὐκ
ἐκ τῆς ἀκρόπολιν τοῖς
πολεμίων· ἢ ἐκ
τῆς βασιλείας ὑ-
ποῦ ἐλεημοσυνίας τε-
τηρησμένη, καὶ οὐκ

39. Χρηταὶ θεοφίως
τῇ χάτι βασιλείᾳ, ἵνα
καίμας σοι γῆν) τῆς
ἐν ὁδοῦ. οἱ γὰρ
πάντες καλῶς διοι-
κῶντες, καὶ πάντες καὶ
ἐκ τῆς ἀξίᾳ. πάν-
τες ὁδοῦ καλῶς,
οἱ περικλόν τοῖς ἀρχο-
μένοις ἐπιδεικνύοντες
τὸν, καὶ ἀρχὸν παρ'
ἐκ τῆς ἀντιλαμβάνον-
τος φόβον ἀπειλαῖς μὲν
καὶ πείσῃσι καὶ οὐκ
ἐκ τῆς ἀντιλαμβάνον-
τος φόβον ἀπειλαῖς μὲν

decent, vel ab alio re-
perta non despicit : sed
tum discit sine verecun-
dia, tum exequitur sine
cunctatione.

38. A. x quidem in-
depopulabilibus muris
munita contemnit obse-
dentes se hostes : Pium
autem vestrum imperi-
um cum & liberalitate
erga miseros veluti mu-
ro cinctum, & piecum
turribus corroboratum
sit, invictum nulli que
hostium telis pervium
sit, preclara & celebria
contra eos erigens tro-
phæa.

39. Utere ut oportet
regno hoc inferiore, ut
scala tibi fiat superioris
claritatis. Qui enim
hanc rectè gubernant,
illà quoque postmodum
digni censentur : hanc
autem rectè gubernant,
qui paternam subditis
ostendunt charitatem &
principi debitum ab ip-
si recipiunt timorem.
Itaque minis quidem
victa compescunt : sup-
plicii

plicii autē sensum ipsius
neutiquam insilient.

60. Vestimentum non
veterascens est benefi-
centiæ amictus, & in-
corrupta stola est chari-
tas erga pauperes. Eum
igitur oportet, qui pie
regnare vult, talium in-
dumentorum pulchritu-
dinē animam exornare.
Amoris enim in egenos
qui indutus est purpu-
ram, coelestis quoque
regni compos efficitur.

61. Sceptrum impe-
rii cū a Deo suscepe-
ris, cogitato quibusnam
modis placebis ei qui id
tibi dedit : quōque om-
nibus hominibus ab eo
sis praelatus, magis om-
nibus eum honestate fe-
licita. Porro, id ipse ho-
nestamentum arbitra-
tur maximum, si quasi
te ipsum factos a se tue-
aris, atque ut debiti ex-
olutionem, benefaciendi
munus adimpleas.

62. Recurrere ad su-
pernum auxilium cū
homoquivis debet salu-

Αὐτῶν αὐτῶν
προσέγγιστες.

60. Ἰμάτιον ἐν
λαμπρόν ἐστι τὸ πῆ-
ποιτῶν παύλατον,
ἀδιάφθορον σολὴ
τοῦ πίνης τοῦ
γῆ. Δεῖ ὅν τὸ βα-
μνον ἐν πῶς βα-
λάειν, τοῖς τοῖς ἐν
μασ τὸ ψυχῶν κα-
λωπίζεν. Φιλοπῶ-
γὸ ἐμφοισμὸς τὸ
φύραν, καὶ ἐρατὴς βα-
λῶας κατὰ ξιῶν.

61. Σκήπτρον βα-
σλείας παρὰ Θεοῦ
ξάμω, σκῆπτρον
ἀρέσει, τὸ ταύτῳ
δεδωκότι, καὶ ὡς πῶ-
των ἀνθρώπων ἐν
αὐτῷ περιποιηθεῖς, καὶ
ὅν πάντων ἐπείγει
τα μεράρεν αὐτόν. τὸ
τὸ γέρας ἡγεῖται μέγιστον
ἀνὴρ ὡς αὐτόν τοῦ
αὐτῷ διαπλαθέντος
ρῆς, καὶ ὡς χεῖρον
ταβολῶν τὰς ἐν πο-
πληροῖς.

62. Τρέχειν μὲν
τὸ ἀνὴρ βωήθειαν
ἀνθρώπου ὁρῆσαι,

βασιλεως γλιχομεν Θ,
 βασιλεως δ' περ παν
 αν, ως μεριμνων υπε
 ρ των. υπο τη Θε
 ου φυλαττομεν Θ, η
 του πολεμιους χαλαρω
 ζει θηναίως, η του
 ειμους κατασφαλίζει θ
 παιδαιως.

63. Ὁ μὲν Θεὸς ὑ-
μῶν δέειται, ὁ Βασι-
λεὺς ὁ μόνος Θεὸς. μι-
αίνω τὸν ὑψένδους
ἀνέμω, καὶ διαψιλοῦ-
μαι αἰσῶσι τὸν ἔλεον,
καὶ ἀκρεβολουμένω
καὶ τοῦ σὺς οἰκέτας.
καὶ πᾶσι παρέχων.
καὶ πρὸς τὸ ζῶν αἰτή-
ται. πολλὸν καὶ χρῆσθ' ὅτι
καὶ διὰ τοῦ ἀξίους
καὶ τοῦ ἀναξίους.
καὶ τοῦ ἀξίους ἀποστρέφει
καὶ τοῦ ἀναξίους.

64. Συγγνώμην αἰ-
νῶσθε αἱ ἁμαρτίας, καὶ αὐτοὺς
οἵτις ὡς πλεονέκτη-
ται ἀφέντες, καὶ τῇ
ἐκείνων ὁμοδύλῳ ἡ-

tem qui expetat, tum
ante omnes Imperator:
utpote qui pro omnibus
sollicitus est, quum e-
nim à Deo custoditur,
tam hostes gens tota
manu debellat, quàm
suos sedulo communit.

63. Deus nullâ re indiget, Imperator solo Deo. Imitare igitur nullius indignum, petentibusque fac uberem misericordiae copiam, non exactâ & ad vivum resecante rem ratione impensarum tuarum erga famulatum utens: sed omnium de sustinenda vita petitionibus satisfaciens. Longè enim satius est merito dignorum etiam indignis misereri, quàm indignorum vitio dignos iis defraudare quæ merentur.

64. Veniam cum delictorum tuorum petas, ipse quoq; te offendentibus ignosce, quoniam remissione retribuitur remissio, nostræq; cum conservis nostris reconciliationi

cillationi, Del amicitia & familiaritas.

65. Qui inculpabiliter principem agere studet, cum notas cavere debet quæ forinsecus inuruntur, tum seipsum ante alios verecundari, ut & aperte delinquere abstinere propter alios, & a seipso cohibeatur quo minus privata seorsum flagitia committat. Si enim ex subditis sunt qui reverentiâ digni habentur, multo magis eâ dignus Imperator efficitur.

66. Privati vitium esse assero, patrare prava supplicioque digna: principis verò culpam, non facere quæ honesta sunt, salutemque parant: neque enim malorum abstinencia justificat potentem, sed bonorum editio coronat eundem. Nè igitur malitiâ duntaxat abstinere cogitet, sed justitiam etiam capeffere contendat.

ἡβὴ κατὰ λαγῶν, 67
 πρὸς Θεὸν φιλία
 οἰκείωσις.

65. Δεῖ δὲ τὸ ἀμωμῶς ἀναστέιν ἐσπεύδειν ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλείᾳ φυλάττειν, καὶ ἐαυτὸν πρὸς τοὺς ἄλλους ἐν ταπεινότητι καί τῃ φανερῷ αἰμωμῇ κεννῶν δι' ἐκείνους ἀπειχεσθῆναι καὶ τῷ κατὰ ἰδίαν πλεονεξίᾳ μελεῖν ὑπὸ ἐαυτοῦ κατελύναι. εἰ γὰρ οἱ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος ἀξιοὶ φαίνονται πολλῶν πλέον ὁ Βασιλεὺς ἀξιότατος ταύτης γινέσθαι.

66. Ἰδιώτης ἡβὴ κακίαν, φημι τὸ πρὸς τὴν ψαῦλα καὶ κολάσασθαι ὡς ἀξία· ὁρχοίτας πονηρίαν, τὸ μὴ ποιῆσαι καλὰ καὶ σπουδαῖα πρὸς τὸν Θεόν· καὶ γὰρ ἡ κακὴ ἀπερχομένη δικαιοσύνη κρατῶντα, ἀλλ' ἡ καλὴν παρέρχεται σεφάρων τοῦ τοῦτον. μὴ μόνον τοῖς πονηρίαις ἀποχερῶς λογίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης ἀντιπρὸς τὸν Θεὸν ἀποδοξάζεσθαι.

67. Ἀξιοφιλία

καρδίας τὴν ἐπαρ-
 γν. εἰ γὰρ καὶ γέγονεν
 ἔρχων ἐπὶ γῆς, μὴ
 ὑποείτω ὁ πάρχων ἐκ
 γῆς, ἀπὸ χόδου ἐπὶ
 ῥόνον ἀναβαίνων, καὶ
 αὐτὸν μὲν ῥόνον
 ἀναβαίνων.

72. Σκέδαζε δια-
 πύς, ἀήτλητε βασι-
 λεύ, καὶ ὡς οἱ τὰς
 ἱμάδας ἀναβαίνειν
 ἑλκύνουσι, ἐπὶ τὸν
 αὐτὴν τῆς ἐπὶ τὰ
 πορθεῖς, τὸν ἀντὶ τῆς
 ἐφίκαν) βαθ-
 ῖον, ἔτω καὶ αὐτὸς
 ἡμεῖς καλὰν ἀνα-
 στας, ὅπως ἀντὶ τῆς
 βασιλείας ἀπο-
 σπείας ἡν σοὶ παρέ-
 χετο μετὰ τῆς
 ζύγης, ὁ βασιλεὺς
 βασιλοῦντων, καὶ
 βασιλομένων, εἰς
 αἰῶνας, ἀμήν.

nem. Nam eisi factus
 est princeps in terra, ne
 tamen ignoret sese or-
 tum ex terra, quum ex
 pulvere ad solium con-
 scendere, atque in pul-
 verem tandem descen-
 dere posset.

72. Studeto semper,
 invidissime Imperator,
 & sicuti scalas qui scan-
 dere incipiunt, non
 prius desistunt ad supe-
 riora ferri, quàm ad
 supremum perveniunt
 gradum: ita tu quoque
 jugiter honestorum as-
 censum continuato. Slo
 fiet ut cœlestis quoque
 regni fructum aliquan-
 do percipias: quod
 utinam & tibi tribuat &
 conjugi Christus, rex
 omnium, & qui regnant,
 & qui regno subjiciun-
 tur. in secula,

ΕΚ ΤΟΥ ΔΙΟΤΟΓΕΝΟΥΣ ΠΥ

θαγορείου, ἐν τῷ περὶ τῆς βα-
σιλείας.

EX DIOTOGENE PY

thagoreo in lib. de
Regno.

R Ex ille fuerit ,
qui iustissimus
est: iustissimus
autem qui maximè le-
gitimus. Nam citra
iusticiam nullus rex esse
poterit : neque iustitia
citra legem. Iustum e-
nim per legem iustum
est. Lex autem effici-
ens est causa iusti. Por-
rò, rex aut est lex viva,
aut legitimus princeps,
Idcircoque iustissimus &
maximè legitimus. Sunt
autem officia regis tria,
imperare , iudicare ,
deos colere : imperare
rectè poterit , si bel-
lum gerere ritè sci-
at. Iudicandi & au-
diendi subditos omnes
peritus erit , si iuris

B Ασιλευς ὁ δὲ δικαιοτάτος
δικαιοτάτος ὁ νομιμώτατος
ὁ νομιμώτατος ὁ δὲ δικαιοσύνης
μὴν γὰρ δικαιοσύνης
ἔδειξεν ἂν εἴη βασιλεύς
ἂν δὲ ἢ νόμῳ, δικαιοσύνη
συνία. τὸ μὴ γὰρ δικαιοσύνη
ον , νόμῳ ἐκπύ. ὁ δὲ πῶ
γνώμῃ αἰπῇ
δικαίῳ ὁ ἢ βασιλεύς
ἤτοι νόμος ἐμφυχέας
π. ἢ νόμῳ ἀρχῇ
διὰ πῶτ' ἐν δικαιοσύνη
τατος ὁ νομιμώτατος
ἔργα ἢ βασιλέως τρία
τότε στρατηγεῖν, ὁ δὲ ἀπολύν,
καταπολεῖν, ὁ δὲ στρατηγεῖν
ἐν θεῷ. στρατηγεῖν ὁ δὲ
ὧν καλῶς διδάσκει
πολεμεῖν καλῶν
σαδεῖς. δικαιοσύνη
ὁ δὲ διακείν πάντων

& imperium connecti:
nec minus unumquemq,
singillatim; ut etiam
particularia eidem har-
monix & imperio ap-
e respondeant. Præterea
regis est, bene afficere
ac demereri subditos,
Idque non præter justi-
tiam & legem. Tertium
verò, cultus divinus
inquam, omnino regix
dignitatis est. Quippe
debet ut optimum ab
optimo, summū à sum-
mo colatur. Siquidem
inter præstantissima
naturæ, Deus excellit,
terrenis autem & ho-
minibus rex antecellit.
Nempe ut Deus ad
mundum, ita se rex ad
civitatem habet: & ut
civitas ad mundum, ita
se rex ad Deum. Civitas
enim ex multis diversis-
que concinnata, mundi
structuram & harmoniā
imitatur: rex autem im-
perium gerens nulli ob-
noxium, & lex viva ex-
sistens, Dei figuram inter
homines representat.

καὶ τὰ κατὰ μέρος τὰν αὐ-
τῶν ἀρμονίαν συναρμ-
ζῶν. ἔπ' οὖν ἐν τῇ
ποιεῖν εὖ καὶ εὐεργε-
τῶς ὑποτέλλασθαι τοῖς
βασιλεὺς ἐν τῷ ταύτῳ
ὅτι ἀνὰ δικαιοσύνας
νόμῳ. τό γε μὰν τέτυκ-
λέω ὅτι τὸ δευτερεύον
τῶς θεῶς, βασιλεὺς
ἀντιτίθει. δεῖ γὰρ
αἰεὶ εὖ ὑποτῆναι αἰεὶ
πᾶσι, καὶ τὸ ἀγα-
θὸν ὑποτῆναι ἀγαθῶν
οἱ θεοὶ. καὶ μὴ ἐν φόνῳ
πρωτοτύπων αἰεὶ
θεῶς, τῷ δὲ θεῷ καὶ
καὶ τῶς ἀνθρώποις,
βασιλεὺς. ἔχει ὅτι καὶ
θεῶς ποτὶ κόσμον,
βασιλεὺς ποτὶ πόλιν.
ὡς πόλις ποτὶ κόσμον,
βασιλεὺς ποτὶ θεόν.
μὴ γὰρ πόλις, ἐν πολ-
λῶν καὶ διαφερόντων
συναρμοδιῶν, κόσμον
συντάξιν καὶ ἀρμονίαν
μιμνήσκει. ὁ δὲ βασι-
λεὺς ἀρχὴν ἔχων ἀν-
τιδύναμιον, καὶ αὐτὸς ἀν-
νόμος ἐμψυχός, διὸ
ἐν ἀνθρώποις παρεχ-
μένηται.

11

E 4

rum. Nam ista etiam
vulgaribus hominum,
b. u. is animantiū & ty-
rannis communia sunt:
Illud verò solis bonis vi-
ris peculiare est. Itaque
rex qui circa voluptates
temperans, liberalis cir-
ca pecunias, prudensque
& gravis in imperio fue-
rit, ille reverà rex erit.
Cæterum & plebs ean-
dem rationē habet circa
vitia & virtutes quam
unius hominis animæ
partes. Studium enim
plus habendi, in princi-
pe animæ parte contin-
git: nam cupiditas est
rationalis. Ambitio au-
tem, & immanitas par-
tem animosā afficiunt:
quippe ista pars animæ
fervorē ac robur habet.
Cupiditas autem volu-
ptatum, partem invadit
concupiscentem, utpote
effluviaria, ac mollio-
rē. Injustitia verò cum
summū sit vitium, idq;
compositū, totam ani-
mā. ἡ δὲ γὰρ ἀδικία τελειωτάτη κακία, καὶ
συνδεδεμένη ἐστὶν, ὥστε ὅστις βασιλεύς,

ὅτων. ὁ μὲν γάρ π καί-
νόν ἐν π καὶ τὴν ψυχῇ
ὅς τὸ κοινὸν καὶ τὴν ἀλ-
γὼν ζώων, καὶ τὴν πρὸς
γῶν. ὁ δὲ μόνον ἰδίαν
τὴν ἀγαθῶν ἀνδράπων.
ὥστε ὅστις βασιλεύς,
σώφρων μὲν ἐν π καὶ
τὰς ἡδονὰς, * κοινω-
κός [* ἴσ κοινω-
πικός] ὅς τὴν τὰ χη-
ματα, φρόνιμος ὅς καὶ
δείνός τὴν ἀρχήν,
ὅς κ' εἴη κατὰ τὴν ἀ-
λάθειαν βασιλεύς. ἔχει
ὅς καὶ ὁ δῆμος τὴν μέρει
τὰς τῶ ἀνδράπων ψυ-
χῆς τὰν ἀναλογίαν
ταύτην ὅτι ἀγαθῶν καὶ
τὴν κακῶν. ἡ μὲν γὰρ πλε-
ονεκσία γίνεσθαι τὴν
ἀγέμενον μέρεος τῆς
ψυχῆς, λογικῆς γὰρ
ὁπιδυμία. ἡ δὲ φιλοπ-
μία καὶ θνητότας, τὴν
θυμοειδὲς τῶ π γὰρ ζῆλον
καὶ θυμωμικὸν μέρ-
τὰς ψυχῆς. ἡ δὲ φιλο-
δονία, τὴν τὸ ὁπιδυ-
μαπχόν. τῶ π γὰρ θῆλον
καὶ ὁπιδυ μέρεος τῆς ψυ-
χῆς. ἡ δὲ γὰρ ἀδικία τελειωτάτη κακία, καὶ
συνδεδεμένη ἐστὶν, ὥστε ὅστις βασιλεύς,

ὅτων
ἐνομι-
μοῦται
δικαιο-
σύνην
κατα-
δίω-
κῶν
τὴν ἀ-
μμο-
φείλει
πρὸς
γὰρ δε-
ξιάς
ὅτι
ὡς
πολι-
τεία
ὅς
φαίν-
εσθαι
ἐν τῇ
πρα-
γμάτων,
συν-
εχῶν
τῶ
τῆς
χρη-
στίας,
ἐν τῇ
ἐν τῇ
καὶ ἐν

ὅθεν εἰς λύραν καὶ πόλιν
 ὀνομαζόμενῃ δέῃ συναρ-
 μώσας βασιλέα, ὅρον
 διχαστάριον, καὶ νόμω
 παῖξιν ἐν αὐτῷ ᾠθεῖτον
 κατασησόμενον, εἰδὼτα
 εἰδὼτα πῶ πλάττειν, ὡ
 εἰδὼτα ὁ θεὸς αὐτῷ
 τὴν ἀρεμονίαν, ἃ συναρ-
 μωγὰ περὶ αὐτὸν ὁ-
 ρεῖται συναρμωσάμενον.
 περὶ ὃ τοῖς ἀρεστέροις
 τοῖς δέῃ καὶ δέπας καὶ ἑ-
 ξίας ὅτι ᾠθεῖται ὅτι τὰ
 ἄλλα τὸν βασιλέα
 πολιτικῶς αὐτὸν πλάτ-
 τει καὶ περιστάσει
 αὐτοῦ, ὅπως μὴ τε τραχὺς
 φαίνηται τοῖς πλάττειν,
 μὴ τ' ἐυκαταφρόνους
 εἶναι καὶ ἀδύς καὶ ἀμφι-
 γραφίς τῶν δέῃ ὃ τὰ
 ἄλλα, αὐτὸν ᾠθεῖτον μὴ
 στυγνὸς ἦ, καὶ ἐκ τῶν ἰδεῖν,
 καὶ ἐκ τῶν ἀκῶσαι, καὶ ἐκ
 τῶν ἀξίως ὅτι φαίνεται
 τῶν ἀρχῶν δέῃ τερον ὃ
 ἄλλος καὶ ἐκ τῶν ἐν ἰδέ-
 ξιος, καὶ ἐκ τῶν πεπ-
 λυμένους καὶ ἐκ τῶν ἐν-
 ἡργίας τεῖν ὃ δεινὰς
 καὶ ἐκ τῶν μισοπονείας
 καὶ ἐκ τῶν κολασίαι, καὶ

mam infestat. Quocir-
 ca instar lyrae reipub-
 licam bene gubernan-
 dam concinnare debet
 rex, ubi prius in seipso
 iustissimum terminum,
 & legis ordinem consti-
 tuerit : sciens quod po-
 puli concinnitas, cuius
 imperium Deus ei com-
 misit, ad ipsum accom-
 modanda sit. Cæterum
 in concionibus oportet
 bonum regem disposi-
 tiones ac habitus de-
 centes constituere, civi-
 liter seipsum ac nego-
 tiorum gerendo : ita ut
 neque asper videatur
 plebi, neque contemp-
 tu dignus, sed suavis & fa-
 cilis. Consequetur au-
 tem hæc, si primum
 quidem fuerit verendus
 tum aspectu, tum auditi-
 u, & dignum se gessit
 imperio : deinde benignus
 colloquio, vultu, &
 conferendis beneficiis.
 Tertiò, gravis & metu-
 endus, dum odio prose-
 quitur improbos, & in
 eos animadvertit, & om-

ἀνθρώπων παθῶν, ab humanis affectibus,
 καὶ ὑπερφύζοντα τῶν θε- & propius ad deos acce-
 ῶν, ἢ δὲ ὑπερφανίαν, dat, non superbiā, sed
 καὶ διὰ μετριοφροσύ- animi virtutisque invi-
 νης, καὶ μέγας ἀρετὰς ctā magnitudine motus,
 αὐτοῦ βλαβερὸν τοιαύτην Quamobrem talis pro-
 αὐτῷ ὁτι βέβαιαν καὶ curationis ac Imperii
 σπουδαίαν ἀμφοτέρω- dignitatem concillet fi-
 μενον, καὶ κατὰ τὸν ὅ- bi intuitu, atiocinando,
 καὶ κατὰ τὸν λογισμὸν, καὶ cogitando, moribus in-
 κατὰ τὸ ἐνδυμνάμα, καὶ genii, actionibus, deni-
 κατὰ τὸ ἄδρος, καὶ ψυχῆς, que motu gestuque cor-
 κατὰ τὰς πράξεις, καὶ κα- poris: ita ut qui ejus
 τὰν νίκασι, καὶ κατὰ τὴν virtutes respiciunt, reve-
 δέξιν τῷ σώματι ὥστε rentiā, & temperantiā,
 τὸς * πολ' αὐτὰς [* f. habituque decoro miri-
 καὶ αὐτὸν τὸς πλεόντων ficē affecti, ipsum imi-
 καὶ ἡσυχίας.] καὶ ὡς αὐτὸν tentur. Non minus enim
 καὶ ταπεινοφροσύνης, κα- quā tibi & concensus
 ταπεινοφροσύνης αἰδοῖ, boni regis intuitus ani-
 καὶ σπουδαίως τε, καὶ δι- mos subditorū ad se con-
 αἰδέσθαι τε καὶ τὰν ὁτι- vertere debet. Sed de re-
 βέβαιαν. ἢ γὰρ μέγαν ἀ- verentia satis: nunc ad-
 λῶ καὶ ἀρμονίαν, τῷ ἀ- monendus est rex de
 γαστῶ βασιλέως πολὺ ἀ- benignitate. Benignus e-
 γαστῶ ὁρεῖται πρέπειν nim futurus est quiv's
 τὰς ψυχὰς τ' πολ' αὐ- rex, in universū qui idem,
 τὰς, [*] πολ' αὐτὴν] καὶ si justus, æquus, faciliq;
 καὶ καὶ μὴ σέμνεται, ad ignoscendum sit. Est
 αἰὲς εἰρήνην καὶ δὲ namq; justitia, commu-
 χρηστότητος καὶ ὑποταξέως. περὶ αὐτοῦ. καὶ αὐτὸς γὰρ
 ἔσται πᾶς βασιλεὺς, τὸ μὲν καὶ δόλῳ, δὲ καὶ ὁρῶν
 καὶ ὁπλίσας καὶ ἐυγνώμων, ἐπὶ γὰρ αὐτῷ δὲ δικαιοσύνης
 pio

nlo continens & in u-
num colligens : & solus
hic animi habitus proxi-
mis se accommodat.
Eadem certe ratio est
rhythmī ad motum, &
harmoniz ad vocem,
quæ justitiæ ad com-
munionem. Nam com-
mune bonum est tum
impetantium, tum sub-
ditorum: siquidem con-
ciliat civilem communi-
onem. Cæterum æqui-
tas, & promptitudo ad
ignoscendum, comites
quædam sunt justitiæ.
* *Inclusa* Illa * præscri-
parentibus *in h l ad* p i præcenæ du-
sensum *conferunt* ritate emol-
lit : hæc delin-
quentibus aliquatenus
veniam indulget. Ad
hæc oportet bonū regē
in necessitate libenter
succurrere, gratūmque
esse. Succurrendum qui-
dem non uno modo, sed
quomodocunque fieri
poterit. Gratia verò re-
ferenda, non habito re-
spectu ad pretii magni-
tudinē, sed ad ingenii

κοινωνία συνέκλιχθ' ὡς
συνακλίχθαι, καὶ μόνα γ'
ὧν πρὸς τὸν πλατύνει
τοιαῦτα διαθέσεις ἀρμω-
σαι τὰς ψυχὰς· ὃν λόγον
παρέχει ῥυθμὸς ποτὶ
κίνασιν, καὶ ἀρμονία πρὸς
φωνὰν, τῆτον ἔχει τ'
λόγον δικαιοσύνης ποτὶ
κοινωνίαν· κοινὸν γὰρ ἀ-
γαθὸν ἐν τῇ καὶ ἀρχόντων
καὶ ἀρχομένων, εἴη δὲ
συναρμωστικὰ ἐν τῇ κοι-
νωνίας πολιτικῆς. αὐτὸ δὲ
ὁπείκη, καὶ εὐνομα-
σύα, παρέδρουί τις
ἐστὶ τὰς δικαιοσύνας. αὐ-
τὸ μὲν (τὸ ὁπικηὲς αὐτῇ) τὸ
ἀπτόμοιον τῆς βλάβης
μὴ δαίνοισα· αὐτὸ δὲ τῆς
ὁπὶ πρὸς ἀμπλακίσκου-
σι, συγγώμας ἀπομει-
ζουσα· δεῖ γὰρ τὴν ἀγαθὸν
βασίλειαν * μαθηματικὸν
[* μάλιν βοηθητικὸν]
τε ἡμῶν τῶν θεωμένων, καὶ
εὐχάριστον δεῖ. βοηθήσαν
γὰρ μὴ καθ' ἑαυτὴν ποιήσα-
ντος τρόπον, ἀλλ' ὅπως
αὐτὴν δυνατὸν ἦ. εὐχά-
ριστον δ' εἶναι δεῖ, μὴ
ποτὶ δὲ μέγεθος ἀπεβλέ-
ποντα τῆς τιμῆς, ἀλλὰ
ποτὶ δὲ

ποτὶ δὲ
θεαίρ
τες. αὐ-
ποτὶ
πρὸς
μὴονας
τὴν
ἐφ' τοῖς
σώμασι
ἐν δυν-
αμὶ
ποταίτ
καὶ μάλ
πάντω
τες, σ
ήμιος,
καὶ ἡ
ἀπὸ τῆς
τὸ εὐ-
καὶ ἀγα-
καὶ λέγ
πικῶν
πατὴρ
τις· δεῖ
λάζειν
καὶ κα-
πάντω
πράου-
σύμφο-
τες. ἐ-
μαμ
διόμ
βασίλ

ποτλὸν σφόδρον, καὶ τὰν
 παύσεων τῶ πμῶν
 τος. ἀσάρεα ὃ δὲ ἡμῶν
 ποτὶ πάντας ἀνθρώ-
 πους, μάλιστα ὃ ποτλὸς
 μόνος καὶ χαλιδεσέρω,
 ὃ τῶν. ὅτοι γδ, ὡσ-
 ὅς τοι νοσούντες τοῖς
 σώμασιν, ὃ δὲν ὑπομέ-
 νων δυνάμει ὃ βαρύνων.
 ἔχοντι γδ τὰς διαθέσεις
 τινάστας καὶ οἱ θεοὶ,
 ὃ μάλιστα ὁ κρατέων
 πάντων ζῶς. καὶ γδ ὃ-
 τος, σεμνὸς μὲν ἐντι καὶ
 ἡμῶς, διὰ τε τὰν ὑπο-
 ρχάν καὶ τὸ μέγεθος τὰς
 ἀρετὰς. κρατὸς ὃ, διὰ
 τὸ εὐεργητικὸς τε ἡμῶν
 καὶ ἀγαθοδότας, ὅπως εἴη
 καὶ λέγει ὃ ὑπὸ τῷ Ἰω-
 νικῷ ποιητῇ, ὡς εἴη
 πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν
 καὶ δεινὸς ὃ διὰ τὸ κο-
 λάζειν πῶς ἀδικέοντας,
 καὶ κρατεῖν καὶ κυριδεῖν
 πάντων. ἔχει ὃ καὶ ὃ
 κίρανον μὲν χεῖρα,
 σκύλλον τὰς δεινότα-
 τος. ἐπὶ πᾶσι ὃ τέτοις,
 μαμονδῆν δὲ, ὅπ-
 διόμιμόν ἐντι παρὰ μα-
 βασιλεία.

ac voluntatem conse-
 rentis. Ad hæc ut ne-
 mini molestum esse
 convenit, ita minimè
 inferioribus, & villioris
 fortunæ hominibus. Ta-
 les enim, quemadmo-
 dum ægri corporibus,
 nihil grave possunt to-
 lerare. Habent verò
 etiam dii affectiones
 huiusmodi, & maximè
 supremus omnium Ju-
 piter. Nam & ille au-
 gustus ac reverendus
 est propter excellenti-
 am & magnitudinem
 virtutis. Benignus est,
 ut qui beneficia conse-
 rat, & bona distribuat;
 unde ab Ionico illo po-
 eta rectè pater appella-
 tur hominum cùmque
 Gravis ac metuendus,
 quoniam punit injustos,
 & regnat imperatque
 omnibus: fulmen etiam
 manu gestat terroris
 symbolum: propter
 hæc omnia meminisse
 oportet, quòd regnum
 divina quædam res sit.

ΤΠΟΘΗ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ
ἐκ τοῦ Ἐκράντη.

ADMONITIONES de REGNO,
ex Esphante.

R Ex uni cum & excellens quod-
dam opus est,
imago superni illius re-
gis, creatori suo semper
familiaris, à subditis
verò in regno tanquam
lumine conspicua. Exa-
minatur enim & proba-
tur dignitas regia non
secus quàm avium
princeps aquila obver-
soli oculis. Eadem est
ratio de regno, ut quod
divinum sit, & propter
nimiam claritatem ocu-
los obtundat omnibus
præterquam legitimis.
Etenim multi splendo-
res oculis obverlantes
atq; vertigines, arguunt
spurios, qui ascenderunt
tanquam in altitudinem
insolitam. Illis verò,
qui ut par est propter
naturæ similitudinem

Ο Βασιλεύς ἐν
καὶ μόνον τῷ
ἀνωτέρῳ βα-
σιλέως. τὸ μὲν πεποι-
ηκότι γινώσκον ἀεὶ,
τοῖς δ' ἀρχουμένοις ὡς
ἐν φωτὶ τῇ βασιλείᾳ
βλεπόμενον. τὰ δὲ γὰρ
κρίνεται τε καὶ δοκιμα-
ζεται, ὡς τὸ κρᾶπτον
ἐν πᾶσι τοῖς ζῶον ἀνθρώ-
ποις ἀλλ' ὡς γινώσκον-
τον. καὶ ὅτι τῆς βα-
σιλείας ἡ λόγος αὐτῆς,
θείας τε ἐκείνης καὶ δι'
ὑπερβολὰν λαμψέτα-
τος δυνάμεως, αὐτὴ τῶν
γυμνασίοις *. [* αἱ μὲν
τοῖς γνησίοις.] μὲν
μῦθοι τε γὰρ πολλοὶ
καὶ σκοποδινιάσεις, ὡς
ἐφ' ὧς ὁ θεὸς ὁπλίζον
πάντας, πῶς ῥόδοι
ἀπὸ πλεονεξίας τοῖς
θεσηκόντως κατ' οἰ-
κονομίαν τῆς αὐτῆς
οὐκ ἔστιν ἄλλο τι

ὅτι τῷ αἰσθητοῦ, οὐκ ἔστιν ἐν
 βασιλείᾳ, καὶ ἐν αἰ-
 κινῇ τε καὶ ἀδελφότη-
 τιν ἐν π, καὶ δι' ἑαυτοῦ
 λαὸν θεοῦ, οὐκ ἔστιν
 οὐκ ἔστιν ἀνθρώπων· δεῖ
 καὶ τὸν ἐς αὐτὴν κα-
 ταστάνα, καὶ παρὰ τὸν
 πᾶν φύσιν, ὡς μὴ τὸ
 λαμψρότατον ἀφανίζῃ
 ἐν αἰσθητοῖς τοῖς ὑπὸ αὐ-
 τῷ. καὶ τὸ καὶ τὸ ἀν-
 ὀνόματι τῷ τῷ ἐκδη-
 λωσάντων, καὶ τῷ ἀν-
 ασάντων ἐνιοι μισροῖ
 τῷ ἀνπιδόσας αὐτοῖς
 βασιλῆα καὶ τῷ ὁμιλή-
 σια φύσιν τε ἀκράν-
 τω δεῖ μετέχειν, ὅτι
 αἰσθητὸν τὸ αὐτὸν ὅσῳ τῷ
 ἄλλων ἐν π θεοτέρους,
 ὅσα τε ἀπερὶ αὐτῶ, οἷς
 ὅτι καὶ λόγον ἀπεικ-
 ζων ἑαυτὸν, αἰεὶ ἀν-
 ὀνόματι τε καὶ τῷ, καὶ τῷ
 ὑποτασσάμενοι καὶ τῷ
 καὶ ἄλλοις ἀνθρώ-
 ποις, αἰεὶ ἀμῶν τῷ
 ὀνόματι, ὅσῳ τῷ κα-
 ταστάνα, ὅσῳ τῷ
 ὀνόματι, ὅσῳ τῷ

regni cacumen adive-
 runt, habitari potest,
 & usum sui commo-
 dum præbere. Est igitur
 regnum res sin-
 cera, incorrupta, &
 propter excellentiam
 divinissima, ac homini
 difficilis accessu. O-
 portet autem & illum
 qui suscepit regnum,
 purissimum & lucidis-
 simum naturâ esse, nè
 quod clarissimum ejus
 est, obscuret suis ma-
 culis: quemadmodum
 nonnulli sanctissima lo-
 ca inquinaverunt, &
 execrables quidam,
 eos quibus obviam fa-
 cti sunt. Rex igitur
 naturam habeat mini-
 mè pollutam, & quan-
 tò reliquis diviniore sit,
 agnoscat, ac cætera,
 quibus decenter in-
 structus, tum seipso,
 tum subditis optimè
 uti poterit. Cæteri
 quidem homines à vi-
 tilis suis sanctissimè pur-
 gantur, si principibus
 suis similes evadant, sive
 legem

legem principem, sive regem habuerint. Principes verò, qui uon habent quod naturâ suâ præstantius imitentur, illi non longius abire debent, sed statim à Deo utilitatem petere. Nam neque mundum aliquis quæsiuerit, in ipso agens & pars ejus existens: neque is qui aliis imperat, illum ignorare debet à quo ipse regitur. Maximum autem hoc ornamentum est, quòd nihil non gubernatum inueniatur. Oportet principem etiam moribus imperium docere. Sic enim statim imperii pulchritudo elucescit. Qui Dei virtutem imitatur, & ei charus est quem æmulatus fuerit, & amplius subditis. Nullum enim Deo charum homines odio prosequuntur. Nam neque sidera, nec uniuersus mundus Deum odit: nam si ducem suum odissent, non

αἰτε νόμος, αἰτε βασι-
λεις διέποι τὰ κατ'
αὐτῶς. οἷδ' * ἔπ
[* ὥς] τῷ κρέσσον-
θι, διὰ τ' ὅσον
ἀμπαχόντες, ἔμα-
κρον ἔδ' ἀποκισμέ-
τως οἱ, καὶ δὲ μὲν
ἐνδὺ τὰς ὠφελείας
πυλχάνειν ἔτε γὰρ τὸν
κόσμον διζοῖτο ἀντὶς
ἐν αὐτῷ τε ὦν καὶ με-
ρος ἐκείνων, ἔτ' ἀν' ἀνό-
ητος εἴη τῷ διέποι-
θαι τὸν, ὃ ἐτέρων αὐτὸς
ἀρχων. ἀ δ' ἐνκοσμία
πολλὰ, καὶ τὸ μηδὲν
ἀναρχὸν εὐρεῖν σω-
τῆς καὶ τῆς τῶν ὁπῶν
ἀρχῆς διδόντες. ἐν-
λάμποι γὰρ αὐταῖς
ἐνδὺ τὸ καλὸν, ἀν' ὃ
μιμασόμενοι δὲ ἀερ-
τὰν αὐτῷ τε φίλ-
θον μεμίμασθαι, καὶ πολὺ
πλέον τοῖς ἑσθ' αὐτὸν
τεταγμένοις. ἔ γὰρ ἀντὶς
ἀποφιλῆς ὦν μισοῖτο
ἑσθ' ἀνθρώπων. ἐπὶ
ἔδ' ἐτ' ἀστρά, ἔδ' ὃ
σύμπας κόσμος ἐχ-
θαίρει τ' δέον. αἰ δ' καὶ
ἐμίσθ' ἑσθ' ἀγαθονόοντα,

βασι- * αὐ ποτε [* εἴη] ἡ
 ρατ' ἐν πενθόμῳ αὐτῷ.
 εἰπ' ὅς ἐκείνον ἀρχεν εὖ,
 ὅν τινα τῷ καὶ τῷ σὺν ἀρ-
 ρατὶ χαλῶς. ἐγὼ μὲν
 ἐν ὑπολαμβάνῳ καὶ ἄ-
 ῥῳ τὰς γὰρ βασιλικάς,
 μὴ δὲ μνηστέα τῶν
 εἰς ἀρετὴν ἐλαττωδῶς τῷ
 αὐτῷ ὑπερὸν βασιλέως.
 καὶ ὡς περ αὐτὸς ἀπό-
 θεμόν τι ἐν τῇ χεῖρ καὶ
 ἔξινον, ἐκείθεν ἀφισμέ-
 ρον πρὸς ἀνθρώπους, καὶ
 τὰς ἀρετὰς ἀντὶ αὐτῷ
 ἔργα ὑπολάβοι τῷ θεῷ,
 καὶ δι' ἐκείνον αὐτῷ.
 σκοπεῖν δ' ἀρχαῖαν
 ἀλάθειαν λόγος. κοινω-
 νία τε γὰρ πρὸς τὸν
 πάντων καὶ ἀναγκασιότα-
 τα, τὰς τῶν ἀνθρώπων
 ἡμετέρας μετέχει μὲν ὁ
 παρ' αὐτῶν βασιλεύς·
 μετέχει δὲ καὶ ὁ ἐν τῷ
 παντὶ πάντα διέπων.
 σωσάναι γὰρ χρεὶς
 οἰκίας καὶ κοινωνίας ἀ-
 μάχανον, σκοποῖν δ'
 ἀντὶ ταῦτα καὶ ὅτι τῶν
 συμπολιτευομένων, ἐξ-
 ἑλὼν τῷ λόγῳ τὰν
 καὶ σωσάντων κοινωνίαν

utique ei parērent. Sed
 quod bene imperat, id
 in causa est ut subiecta
 bene regantur & pare-
 ant. Equidem existimo
 terrenum regem nullius
 virtutis expertem esse
 debere, quā cælestis
 ille præditus est. Sed
 ut ipse res est peregrina,
 & admiratione dig-
 na, utpote cælitus ad
 homines profecta: ita
 nimium & virtutes ip-
 sius Dei opera existi-
 mandæ sunt, & divino
 beneficio ei accessisse.
 Quod si rem à princi-
 pio consideres, verum
 esse quod dico intelli-
 ges. Per communio-
 nem enim omnium
 primam & maximè ne-
 cessariam, hominum ge-
 nera terrestris rex con-
 cillat: similiter facit ille
 qui cuncta in universo
 gubernat. Nihil ete-
 nim, si tollas amicitiam
 & communionem con-
 sistere potest: quod
 etiam in civitatibus ita
 se habet, si familiarem
 societatem,

societatem abstuleris, etsi multo inferior sit quàm divina natura & regia: quæ nihil hujusmodi sibi desiderant, utpote præfectæ virtute: sed aliis indigentibus suppeditant, & communis utilitati consulunt. Amicitia autem civitatis communem munitio finem spectans, ipsius universi concordiam imitatur. Porro citra constitutionem magistratum nulla civitas habitari posset: requiruntur autem ad illam constitutionem leges, civilis gubernatio, subditique & præfecti, si per se conservanda sit. Hæc sequitur commune bonum, concinnus quidam status, & multitudinis consensus cum persuasione concordie. Ille qui imperat juxta virtutem nominatur rex, atque est, eadem amicitia consensuq; subditis conjunctus, quâ Deus mun-

αν, ἐλάττω γὰρ αὐτῶν
τῆς τε θείας φύσεως καὶ
τῆς βασιλικῆς· ὅ γὰρ
λέγονται τὴν τριακοντα-
λήτην ὁμῶς ἄλλων *γα-
θανέν [*νῦν] ἐκπορεύ-
ται ὁ *ὕψερων [*ὕ-
περυντων] ἀναπαύειν
κοινὰν τὴν βοήθειαν,
τέλειοι γὰρ καὶ ἀρετῶν.
ἀ δ' ἐν πόλει φιλία
κοινῶ πινθε τέλος
ἐχρυσόα, τὴν τῶ παι-
τὸς ὁμόνοια μιμῶται.
ἀνδρὶ ὅ γὰρ πᾶς πᾶς
ἀρχῆς διατάξει, ὅ-
δεμία ἀν πόλις υἱοῖ-
το. οἷς ὅ γὰρ ταῦτα νόμον
τε δεῖν καὶ πινθε πρε-
σβείας πολιτικῆς τῶ, π
ἀρχον καὶ τὸ ἀρχόμενον,
*εἴθε σῶζοιτο [*ἀπο-
σῶζοιτο] δι' αὐτό. ἐκ
τέτων κοινὸν ἀγαθὸν
ἐναρμόσια πῆς, καὶ τῇ
πολλῶν ὁμοφωνία μὲν
πειθεὶς σωφροσύνης· ὁ
καὶ ἀρετῶν ὁ δὲ ἀρχὸν
καλῶς βασιλεύς, καὶ
ἐντὶ, ταῦτα ἔχον φιλί-
αν τε καὶ κοινωνίαν
ποτὶ πᾶς ὑπὸ αὐτὸν,
ἀντὶ ὁ θεὸς ἔχει ποτὶ

EX ECPHANTE. III

πὸν κόσμον καὶ τὰ
αὐτῷ, ὅταν ᾖ τὴν
νοίαν καὶ περισκο-
πέῃ, θεωρεῖ μὲν
πρὸς τὸν βασιλέως ἐς
τὸν βασιλοκεντρικόν·
ἰσχυρὸν δὲ πρὸς τὸν
ἐκ τὸν βασιλέα· ὁ-
πῶς ἡμᾶς ποτὶ
ἡμᾶς, καὶ ποτὶ ποίμνην
ἡμῶν, καὶ νόμῳ ποτὶ
καὶ μὲν αὐτῷ.

IN Q².

ΕΝΩΜΑΙ ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΤ

οὗς τὸν μαλακῶς καὶ ὑπνωτέρως διακε-
μήνους, μάλιστα τὴν ὠφέλειαν παρέ-
χεται, καὶ τοιχεῖον.

Sententiæ quædam THEOCTISTI
perquam utiles, ad eos qui molli
& supino sunt animo, juxta
litterarum Græcarum
seriem.

Molesta res est,
infortunia,
quæ propter
miseriam & calamita-
tem humanæ naturæ
inopinatò ingruunt, non
levare sed exprobrare,
& doloris acrimoniam
augere, veluti fomen-
tum perturbationis &
poenæ erga congenerem
naturam existentes.

Præstat super nova-
culâ ingredi, quàm uti
fastu cum præsumptio-
ne. Inconstans enim &
instabilis vita est.

Homines improbita-
te magis magisque la-

AΝΙΑΘΕΝ ὑπὸ
(πῶς γὰρ ἔστι)
τὸ μὴ ὁπκο-
φίξεν ἀτυχίας ἐλέω καὶ
συμφερῶν διὰ τὸ ἀν-
θρώπινον ἀδοκίμως πα-
ραπλήσας, ὅμ' ὄντι-
δίξεν καὶ δριμυτέραν
τ' ὁδὴν ἐργάζεσθαι,
ὑπεύθυνον τὰ πάθος
καὶ τῆς δίκης * διὰ
[* malim εἰς] τὸ
ὁμοχρῆς καθεστῶτας.

Βέλπον ὅτι ξυρῶ, ἢ
ὄγκος βαίνειν μὲν ὡς
λήψεως, διὰ τὸ ἀβέ-
βαιον καὶ ἀσάθμητον τὸ
βίον.

Γινώσκοντες ἐπαμνη-
σαμένοι ἀνθρώποι, ὅτι
τὸ

illis, ne in eundem mor-
bum recidant.

Non tam ingeni soli-
tudinē, quam virtute
gloriarī decet.

Virorum constanti-
um est, animi statum in
periculis rectum & im-
mobilem conservare.

Præstantissimū qui-
dem est, & Dei propri-
um, omnino non delin-
quere: generosorum ve-
rò hominum, statim
ut quis peccato succu-
buit, resipiscere.

Ut navis unā ancho-
rā non stabili ur, sic u-
nica spe ad portum
tranquillitatis non ap-
pellimus.

Ab instructis ornatu
nimio spectaculis omni-
modo abesse oportet,
ad educationem um-
bratilem evitare, ne
voluptate elato impro-
bitatis noxa tibi inura-
tur.

Non tam ægrè se-
rendum est, navim cum
cū omnibus quæ ve-
hit, submergi, quam se-

ὅτι θανάτω βαδίσαντες

Κεράσιον μὴ μάλ-
λον ὡς ἀσχροίαι, ἀ-
ρετῆς ἐκκλινούσης

Λίαν εὖ βεβηκότων
ἀνδρῶν, ἢ ἀκλίνας τὴν
ψυχῆς ὁρμὴν ἐν πῶς
δεινοῖς διαφυλατῆσι

Μίσησον μὲν καὶ δι-
μόνον τὸ ἀνάλιτον ἡμι-
ναίω· ὅτι καὶ μὴ τὸ ὡς
τὸ ἀμῶς παρὰ ἀρχὴν αἰ-
[αχθῆ·] ἐν τῇ πᾶσι
χρῆμα ἀνενεγκῆιν.

Ναῦν δὲ ἐνδὲς ἀγ-
κυρεῖς, καὶ ἐν μῶς ἐλ-
πίδος πρὸς τὴν λιμῶρα
τὴν ἀπαθείας, καὶ χαθαρ-
μίζουσα.

Ξένον χρῆμα πάντα
τρόπον· ὅτι γλαρυ-
ρῶν διαμάτων ψυχῶ-
ν, καὶ μετέωρον σκι-
αφροίαι, μὴ πως ὑφ'
ἡδονῆς ἀρδέντα, ὅτι
σημαίνον χάριν τὴν πονηρί-
αν.

Οὐ χαλεπὸν τοῦ-
τον αὐτοῖς πληρώμα-
σι καταδύσασθαι ναυῶν,
ὅσον ὑπὲρ ἀνθρώπων αὐ-
τόν

τοῖς πάθεσιν ἀ-
νθρωπότης, τῷ βυθῷ
αὐτοῦ λείπει κατὰ
τὴν φύσιν.

Πᾶν ὃ πμῆς τε καὶ
μωρίας καὶ τὸ ἴσον ἀ-
νέστηκεν, ὅπως ἀρετῇ.

Ραγὼντες ἢ ἀκμῶν
παύσεισθε, κακίας ὑ-
περβολῆς, καὶ διω-
χόμενοι ἢ ὀλιγοὶ παρὰ
τὴν ἀνάγκην.

Σαινόντων παρὰ
τὴν ἐπ' ἀρετῆς καὶ ἀ-
νθρώποις ἀξιοκρίτους,
ὡς τὸ πολὺ ἀπορ-
ρῶντων, μὴ ὁπισθ-
εῖσθε.

[* Locum non est in
] * Τὸ μὴ δύστω
καὶ τὰς τῶν φίλων
καὶ συγγενῶν εἰς δύμνησαν
πολλὰς τὰς φυλάξ-
εις ὅπως ἴσως ἀπορ-
ρῶν ἴσως *, ἐπὶ πλε-
ονόντων τὸ ἀμύνεσθαι.
ἢ τὰς ἢ διαφόρων.

* Al. καὶ πολλὰ σιωπῆν ὅπως
ρηθῆναι ποιεῖται.

ἢ ψιπνεῖν, μὴ ὑ-
περβῆναι ἢ σωτηρί-
αν ὁδὸν ὁπλῶν ἀν-
τιπρῶτον.

ipsum perturbationibus
obrutum, & jam despe-
ratum, in altum pernici-
ei gurgitem demergeret.

Quicquid æquo in-
tervallo ab honore &
pœna distat, nondum
viriùs est

Oculi malitiâ replen-
tis, & lapsum ingentem
afferentis, infringendæ
sunt vires.

Parasitos nefandis &
indignis dictu viis ad-
blandientes, & ut pluri-
mum fascinantes, nihil
moraberis, neque com-
moveberis.

Difficile est cavere &
antevertere amicorum
conversations, qui clan-
culum nobis malè vo-
lunt. cum omnis suspi-
cio familiaritatis nomi-
ne occultetur. Ab exter-
nis verò & inimicis no-
bis cavere facilius est.

Al. καὶ πολλὰ σιωπῆν ὅπως
ρηθῆναι ποιεῖται.

In altum tendere o-
portet, non autem su-
perbire, salubres vias
occupantem,

Ob-

Obliquæ & declives
vix modis omnibus fu-
giendæ sunt : abruptæ
autem, & rectâ sursum
ferentes complectendæ.

Difficilis, quæ pul-
chra sunt : mala verò
non difficilia.

Anima à corporis in-
quinatione summo stu-
dio separanda est. Nam
valde necessarium est,
ut à contagio ejus re-
moti liberique simus.

Occasiones cautè
deligendæ sunt. Nam
si transgrediaris ipsas,
extremè aliquando pe-
riclitaberis, nec non si
citra nimum consilite-
ris,

Φόβειν δὲ πάντα
εὐόπον τὰς σχολιάς, καὶ
παραφρονεῖς τὰς ἡ
τόμους καὶ ὁρδίνους τείβει
ἀσπείζοντες.

Χόμης πάλαι καὶ καλὰ
ἡ κακὰ ἔχει χαλεπὰ.

Ψυχλὴν ὅτι μάλιστα
τὴν σώματος βλάβην
αὐτὴν χειρίζεται ὅτι πᾶσι
ἀνάγκη τὴν * τύπην
[αὐτὴν τέτυκε] συμπάθει
αὐτὴν ἀποικοδομεῖται.*
ἀποικοδομεῖται.]

Ὡς οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ
καὶ τὴν ἡρηνεῖται. τὸ
ἀπὸ τοῦ αὐτῶν, καὶ τὸ
νδὲν, μὴ ἔχει ἐπ' ἑαυ-
τὸν κακόν, ὡς ὅτι
καὶ τὸ ἐναντίον καὶ
οὐκ.

*Sententia juxta literarum
ordinem.*

AD LECTOREM.

Sudiosus aliquis coeperat, ex Publii Laberii, Mimis insignes aliquot colligere sententias: nam hi duo mimographi magnam in hoc genere laudem olim tulerant: exellebat tamen Publius. Sed incertum, an hic lector destiterit in litera N. an aliquis opus examinavit. Nam ab hac nullum fere carmen. Etiam in cæteris admixtæ sunt sententiæ oratione solutæ, ex Senecæ libris pleraq; decerptæ. Versus aut senarii sunt iambici, aut trochaici tetrametri catalectici, paucissimi iambici tetrametrorum aliquot, nomine Publii & Laberii, nuntur ab Aulo Gellio & Macrobio, nonnulli reperuntur & apud Senecam, omnes prodite depravati, quos maxima ex parte restitui. Opusculum hoc Cantabrigiæ reperimus in membranis accuratè descriptum; literis initiali ore & auro pictis, sed depravatissimè. Adjecti sunt commentarii Deum immortalem quam turdi! Neq; cælum, quod aiunt, neq; terram attingebant. Singulis commentariolis subiectum distichon hexametrum, eandem sententiam scilicet verbis explicans, ad ostentationem opitropiz. Tales nãniã tum viris etiam prælegentur talibus ineptis discruciabantur ingenia torum. Et sunt hodiẽq; qui indignantur linguam peritiam & bonas literas, revocatos in illiterarios.

Alicuius est omne quicquid optando evenit.
 Ab alio expectes, aliter quod feceris.
 Animus vereri qui scit, scit tunc ingredi.
 Auxilia humilia firma consensu facis.
 Amor animi arbitrio sumitur, non ponitur.
 Aut amat, aut odit mulier, nihil est tertium.
 Ad visum parvam strenua est suspicio.
 Amas parentem, si equus est: si aliter, seras.
 Aspicere oportet quod possis perdere.
 Amici vitia si seras, facis tua.
 Aliena homini ingenua acerba est servitium.
 Absentem lassis, cum ebrio qui litigas.
 Amans iratum multa mensitur sibi.
 Avarum ipse miseria est causa sua.
 Amans quid cupiat scit, quid sapiat non videt.
 Amans quod suspicatur, vigilans somnias.
 Ad calamitatem quilibet rumor valet.
 Amor extorqueri non potest, elabi potest.
 Ab amante lacrymis redimas iracundiam.
 Aperte cum est mala mulier, tum demum est bonum.
 Avarum facile capias, ubi non sis idem.
 Amare et sapere vix Deo conceditur.
 Avarus nisi cum moritur nil recte facit.
 Astute crines dum celantur, atas indicatur.
 Fortè sic,
 Astute dum celatur, se atas indicat.
 Avarus damno potius quam sapiens dolet.
 Avaro quid mali opes, ni ut vivat datus?
 Animo dolenti nihil oportet credere.
 Alienum nobis, nostrum plus alii placet.
 Amare juveni fructus est, crimen seni.
 Anus cum ludis, morti delicias facit.
 Amoris vulnus idem qui sanat, facit.

penitendum properas, citò qui iudicas.
unicos res opima parant, adversa probant.

Fortè sic legendum, ut constet senarius.
unicum opima res parant, tristes probant.
troch. est.

maior quanto in arie est melior, tanto est nequior.
ociosa cura est solitudinis.
arcum intensio frangit, animum remissio.
Videtur inversus ienarius. Constabit si legas
missio animum frangit, arcum intensio.

Reliqua non sunt versus in hac litera.
videre a fortuna tua non potes, obsidet te.

A superest.

inocung; descenderis, magno apparatu sequitur.
prima vitæ est, quàm ultima necessitas excutis.
bonus princeps curam, non tantum salutis, sed be-
neficia sicatrich.

A superest.

quibus causis prestare princeps solet, si aut se
vendicat, aut alium.

Is est gratum, quod opus est, ultro si offeras.
Bonarum rerum consuetudo prastantissima est.
officia dare qui nescit injustè petis
non est fugienda aspicere in alieno malo
officium accipere, libertatem vendere est.
nemini hora est, ut non alicui sis mala.
nimis mori est, alterius arbitrio mori.
officia plura recipis, qui scis reddere.

Bè peccas, cum peccanti obsequium accommodas.
 Bonum animus laesus gravius multo irascitur.
 Bona mors est homini, vita qua exstinguit malum.
 Beneficium dando accepit, quò digno dedit.
 Blanditiâ, non imperio fit dulcis Venus.
 Bonum animus nunquam erranti obsequium accipit.
 Beneficiis se dedisse qui dicit, peris. (mod.)
 Benevolus animus maxima est cognatio.
 Beneficia saepe dare, docere est reddere.
 Bonitatis verba imitari major malitia est.
 Bona opus, homini tutior pecunia est.
 Bonum tamen si supergruat, non exstinguitur.
 Bè vincit qui se vincit in victoria.
 Benignum etiam dandi causam excogitas.
 Bè interimitur, qui sub armis perit.
 Bene dormit, qui non sentit quàm malè dormiat.
 Bonorum crimen officiosum est miser.
 Bona fama in tenebris proprium splendorem obibat.
 Bene cogitata si excedunt non occidunt.
 Bene perdit nummos, iudici cum dat nocens.
 Boni nocet, quisque pepercerit malis.
 Reliqui sex non sunt versus, excepto proximo.
 Bonum iudex est, qui novit dispensare quod dandum
 est, & quatenus.
 Bona iustitiae proxima est severitas.
 Beneficium est eo carere, quod invito possides.
 Beneficium est semper reddere, bonitati.
 Bonum est reddere bona verba, etiam inimicis.
 Bona quae veniunt, nisi sustineantur, cadunt ut
 primant.
 Bona imperante animo fiet pecunia: Versus
 Bonum apud virum cito moritur iracundia:
 Brevis mens ipsa est memoria iracundia.

as turpitudine est, quæ periculum vindicat.
 as comparat praesidia misericordia.
 as ficia digni ubi das, omnes obligas.

Consuetæ vitia serimus. nisi reprehendimus.
 Crudelis in re adversa est objurgatio.
 vendi nulla est dimittenda occasio.
 a semper dederis, ubi neges, rapere imperas.
 adelem medicum intemperans aget facit
 us mortem expectans cives, vitam oderant.
 am inimico nemo in gratiam cito redit.
 ius venit periculum cum contemnitur.
 sta ad virum matrona parendo imperas.
 ad ignominia fit superbi gloria.
 asilio melius virgas quam iracundia,
 vili dolori remedium est patientia.
 idie damnatur qui semper times.
 m vitia profunt, peccat qui recte facit.
 tumelliam nec facere fas est, nec ingenum
 pasi. Non est carmen.
 nscientia amici nullum invenis lingua preces,
 asemni est levius quam stultitia percuti.
 idie est deterior posterior dies.
 mes facundus in via pro vehiculo est.
 ad improborum lata ad perniciem cadunt.
 imen relinquit vita, qui mortem appetit.

Non sunt versus excepto ultimo.

ementia in quamcunque domum veneris, felicem
 eam tranquillamque præstabis.
 ementia est temperantia animi in potestate ul-
 ciscendi.
 ementia est lenitas superioris adversus inferi-

Consuetudo peccandi, multitudinē facit peccantem.
 Coniunctio animi maxima est cognatio.

Discipulus est prior et posterior dies.
 Damnavit est objurgare, cum auxilio est opus.
 Diu apparandum est bellum, ut vincas celeriter.
 Dixit et maledicta cuncta, cum ingratum hominem
 dixerit.

Trochaicus. De superest.

de Inimico non loquar malum, si cogites.
 Deliberare utilia, mora est tutissima.
 Dolor decrevit, ubi quo crescat non habet.
 Dediscere flere sciam, est mendacium.
 Discordia fit charior concordia.
 Deliberandum est diu, quod statuendum est semel.
 Difficilem habere oportet aurem ad crimina.
 Dum est vita grata, mortis conditio optima est.
 Dari bonum quod potius auferri potest.
 Damnum appellandum est cum mala fama lucrum.
 Ducis in consilio posita est virtus militum.
 Dives quod donat timeas, cito raptum venit.
 Dimissum quod nescitur, non amittitur.
 Difficilissimum est moderari ubi dolori debetur ultio
 quam ubi exemplo Non est carmen.
 Desunt luxurie multa, avaritia omnia.

Etiam innocentes cogit mentiri dolor.
 Etiam peccato recte praestatur fides.
 Etiam celeritas in desiderio mora est.
 Ex vitio alterius sapiens emendat suum.
 Et doctus superat in sermone cogitatio.
 Etiam oblivisci quod sis, interdum expedit.

dominum quæstus facta fortuna est dea.
 regere cupiditatem, regnum est vincere
 ubi nusquam domus est, sine sepulchro est
 tanquam mortuum.

Trochaicus constabit, si legas,
 ubi cui nusquam domus est, sine sepulchro est
 mortuum.

Senarius, si sic,
 ubi nusquam domus est, sine sepulchro est mortuum.
 iam qui faciunt, odio habent injuriam.
 sperare solum, non dare, irato decet.
 nilium patitur, qui se patria denegat.

Versus hæc videtur inversus,
 denegare patriæ, exilium est pati.
 iam capillum unum habes umbram suam.
 quàm miserum est fieri metuendo senem?
 iam hosti est æquus, qui habet in consilio fidem.
 telis multo facilius casus nocet.
 nam si quis existimat suum diu esse regem.

Non est versus.
 sava animadversione nulla regi gloria est.

Non sunt versus.
 videre possunt pusilla mala, & verba dare, in-
 gentibus obviam itur.

excusationem quærere vitium est, omnia ad Deum
 relinque.

elemosyna non tam accipientibus, quàm danti-
 bus prodest.

spe præmii solatium fit labori.

Idem qui perdit, quo se servas in reliquum?
 Fortuna quum blanditur, captivum venit.

*Fortunam citius reperis quàm retineas.
 Formosa facies, magna commendatio est.
 Frustra rogatur, qui misereri non potest.
 Fortuna unde aliquid fregit, casus est.
 Frana est accipere quod non possis rendere.
 Fortuna nimium quem fovet, stultum facit.
 Facetur facinus is, qui iudicium fugit.
 Felix improbitas, optimorum est calamitas.
 Feras, non culpes, quod mutari non potest.
 Futurus pugnant ut se superari fiant.
 Furor fit lasa sapiens patientia.
 Ficta citò ad naturam reciderint suam.*

Ordo inversus est,

*Citò ad naturam ficta reciderint suam.
 Fidem qui perdit, perdere ultra nihil potest.
 Facilitas animi ad partem stultitiae rapit.
 Fides, ut anima, unde abis cò nunquam redit.
 Fidem nemo nunquam perdit, nisi qui non habet.
 Fortuna obesse nulli contenta est semel.
 Fulmen est, ubi cum potestate habitat iracundia.*

Trochaeus.

*Frustra, cum ad senectutem ventum est, reperis
 adolescentiam. Trochaeus.
 Falsum maledictum, malevolum mendacium est.
 Foemina naturam regere, desperare est omnium.
 Fer difficilia, facilia ut levius feras.
 Fortuna nulli plus, quàm consilium valet.
 Fortuna vitrea est, cum splendet frangitur.
 Feras quod ladis, ut quod prodest perferas.
 Fortuna quam nemo invidet, gratum facit.
 Facilius privati ignoscitur, pertinaciter se judi
 dicantibus. Non est versus.*

frequens vindicta paucorum odium reprimis, om-
nium irritas. Non est carmen.

Nisi vells esse Trochaicum.

Indicta frequens paucorum odium reprimis, omni-
um exitus.

Grave præjudicium est, quod iudicium non
habet.

Gravissima est probi hominis iracundia.

Gravi animi pœna est quem post factum pœnitet.

Gravi animus dubiam non habet sententiam.

Grave est malum omne, quod sub aspectu latet.

Gravium nocet, quodcumque inexpertum accidit.

Gravior inimicus, qui latet sub pectore.

Gravissimum est imperium consuetudinis.

Grave crimen, etiam cum d. ctum est, leniter no-
cet. Non est versus.

Gradus à magnis ad majora fit.

Heu quàm difficile est gloria-custodia!

Homo extra corpus est suum, cum irascitur.

Heu quàm est timendus, qui mori tutum putat!

Homo qui in homine calamitosus est misericors, me-
minis sui. Trochaicus est.

Honestissima turpitudine est pro bona causa mori.

Habet in adversis auxilia, qui in secundis commo-
dat. Trochaicus est.

Heu quàm miserum est discere servire, ubi sis do-
mus domnari! Non est versus.

Heu quàm miserum est ladi ab illo, de quo non
possis queri!

Humilem experiri multa paupertas jubet.

Hec dolor quàm miser est, qui in tormento vocem non habet ? Trochæus

Hec quàm multa pœnitenda incurrunt, vivendo diu !

Habet suum venenum blanda oratio.

Homo toties moritur, quoties amittit suos.

Homo semper in sese aliud fert, in alterum aliud cogitat. Iambicus tetrameter.

Honestus rumor alterum patrimonium est.

Homo nescis, si dolore fortunam invenis.

Honestè servis, qui succumbis temporì,

Homo vitæ commodatus, non donatus est.

Haredè fletus, sub persona risus est.

Haredem se re utilius est quàm quæ vere

Habent locum maledicti crebra nuptiæ.

Non est verius, nec quæ sequuntur.

Hac clementia principem decet, ut quocunque veneris mansuetiora omnia faciat.

Haud minus turpia sunt principi multa supplicia, quàm medico multa funera

Honestius est, cùm judicaveris amare, quàm cùm amaveris judicare.

I*N serior horret, quicquid peccat superior.*

Inimicum ulcisci, vitam accipere est alteram.

Id agas, tuo te merito nè quæ oderis.

In vitum cùm retineas, exire incitas.

Ingenuitatem laudis, cum indignum rogas.

In nullum avarus bonus est, in se pessimus.

Inopi beneficium bene das, qui dat celeriter.

Inopia parva desunt, avaritia omnia.

Carmen inverbum, arbitror ita legendum,

Desunt inopia multa, avaritia omnia.

fructa inopia est, in divitiis cupiditas.
 vitas culpam, qui peccatum præteris.
 secundum est nihil, nisi quod reficit varietas.
 ingenuitas non recipit contumeliam.
 impunè in eum pecces, qui peccat ravior.
 gratus unus miseris omnibus nocet.
 in feri vitia nulla contumelia est.
 si amicum habeas, posse ut fieri inimicum putes.
 in idiam se ire, aut fortis aut felix potest.
 in amore semper mendax iracundia est.
 invidia tacitè, sed minutè irascitur.
 in iratum breviter vites, inimicum diu.
 in injuriarum remedium est oblivio.
 in iracundiam qui vincit, hostem superat maximum.

Trochaicus.

in locum tacentem crimen faciat acrim.
 in mali sperare bonum, nisi innocens, nemo solet.

Trochaicus.

in vindicando criminosa est celeritas.

Hi quatuor non sunt versus.

in honesta res est suos vincere, satis est potuisse punire.

in mago animi sermo est: qualis est vir, talis oratio.
 in felicitate se erigere, est felicitatem submittere.
 in felice felicitas est innocentia, nequitia ipsa forma sui est.

in inimicum quamvis humilem, docti est metuere.
in calamitoso, risus etiam injuria est.

in iudex damnatur, cum nocens absolvitur.

in ignoscere humanum, ubi pudet cui ignoscitur.

*In rebus dubiis plurima est audacia.
 Ille nocens se damnas, quo peccat die.
 Ita crede amico, ne sit inimico locus.
 Iratus etiam facinus consilium putat.
 Invidia loquitur, non quod est, sed quod subest.
 Irritare est calamitatem, cum te felicem vocas.
 Fui omnem supra injuriam possum scias.*

Trochaici duo sunt,

*Imbecillos oculos esse, qui ad alienam lippitudi-
 nem suffunduntur.*

Loco ignominiae est, apud indignum dignitas.
 Laus nova non si oritur, etiam vetus amittitur.
 Lasso doloris remedium, inimici dolor.
 Levis est fortuna, cum reposcit quod dedit.
 Lex universi est, quae jubet nasci & mori.
 Lucrum sine damno alterius fieri non potest.
 Lascivia & lam nunquam habent concordiam.
 Legem nocens veretur, fortunam innocens.
 Libido indicium est, quo levis as sapit.
 Libido etiam cunctos sub vultu domat.
 Lessa crudelitas, non est vocanda clementia.

Non est verius

Malignum fieri maxime ingrati docet.
 Multum minatur, qui uni facit injuriam.
 Mora omni odio est, sed facit sapientiam.
 Mala causa est, quae requirit misericordiam.
 Mori est felix antequam mortem invoce.
 Miserum est tacere cogi, quod cupias loqui.
 Miserrima est fortuna, quae inimico carce.
 Malus est vocandus qui sua est causa bonus.
 Non pro simili est avaritia unica.

Non

Non sunt versus.

Male displicere laudari est.

Male ubi bonum se simulas, tunc est peffimum.

Metus dum venit, rarum habes somnus letum.

Mori necesse est, sed non quoties volueris.

Male geritur, quicquid geritur fortuna fide.

Mortuo qui mittit munus, nihil dat illi, sibi adimit.

Non est carmen.

Minus est quam servum, dominum qui servos timet.

Magis haec fides nascitur quam scribitur.

Male in consilio somnia vincunt viros

Mala est voluptas alienis assuescere. Trochaicus.

Migno cum periculo custoditur, quod multis placet.

Mala est medicina ubi aliquid natura perit.

Mala natura nunquam dolore indigens.

Trochaicus.

Miseriam nescire propriam, sine periculo est vivere.

Male vivunt, qui se semper victuros putant.

Maledictum interpretando facies acrim.

Male secum agit ager, medicum qui heredem facit.

Minus decipitur, cui negatur celeriter.

Mutas se bonitas cum irritas injuria,

Mulier cum sola cogitat, male cogitat.

Male facere qui vult, nusquam non causam invenit.

Malevolus semper suam naturam vescitur.

Multos timere debes, quem multi timeant.

Male imperando summum imperium amittitur.

Mulier quam nubit multis, multis non placet.

Reliqua

Reliqua non sunt carmina.

Misera est agitudo animi; ob alienarum speciem
miseriarum.

Misericordia non causam sed fortunam spectas.

Magnam fortunam magnus animus decet.

Magni animi est proprium, esse tranquillum, inju-
rias atque offensiones semper despicere.

Muliebri est, furere in ira.

Misericordia est vicina miseria, habet enim ali-
quid, trahitq; ex ea.

Malo verè offendere, quàm placere adulando.

Morbum esse scias, non bilaritatem, semper arri-
dere ridentibus, & ad omnium estimationem
ipsum quoq; os diducere.

Nihil agere, semper infelici est optimum.
Nihil peccent oculi, si oculis animus im-
peret.

Nihil proprium ducas, quod mutari possit.

Non citò perit ruinâ, qui ruinam timet.

Non est carmen.

Nullum est tantum quæstum, quàm eo quod habes ca-
vere.

Trochaicus.

Nescias quid optes, aut quid fugias, ità ludit dies.

Nunquam periculum sine periculo vincitur.

Non est tuum, fortuna quod fecit tuum.

Nihil praeest didicisse, si cesses bene facere.

Non est verius.

Non est tam bona fortuna, de qua nihil queri
possis.

Trochæus.

Nusquam melius morimur homines, quàm ubi li-
benter vivimus.

Negandi

Legendi causa nunquam avaro deficiis.
 Nondum felix es si nondum te turba deridet.

Non est versus, sicut nec sequentes.

Nam si nullos inimicos tibi parit injuria, multos
 tamen invidia.

Non aspicias quàm plenas quisq; manus Deo, sed
 quàm puras admoveas:

Non enim aliter nisi optimus animus pulcherrimus
 Dei cultus est.

Non aliter vivas in solitudine, aliter in foro.

Nihil petas, quod negaturus es.

Nihil negabu, quod petiturus es.

Nihil magnum est in rebus humanis, nisi animus
 magna despiciens.

Nihil interest quo animo facias, quod fecisse vi-
 tiosum est:

Nam facta cernuntur, animus non videtur.

Non quàm multis placeas, sed quibus stude.

Nequitia ipsa pœna sui est:

Nam mala conscientia saepe tuta est, secuta nun-
 quam.

Nemine citò accusaveris.

Neminem citò laudaveris.

Nullum putaveris esse locum sine teste.

Nulla pusilla domus, quæ multos recipit amicos.

Nunquam scelus scelere vindicandum est.

Versus est, ceteri nequaquam

Nimium altercando veritas amittitur.

Non multum supra eum emine quib, cui se ira-
 scendo exaequat.

Nobile professio sapientia est quæ distribu-
 suscipis.

fufcepit incrementum, avarum dedignata poffifforem, citò nifi publiceitur, elabitur.

Non alia facies eft quieti moderatque imperii, quàm fereni cœli & nitenti.

Nullum ex omnibus clementia magis, quàm regem aut prælatum decet.

Nemo poteft personam diu ferre fictam, ficta ei id in naturam fuam recidunt.

Nunquam liquidum fyncerumq; ex turba venit.

Nullum morofius eft animal, majoriq; arte tractandum, quàm homo, & nulli magis parcendum quàm homini.

Omnè peccatum eft actio.

Omnis actio eft voluntaria, tam honefta quàm turpis.

Omne ergo peccatum voluntarium eft.

Omitte excufationem, nemo peccat inuitus.

Omne vitium habet patrocinium fuum.

Odia multorum fub vultu, multorum fub osculo latent.

Omnia tum panduntur, cum non dico fi cecideris, fed fi turbaveris.

Omnis afflatus habet, ut in eo, in quo ipfe infans, in idem putet ceteros furere.

Omnes vitam differentes, mors incerta pravenit.

trochaicus fenarius, reliqui non funt verſus,

Omnis dies velut ultimus ordinandus eft.

Opincentur de te homines malè, fed mali: displicere enim malè laudabile eft.

Oratorem te puta fi tibi ipſi quod oportet perſuaſeris. Cuius oportet peccandi non motum facias.

Obiur-

Objurgationi semper aliquid blandi admisce
Optimum est semper ignoscere, tanquam si ipse pec-
ces quotidie.
Optimum est majorum vestigia sequi, si rectè pra-
cesserint.
Omnis doctor in vite ratione peccans, turpior est
ob hoc, quod in officio cujus magister esse vult, la-
bitur.
Omni rei moderatio est adhibenda, qua sanabilia
ingenia distinguere à deplorabile scias.
O vita misero longa, felici brevis.

Hic nulli sunt versus:

Peccandi duo sunt genera, aliud ex proposito,
aliud ex negligentia.
Plerique metu cessant peccare, non innocentia:
proscindunt tales timidi, non innocentes sunt di-
cendi.
Priusquam promittas, delibera, & cum promissa-
ris, facias.
Primum si negaveris, fecisse postea fallere est.
Propter causam meam amico dabis, multa etiam
causae contra amicum.
Pro eo reliquas res, quod melior.
Praestabis parentibus pietatem, cognatis dilectio-
nem
Praestabis amicis fidem, omnibus aequitatem.
Pacem cum hominibus habebis, bellum cum visis.
Pecuniae imperare oportet, non servire.
Pecunia si uti scias, ancilla est: si nescias, domina
est.
Pecunia non satiat avarum, sed irritat.
Pudandum est rectè fortior, qui cupiditates, quam
qui hostes subicit. Patria

PROVERBIA

Patria est ubicunque bene vixeris.

Pejora sunt tecta odia, quam aperta.

Propterea loquax inimicum minus quam taciturnum offendit.

Proximum ad innocentiam tenet locum verecunda peccati confessio.

Plerique cum stultis male dicunt, ipse sibi convitium faciunt.

Perturpe est enim, quod obicitur, in obiciente cognosci.

Pulcherrimum est omnia praeferre nihil exigenti.

Principium discordiae est, aliquid ex communi proprium facere.

Plerique famam, pauci conscientiam verentur.

Potest non esse honestum quod non est liberum.

Parcendum est improbandis civibus, non aliter quam membris languentibus.

Principum savitia bellum est.

Pestifera vis, valere ad nocendum

Propè est ut libenter damnet qui cito

Propè est ut non aequè damnet qui nimis.

Peccandi verecundiam facit ipsa clementia regentibus.

Hic nulli versus.

Q*uidam quosdam occidunt inimicos, non quia habeant, sed quia meruerunt.*

Quam inimicum est nocuisse, vel quia oderis laedere.

Quanto iniquius est odisse quia laeserit

Quam magnarum virium est negligere ladentem

Qui enim vindicat, sentit.

Quis sis interest, non quis habearis.

Quam

Quam magnum est non laudari, & esse laudabilem?

Qui succurrere perituro potest, cum non succurrit, occidit.

Quid est homini inimicissimum? alter homo.

Qui propter pecunia vel libidinis amorem moritur, ostendit se nunquam sui causam vixisse.

Quae sunt maxima divitiae? non desiderare divitias.

Qui plurimum habet? is qui minimum cupit.

Quid est dare beneficium? imitari Deum.

Quis est pauper? qui sibi videtur dives.

Quidam inimici graves sunt, amici leves.

Quietissime viverent homines in terra, si duo verba tollerentur, scilicet meum & tuum.

Qui paupertatem timet timendus est.

Quod tacitum esse vult, nemini dixit.

Quia non poteris ab alio silentium exigere, si tibi ipse non praestas.

Qui aequo animo malis miscetur, malus est.

Qui servis crudelis est, ostendit in alios voluntatem non deesse sed potestatem.

Qui ob hoc injuriam facit, quia potest, citò desinet quia fecit.

Quid dulcius quàm habere amicum cum quo omnia audes: cui sic credas ut tibi, cui sic loquari quasi tecum?

Quàm multi tales amicos habere voluerunt, & ipsi tales esse non possunt?

Quomodo fortuna & favor inducit hominem?

Quid aequè plus futurum est, in partem humaniorem inclina vel praepondera.

Quod eo infelicium, cui jam malum est, necesse est?

Quid

PROVERBIA

Quid potest ab eo quispiam sperare, quem malum esse docuit?

Quotidie damnatur qui semper timet.

Quotidie est deterior posterior dies.

Quàm miserum est ab illo ladi de quo non possis queri!

Quod tibi fieri non vult, alteri nè feceris.

Quid refert quantum habeas? multò illud plus est quod non habes.

Hunc trochalcum citat Gellius.

Nec hic versus est neque sequentes.

Repelli se homines facilius quam decipi se-
runt.

Respice crudelitatem & matrem crudelitatis iram.

Reverà memoria beneficiorum fragilis est, injuriarum tenax.

Trochaicus.

Ridiculum est odio nocentis perdere innocentiam.

Res vera est, qui à multis timetur, multos timet.

Regibus est pejus multò quàm serviensibus, reverà, quia isti singulos, illi universos timeant.

*Res ipsa ut ipsa re possimus efficiet, si polliceri pro-
peramus honesta.*

Rem maximam promittit sapientia, ut te reducat tibi.

*Recta ingenia debilitat verecundia, prava confir-
mat audacia.*

Res optima est non sceleratos exstirpare, sed scelera.

*Rectè parentem & inferiorem laudas, quia perti-
net ad gloriam tuam.*

*Res magna clementia est, indulgendo corrigere
peccata, magis quàm vendicando.*

Pro.

Proverbium sequens constat ex duobus
hermistichis Maronis 4. Georg.

Rege incolumi mens omnibus una est : amisso rupere fidem.

Regibus certior est ex mansuetudine securitas.

Non sunt versus.

Sunt quorum corpus innoxium est, & in mille
facinorum furias mens otiosa discurret.

Si in clientelam felici hominis potentisque perveneris, aut veritas aut amicitia perdenda est.

Si vis beatum esse cogita hoc primum, contemnere
& contemni.

Si multis placueris vita tua, tibi placere non poteris.

Solitudinem quaris, qui vult cum innocentibus vivere.

Stultum est timere quod vitari non potest.

Semper dissensio ab alio incipias, à te reconciliatio.

Succurre pauperi amicium, imò potiùs occurre.

Secretè amicos admo, lauda palam.

Si bene te institueris, pudeat te fieri deteriores :

Si quis irascitur, penas ab alio expetit, à se exigit.

Severissimè enim nos adversum peccantes gerimus,

& ipsi eadem committimus.

Severitas affidua amittit auctoritatem.

Sicut formosa pictura est, cuius nulla pars errat : sic

formosus homo in quo nulla peccati macula est :

proinde hoc domi, hoc foris, hoc omni genere vitæ

teneamus, ut nobis inexorabiles simus, exorabiles illi qui non nisi sibi dare veniam nosci-

unt

si invitus pates, servus es si volens, minister.

Scias

P R O V E R B I A

Scias cum multis virtutibus abundare, qui alienas amat.

Si non invidas, major eris : nam qui invidet, minor est.

Scis quid invidia est ? dolor animi est ex alienis commodis.

Scito etenim illud, quia nulli invidetur, nisi pradi- to bonitate

Sunt multi qui plurimum verbis, non re contem- nunt, sed ipsa qua spernunt clam suffurantur.

Severitatem abditam clementia in procinctu habes.

Sapienter nihil facis quod non debet, et nihil pro- termissis quod debet.

Scrui imperare moderatus iam est.

Si vis amari ama.

Sapienter et si contentus est se, tamen amicum vult habere : sed hoc ob nihil aliud, nisi ut exerceat amicitiam, ne tam magna vim jaceat : non ad hoc, ut dicat Epicurus, ut habeat qui sibi affide- at, succurras : sed ut habeas cui affideris quando libet.

Non sunt versus.

Timidum cautum se vocas, sordidum parvum.

Tutissima res est nihil timere, praeter Deum.

Tene semper modum et silentii temperamentum.

Tamen et in hoc incumbe, ut libentius audias quam loquaris.

Tacere qui nascis, nescit loqui.

Tristitiam si potes, ne admiseris.

Turpe praebeo spectaculum animus avarus.

Turpia ne dixeris : paulatim enim pudor verum per verba discutitur.

Transi-

transibit sermo in affectum, si honesta loquamur.
Tolerabilior est qui mori iubet, quam qui male
vivere.

Tolerabilior pœna non posse vivere, quam nescire.
Talem diligentiam exhibe in amicitiâ comparan-
di, ne incipias amare quem deinceps possis o-
disse.

Tu primum exhibe te bonum, & sic queras alie-
rum tui similem.

Turpissimum nihil est, quam cum eo bellum gerere, cum
quo familiariter vixeris.

Tam omnibus ignoscere, quam nulli crudelitas est.
Tam diu à periculo aberis populum, quam diu scies
ferre franos.

Tyrannus à rege distas factu non nomine.

Tam deest amare, quod habet, quam quod non habet.

Vix quisquam in bonum, nisi ex malo transi-
t.

Nullum est carmen.

Vt omnibus esse notum? prius effice ut neminem
noveris.

Vt habere magnum honorem? dabo tibi magnum
imperium, impera tibi.

Vide, si adhuc malus es, similibus parce.

Verum si esse desisti, quare alium locum emenda-
tionis abscindas?

Vitium prius fuit observatio, nunc mos est.

Verum nos dicimus, nec audimus.

Vtilis educatio & disciplina, mores facit.

Hinc & bona consuetudo excutere debes, qua ma-
la incussit.

Viviliter feras quod necesse est, dolor enim pati-
entia vincitur.

Verba

*Verba à rebus, non personis, accipienda sunt.
Vires tuas amici beneficiis, inimici injuriis, sen-
tiant.*

*Vita omnis brevis est, ideo immortalitas est mor-
bifera.*

*Vir est bonus qui in tantum perduxit animum suum,
ut non modo nolit peccare, sed etiam non possit.
Ut aliquid auri extrahamus, terram pervertimus: ut
summum bonum occupemus, scrupuli peccati piget.
Virtutem cuius progressum videris, non exitum
ejus finemque desperes.*

*Ulcera animi magis quam corporis sananda sunt.
Volunt homines ita præceptum esse ut vivunt, non
ita vivere in præceptum est.*

*Utendum est divitiis & non abutendum, ut nec
superioribus contemnaris, nec ab inferioribus
timearis.*

*Ubi iustitia remedia non procedunt, sentia contraria.
Ubi discrimen inter bonos & malos sublatum est,
confusio sequitur & vitiorum eruptio.*

Venia est poena debita remissio.

*Ut fulmina paucorum periculo cadunt, omnium me-
tu: sic animadversiones magnarum potestatum
terrent latius quam nocent.*

*Utinam ea lex homini esset, ut cum celo suo fran-
geretur, nec sapius liceret nocere quam semel.*

Zelum de Deo tantum habetas, non contra
homines.

Zelari autem hominibus vitiosum est.

Christianæ sententiæ, ne Z non haberet locum.

Proverbiorum Seneca F I N I S.

ubi ante omnes, quod oportet, persaseris. U
licentiosa mancipia animi impetu coerce, lin
guam, ventrem, & libidinem.

Quod taciturnum esse velis, nemini dixeris: si
tibi non imperasti, quomodo ab alio silentium
speras? Ridiculum est aliquem odio nocentem
innocentiam perdere. Monstrum simile est avaritia
senilis. Quid enim stultius est, quod, di
solet, quam via deficiente vitulum augere.
Omnes infantes terra nudos excipit. Non po
tuit fortis habere quod timeret. Quid dulce
quam habere munus, cum quo audeas ut tecum
omnia loqui? Magnarum virtutum est negliget
ludentem. Quid sit interest non quid habere.
Nondum es felix, si te turba non deriserit.
vis beatus esse, cogita hoc primum, contemne
re, & contemni. Præsumas promittas, desisti
se, & eam promittis, sed non ad agas, ne quod
merito te odem, & si vultus invidiosus tibi facit
invidia, multo facit invidia. Solitudinem qua
rat, qui vult cum invidiosis vivere. Optimus
ergo animus & pulcherrimus, cultor Dei est. Al
sinebris ab alieno inconvalescit. Præstabis pare
tibus pietatem, cognatis indulgentiam, omnibus
equitatem. Devotus erudellentem, & in
strem crudelitatis iram. Non aliter vitus in for
tudine, aliter in foro. Nihil petas, quod neg
turus fuisti: nihil negabis, quod posturus fuisti.
Pacem cum hominibus habebis, cum virtutibus be
lum. Hoc habet omnis affectus, ut in quod ip
insanit, in id patet eum ceteros fuisse. Max
imum in eo vitium est, qui non melioribus vo
placere, sed pluribus. Vis omnibus esse notus
pri

ius effice ut neminem noveris. Bonum est
laudari, & esse laudabilem. Stultum est
scire quod vitare non potes. Male opinentur de
hominibus, sed male. Malis displicere est lau-
dabile. Male de te loquuntur homines: bene au-
tem loqui nesciunt, non quod mearis, sed
quod tolent ipsi. Homines de me male lo-
quuntur: Si merito, non quod loquantur mo-
rum est, sed quod non mentiantur: Si im-
merito, inopem meam nunc maxime gaudeo.
Parerem illis vera obsecutus, si possent.
Non es in patria tua? Patria tua est, ubicunque
eris: illud enim per quod bene est, non est
loco, sed in homine. Nihil magnum, nisi
igno animo despicias. Quæ sunt maxime di-
scere: non desiderare divitias. Quis plurimum
petit? is qui minimum cupit. Quid est dare
beneficium? Deum imitari. Honestius est cum
alio vivere, quam cum amaveris, iudi-
care. Dissensio ab alio incipiat, à te autem re-
cessio. Succurre pauperum amicorum, imo
succurre. Amicos secundæ res parant, adversa
difficile probant. Pejora sunt recta odia quam
recta. Itaque te minus, loquax inimicus offen-
dit, quam tacitus. Mira ratio est quæ non vale
dicari, quod gaudet intelligi. Ignosci amat
quod odit offendit. Eleemosyna non facit
pauperibus, quam dantibus prodest. Et spes
solatium fit laboris. Quæ est maxima
avaritia? Pectore impetare oportet, non
ore. Nullum conscientium peccatorum tuorum
timueris, quam te metipsum. Alium potes
vergere, te autem, nunquam. Quis est pauper?
qui

qui libi videretur. Qui à multis timeatur, multo
 alimen. Infelicem erige, submoue felicitatem.
 Vita felicitas inopem est. Nequius ipsa
 puer est. Mala conscientia sepe rura est, secu-
 huiusquam. Libidinis iniuria continebit, qui ex-
 eum dogitabit. Beneficia accepta nunquam po-
 ter oblivisci, dati protinus. In honesta victor
 est, suos vincere. Satis est potarum, potuisse po-
 niri. Inimicitias rardè suscipe, amicitias ex-
 modera. Simulacres deponc. Imago ani-
 sermo est. Qualis vir, talis oratio. Magna
 est vocis & libris temperamentum. Qui ego
 animo malum misceatur, malus est. Nemine
 laudaveris, neminem cirò accusaris, semper pu-
 te cum dijs testimonium dicere. Vitium e-
 omnia credere: vitium nihil credere. Utendum
 est divitiis non habundantia. Nullum putare
 lobum sine velle. Excusationem querere, vitium
 Fortune est. Qui cupiditatem vincit, quam q-
 borem subicit. Est difficillimum seipsum vi-
 cere. Inique iudicatur, qui suis irascitur. Ama-
 sic inripe, tanquam non liceat desinere. Magni
 rum rerum etiam si successus non fuerit, honeste
 est in se conatus. Nobilitas animi est generosa
 sentis. Nobilitas corporis generosus animus. Huiusq-
 nobilitas est quem senectus ad quidum etulit, quod
 quum in oio invenis, & tunc incipias laborare.
 Turpe spectaculum praeber animus aeger. Nūquid m-
 quam se iustis facies tibi incommodo alteri tibi ip-
 Huiusmodi quomodo devitabo secundarum qui ob-
 nūquid invidiam? Si felicitatem iactaveris, eula ma-
 impotens diu eris. Quomodo optime potentia bidine
 tunc por? impotentia occasionis. Locum senectus non
 nocent sanari

scientia proximum confessio. Ubi confessio,
 remissio. Iste severitas in vitio est. Boni
 iudicis est dispensare, non tantum quid dam-
 nandum sit, sed quatenus. Proximus iustitia
 odus, severitas. Quierissimam vitam agerent
 homines in terris, si hæc duo verba à natura
 omnium rerum tollegerent, meum & tuum. Qui
 imperatorem timet, timendus est. Viri tunc
 magis sentiunt beneficiis quam injuriis.
 Pecunia non satiat avaritiam, sed iritat. Homo
 temporis indigens pecunia, scit cum ejus moribus
 convenire. Mihi crede: non potes dives esse,
 & felix. Auribus frequentius quàm lingua ure-
 re. Quicquid dicturus es, antequam aliis dixe-
 ris, dicito tibi. Nihil interest inter narum &
 sanum, nisi unus dies. Alter non semper iu-
 virus, alter semper insanit. Facillimè bonis fru-
 is, si ea vitaveris quæ vituperaveris. Cum
 alienos timueris, te ipsum verere: nam sæpe sine
 aliis esse potes, sine te nunquam. Si bene te in-
 duxeris; pudeat deteriora facere. Quod per-
 asceris erit diuturnum, quod coegeris, erit in
 occasione. Alteri semper ignoscere, tibi ipsi
 nunquam. Tantum ad virtutem adicies, quan-
 tum ex voluptate abstraxeris. Stultum est somno
 delictari, & quasi mortem moliri. Bonis nocet,
 qui malis parcat. Multi cum aliis maledicunt,
 sibiipsis convitium faciunt. Nihil turpius quàm
 qui objicit alteri sibi objiciendum. Ut licentio-
 la mancipia, animi imperio rege, linguam, li-
 bidinem, ventrem, cupiditatemque: comprime te
 non potes, paululum remitte. Sæpe ea quæ
 sanari ratione non poterant, sanata sunt tempo-

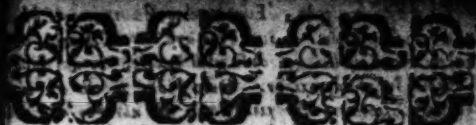
re. Qui propter perunum amorem & soliditatem
 moritur, offendit se nunquam sui causa vixisse.
 Taceat ne dixerit, paulatim enim pudor per
 verba dilectitur. Sic habita, ut potius laudetur
 domus, quam domus. Consuetudinis via res est
 innocentia; non damnatio, sed causa hominem
 turpem facit. Merito damnari poena est: damna-
 tio immerita damnantis est calamitas. Si ali-
 quid cogitaveris, cito apparebit conversantibus.
 Videri vis ab omnibus, nunquam bonis bone-
 stas simulatio longa est. Quod de alienis ma-
 stras, ex tuis iudices. Multi sunt obligandi,
 pauci offendendi, nam memoria beneficiorum
 facilis est, injuriarum tenax. Objurgatione
 semper aliquid blande admisce, facilius enim
 penetrant verba quæ molli vadunt viâ, quàm
 quæ aspera. Nemo enim se morat, qui morari
 se desperet. Quoties scribens aliquid dicturus
 es, scito morum tuorum te hominibus chiro-
 graphum dare. Qui in servos irascitur & cru-
 delis est, sibi ostendit potestatem adversus
 alienos sibi deluisse. Qui nescit tacere, nescit
 loqui. Facilius est pauperi contempnum effuge-
 re, quàm diviti invidiam. Bonus fructus bonâ
 conscientia. Malis hominibus tutissimum est
 cito fugere. Nulla pusilla domus, quæ multos
 amicos capit. Scire uti paupertate, maxima fe-
 licitas. Acuit intentio, frangit animum remis-
 sio. Nunquam scelus scelere vincendum est.
 Bonus vir est, qui eo perduxit affectu animum,
 ut non tantum peccare non velit, sed etiam non
 possit. Regnantibus pejus multo periculum,
 quàm his qui iudicantur; hi enim singulos ti-
 ment,

ent, illi universos. Nunquid fortis fortem se
 gloriabitur, quæ corporis ægritudo efficit in-
 firmum? Nunquid dives in opibus suis glo-
 riabitur, cuius spes sit vel tyrannus abrupit?
 Nunquid nobilitas gloriabitur, affectibus non-
 nunquam indignis & miserabilibus serviens? Di-
 solus aliquando se gloriabitur interfectorem
 & misericordia nunc intergemiscit, socios sua
 crudelitatis. Fugienda sunt omnibus modis,
 abscindenda igni ac ferre, totaque æstificio
 paranda, linguor à corpore, imperitia ab a-
 nimo, luxuria à mente, à civitate seditio, à do-
 rum discordia, à cunctis rebus intemperantia.
 Dixit quidam, amicorum omnia esse commu-
 nia, & amicum seipsum esse alterum. Quam
 temporum maximè habendam eorum & eorum
 quæ acturi sumus, & eorum quæ gessi-
 mus. Post Deum veritatem colen-
 dam, quæ sola homines

Diis proximos

facit,

F I N I S.

Illustrissima Regina;

Quoniam est quod Majestati ruz debeat *Cantabrigiensi* Academia (præter illud observantiam vineulam, quo Deus nos teneri voluit supremus idem omnium Moderator, gratulamentumque in obsequies bonarum artium studiosos liberalis beneficentiz memoriam) nos è presenti hoc tuo cum adventu jucundissimo, tum verò imprimis mirifico studia nostra eutàsque refocillandi favore maximo jam & certissimo argumento intelligimus. Atque hæc sanè nostrarum animarum sincera est, & sine fuso recordatio, licet multis foris non sit æquè manifesta, vel quòd tantæ ruz bonitati impar sit nostra retribuendi facultas, vel quòd divinus ille, quem vibrat Majestas tua, splendor nobis laudes tuas oratione aliquâ proferre meditantibus omnem mentis perstringat aciem. Nil igitur aliud nobis reliquum est, nisi ut Dignitatem tuam tacitè admiremur, atque huic sedulam operam impendamus, ut quoniam referendis gratiis haud sumus idonei, eas animo cerè quas possumus maximas habeamus. Quis enim hoc non promptè & libenter faceret, qui Majestatem tuam videret, post alias Imperii tui provincias sarras, rectas, atque inraminato sceptro administratas, hæc nostrâ gymnasia insistentem, totumque inibi studiosorum numerum quasi divinâ quâdam virgulâ, congregantem? Hoc cerè nos in primo aggressu jucundissimo fecimus universim omnes *Almæ Matri* Academicæ nomine cui improvisam hanc suam & incredibilem felicitatem impensè gratulamur. Nunc verò idem privatim

ὁ δὲ πᾶσι τοῖς ἀκούουσιν, ὁ καὶ ἰσχυρὸς παρακαλεῖται, ἀ-
 γὰρ καὶ ἐν δεκάλογῳ καὶ διδαχῇ Ἰησοῦ, τοῦ καὶ ὁ
 Ἰησοῦς διὰ τὴν παρακαλῶν. Οὗτος δὲ οὐκ ἔστι οὐδὲ
 λατρεῖ, οἷς ἰμῶσιν, ὡς μακάριον, τοῦ καὶ οὐκ ἔστι
 πᾶσι, ὡς ἰσχυρὸς καλεῖται, καὶ βαρὺ ἀναχωρεῖ-
 σαι, ὡς ἰσχυρὸς ἀνὰ πᾶσι ἡμῶν τῶν οὐκ ἀναμνησ-
 μενίστην καὶ σοφίας, μὲν οὐκ ἔστι ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς,
 καὶ ἐν τῇ πᾶσι, ὡς πᾶσι, τῇ τῇ δουλείας οὐ
 λαμπερὴν καὶ δῆλον, καὶ τῇ καὶ πατρίδι διατίλοι-
 ρον, τῇ ἰσχυρίας πολλῇ καὶ δόξῃ ἀσφάλειαν συμ-
 χῶν καὶ τῇ δόξῃ.

Hæc ad Celsitudinis ræ intelligentiam commo-
dior jam, si Majestati ræ ita placuerit, nec
esse molestum, quò cæteris omnibus nostræ ræ se
obsequiæ testificatio appareat, parati sumus Latine
dicere.

Respondit Regina.

Ego intelligo, non est opus.

အကျဉ်းချုပ်နှင့် ဂရပ်စ် ဖော်ပြချက်

The first of these is the fact that the
 government has been unable to
 maintain a stable exchange rate.
 This has led to a loss of confidence
 in the currency and a consequent
 depreciation of the value of the
 pound sterling. The second is the
 fact that the government has been
 unable to maintain a stable
 financial position. This has led to
 a loss of confidence in the
 government and a consequent
 depreciation of the value of the
 pound sterling. The third is the
 fact that the government has been
 unable to maintain a stable
 political position. This has led to
 a loss of confidence in the
 government and a consequent
 depreciation of the value of the
 pound sterling.

privatim facimus majorem in modum Collegii San-
cti & Individui Trinitatis Contribuales; neq; solam
h communes illas causas, verum etiam propter pecu-
liares quissdam, & Majestatem tuam spectantes propius,
et quæ Patris tui *Henrici Octavi*, Regis longè celeberrimi,
non tantum Magnificentiam (cujus luculentum
inè pæ oculis habes argumentum) sed & erga vic-
tricem literasq; amorem summum, & prudentiam eius
singularem videris hereditario jure possidisse. Tuus
Deus Opt. Max. ut, quamvis Serenitas Tua (quod
apes solent) postquam aculeum fixerit, necque ad
literarum studia concitaverit, protinus sit evolutura;
nos tamen modestie tue & prudentie non immemo-
res; noluerim indies ipsos magis magisque stimula-
mus, & pro sua quisq; statione cum Serenitate tua, et
communi omnium patrie debitam præstentis obser-
vantiam, pro utriusq; vestrum summam cum gloria
fide ac pietate assiduis precibus comprecantes.

Verum, *Leitor*, cave putes hac Latina esse, quæ sum-
mus vir se concepiisse dixerat; sed quæ ego veritatis
gratiâ ad hunc usque locum, ut non aut sua arrisus habu-
eris Græca, aut hac oratio ad reliquum formam transmuta-
veris.